

תפ"ח 19050/12/21 - מדינת ישראל נגד אילן אפשטיין,

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 19050-12-21 מדינת ישראל נ' אפשטיין(עוצר)

לפני הרכב השופטים:

כב' השופט אבי לוי [אב"ד]

כב' השופט ערן קוטון

כב' השופט עידית ינברג

מדינת ישראל המאשימה

נגד

הנאשם אילן אפשטיין, (עוצר)

הכרעת דין

פתח דבר

בנ' 93 היה סמיון ויאולין (להלן: "המנוח") עת הומת בדרך ברוטאלית ואכזרית, בשעת לילה, בחודש אוקטובר 2015 לאחר שאדם זר חדר לבתו. גופתו נמצא על רצפת הדירה, בסמוך לשפה שעליה שכבות, והוא חובליה קשה, פגועה ומצולקת, ולצד ראשו שלולית דם. דירתו הצנווה נראהתה כשדה קרב, ארוןות הוזזו, מגירות נפתחו ותוכלתן הוצאה, רהיטים הוסטו ממיקומם. על אחת מכתפיו של המנוח אותרה גרב וזו נבדקה, כמו גם מוצגים רבים אחרים אשר לא הביאו לאיתור אדם כלשהו הקשורaira.ו

קציני מז"פ משטרתיים לא אמרו נואש ופעם אחר פעם הוסיףו לבדוק את הגרב שאותרה על כתף המנוח. לאחר חמיש שנים יותר על הגרב, לצד הפרופיל הגנטי של המנוח, גם פרופיל גנטי של הנאשם. או אז פרסמה המשטרה קלסתראון של הנאשם בעיר מגוריו כדי שיחשוב ביצוע פשע חמור. במקביל האזינה המשטרה לשיחותו של הנאשם. אמו של הנאשם יקרה עמו קשר טלפוני, ובמהלך השיחה הנאשם קשר את עצמוו למעשה ההמתה. למחרת היום, בתאריך 21.10.21, הנאשם נעצר.

בחקירתו הבהיר כי פרך לדירת המנוח והרגו. לאחר כחודש ימים, בעת ההחלטה, יצא הנאשם בחברת חוקר לעשן סיגריה מחוץ לחדר החקירה. במהלך השיחה עם החוקר אישר הנאשם שהמית את המנוח. עם כניסה לחדר החקירה שבה הנאשם והבהיר את המიוחס לו, אך כעבור זמן, עת השמעה לו השיחה שהוקלטה מחוץ לחדר החקירה, אישר את האמור בה וקשר עצמוו לפריצה לדירת המנוח ולהמתתו. לקרהת תוםימי החקירה, לשאלות החוקר, הנאשם אף אמר כי המנוח פגע בו מינית בהיותו ילד.

בבית המשפט העיד הנאשם כי פרך לדירת המנוח כדי לגנוב מתוכה כסף. כן אמר שניסה להשתיק את המנוח שניעור משנתו, וזאת דרך אלימה, בפרט כשנזכר כי המנוח פגע בו מינית לפני שנים רבות, ואף הלווה לו כסף לפני שנים ספורות אך דרש את החזר הלהלוואה תוך שימוש בצירוף ריבית בסכום גבוה. הנאשם אישר כי גרם למוות של המנוח באופן אלים, אך העיד כי לא התקoon להמית המנוח. יתרה מזאת, הנאשם העיד כי עזב את דירת המנוח בעודו בין

עמוד 1

cut עליינו להכריע את דיןו של הנאשם, ולאחר מכן רצח את הנאשם בכוונה תחילה ותוך כדי ביצוע עבירה אחרת,قطعנת המאשימה, או שמא המיתו בנסיבות של אחריות מופחתתقطענת באיו כוחו בסיכוןיהם.

עובדות כתוב אישום

בעת הרלוונטיות לכתב האישום הציגו הנאשם, ליד 1922, בדירה בקומת השניה ברחוב מעלה חסן 145 במעלות (להלן: "הדירה"). בין הנאשם למינוח היותה היכרות מוקדמת, ובשנת 2013 הנאשם אף נטל מהמינו הלואאה על סך 500 ₪,אותה לא השיב. על רקע היכרות עם הנאשם, ומשום שסביר כי הנאשם מחזק בדירות כסף, בלילה שבין 9.10.15 ל-10.10.15 החליט הנאשם לפזר לדירתו של המינו ולשודד אותו. בשעה 04:00 או בסמוך, הגיע הנאשם אל הבניין בו ממוקמת הדירה, עטה על פניו מסיכת צמר שחורה, הסיר את נעליו והניח אותן לבניין כשהוא נותר בגרבו, על מנת שלא להרעד בעת הפריצה. אז טיפס הנאשם על חזית הבניין עד שהגיע אל החלון הממוקם בסלון הדירה שהיא פתוחה. הנאשם נכנס לדירה דרך החלון הממוקם בסלון המינו, אשר ישן אותה עת על ספה בסלון הדירה, התעורר לשמע הרעשים והחל לצעק. בשלב זה גמלה בלבו של הנאשם החלטה להמית את הנאשם.

ה הנאשם ניגש אל המינו, ובכוונה לגרום למותו, אחז בגרונו באמצעות ידיו וחנק אותו תוך שהוא מושך אותו מגרכונו, עד שהmino נפל על הרצפה שבסמוּך לסתפה. תוך כדי חיקת המינו, הנאשם הטיח ברצפה את ראשו של המינו בעצמה, מספר רב של פעמים. הנאשם אף החדר בכוח חוץ כלשהו לפיו של המינו, על מנת למנוע ממנו לצעק, הכה אותו בפנוי וכן חבט בו בעצמה בבית החזה, כל זאת בכוונה להמיתו ולשודד אותו. המינו השתתק כעבור זמן מה, וההינו, בסובבו שהmino מת, החל לחפש בדירה כסף וחפצי ערך. הנאשם הסתובב ברחבי הדירה, פתח ארוןנות ורוקן את תכולתם על הרצפה, חיפש במגירות ותחת רהיטים שונים אך לא מצא דבר. בשלב מסוים במהלך שהיית הנאשם בדירה, החל המינושוב לצעק. למשמע הצעקותהintendent ניגש אל המינו, חנק אותו שוב באמצעות ידיו והטיח בעצמה את ראשו של המינו ברצפה, בכוונה להמיתו ולשודד אותו. הנאשם חדל ממעשיו רק כאשר המינו נדם, אז חזר לחיפושו ברחבי הדירה.

סמוּך לשעה 05:00 ומלא מצא דבר ערך בדירה, נטל הנאשם מפתח שהוא תלוי ליד דלת הדירה, פתח את הדלת ויצא מהדירה, כשהוא נועל אחורי את הדלת. הנאשם ירד במדרגות הבניין, נטל את הנעלים שהותיר בחוץ וברח מבוקום.

הmino נפטר בדירה כתוצאה מתשnik בעקבות הפעלת לחץ זו צדי על קדמת הצוואר על ידי הנאשם באמצעות אצבעותיו וכפות ידיו. נוסף על כך, ממעשיו של הנאשם נגרמו פצעי קרע נרחבים בשפטים, בחניים, בלשון עד לביססה, במכסה הגרון וברירית הלוע; שלושה פצעי קרע ושפושים בקרקפת ובמצח, דימומיים נרחבים בכל השכבות בקרקפת, דימום מפושט תחת הקروم העכבי וקונטוזיה ברקמת המוח, אשר יכול היה להחיש את מוות; סימני חבלה קהה רבים מימי צידי הפנים, כולל פצעי קרע, שפושים ושפכי דם תת עוריים, שברים בעצמות הפנים והלסת התחתונה מימיין ומשמאלי ושברים בתקرتת ארובת העין השמאלית; פצעי שפושף - התקלפות עור ושפכי דם תת עוריים בסיס הצוואר מימיין, ועל פני עצם הבריח ובזהה, שברים בצלעות בקדמה החזה מימיין ומשמאלי ובעצם החזה עם דימומים מפושטים סבבים, ושפרק דם תת עורי בקדמת הכתף הימנית.

במעשיו שתוארו לעיל, גרם הנאשם למות המנוח, בכוונה תחילה, לאחר שהחליט להמיתו, והמיתו בدم קר, מבלתי שקדמה התగות בתכוў למעשה, בנסיבות שבין יכול היה לחשב ולהבין את תוכאות מעשיו, לאחר הליך משטי של שkilah וגיבוש החלטה להמית, באוצריות מיוחדת ותוך שפרץ לדירתו של המנוח וניסה לשדוד אותו ועל מנת להקל על ביצוע השוד. כן נכנס הנאשם למקום המשמש למגוריו אדם בכוונה לבצע גנבה או פשע וניסה לגנוב כסף مديرתו של המנוח, כשבשעת המעשה הכה את המנוח, חנק אותו, חבל בו חבלות חמורות וגרם למוות.

noch האמור לעיל ייחסו לנאים העבירות הבאות:

רצח עבירה לפי סעיף 300(א)(2) + סעיף 300(א)(3) לחוק העונשין התשל"ג - 1977 [כנוסחו ביום ביצוע העבירה] (להלן: "חוק העונשין"); ניסיון שוד בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 402(ב) + סעיף 25 לחוק העונשין; כניסה והתרפות למקום מגורים - עבירה לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין.

מענה לכתב האישום

בתשובתו הראשונה לכתב האישום שנמסרה ביום 24.4.22 הודה הנאשם במרבית עבודות כתב האישום. הוא הודה במגוריו המנוח בדירה, הודה שבינו לבין המנוח הייתה היכרות מוקדמת ושבעבר נטל מהמנוח הלואה. הוא הודה שהחליט לפרוץ לדירת המנוח, אולם הכחש שתכנן לשדוד את המנוח. הנאשם הודה שהגיע לבניין מגוריו המנוח, טיפס על חזית המבנה, והגיע לחלון הדירה. כן אישר שנכנס לדירה דרך חלון הממוקם בסלון, אך כפר בטענה כי גמלה בלבו החלטה להמית את המנוח. עוד כפר בטענה שלפיה אחז בגרונו של המנוח בכוונה לגרום למוות. הוא הכחש את הטענה שלפיה מטרתו הייתה לשדוד את המנוח ולהמיתו.

ה הנאשם אישר כי המנוח נדם, אישר כי חיפש בדירה וכי לא מצא בה דבר. הנאשם הודה שלאחר שהמנוח החל לצעק, הוא ניגש אליו וניסה למנוע ממנו לצעק, אולם כפר בכך שכונתו הייתה להמית את המנוח או לשדוד אותו. הוא אישר את נטילת המפתח, את נעילת הדירה, את נטילת נעליו ואת הבריחה מהמקום.

אשר לאופן מותו של המנוח כפר הנאשם מחוסר ידיעה. כך גם כפר מחוסר ידיעה בטענות בדבר מנוגנון ההמתה.

בדיוון שהתקיים ביום 26.4.22 טען ב"כ הנאשם, בין היתר, שהמנוח פגע מינית בנאים בהיותו לצד, בכר שגע באירוע המוצנעים, יותר מפעם אחת. טען כי הנאשם דיווח על כך לעובדת סוציאלית מספר שנים לפני האירוע מושא ההליך, אם כי לא סיפר על כך לאחרים מחתמת בשפה. טען כי המשטרה לא העמיקה חקר בסוגיה, הגם שלא ניתן לנתק בין הדברים. מעשיו של הנאשם בוצעו בהיותו תחת השפעת סמים קשים (קוקאין), ובתקופת ביצוע העבירות נהג הנאשם לפרוץ לדירות ולגנוב מהן על מנת לממן את צרכית הסמים. בעקבות הדיון, ביום 16.5.22 הגישה ההגנה בכתב טיעונים המהווים את השלמת תשובה, בגין כי בಗיל 8 החל הנאשם להשתתף בחוג סייף שהתקיים במקום מגוריו, בעוד המנוח שימש כمدיריך בחוג. במהלך התקופה שבה השתתף הנאשם בחוג, המנוח פגע בו מינית מספר פעמיים.

לאחר שהחל הליך ההוכחות, ביום 28.6.22 הוגש מענה מותוקן למיוחס לנאים בכתב האישום.

במענה המותוקן כפר הנאשם במרבית העבודות (בסעיפים 3, 6, 5, 4, 8, 7, 10, 9, 11 ו-12 לכתב האישום). אשר

לסעיף 4 (הגעה אל הבניין, עטית מסיכה, הסרת הנעלים, טיפוס על חזית הבניין עד חלון הדירה) הפנה הנאשם למצבו הבריאותי אותה עת. כן טען בשנית כי נפגע מינית בידי המנוח מספר פעמים בהיותם לבדם.

עם תום פרשת התביעה העיד הנאשם בבית המשפט, ובעדותו אמר שנכנס לדירת המנוח כדי לגנוב מתוכה כסף. תכניתו השתבשה עת המנוח התעורר והחל לצעק. הנאשם ניסה להחריש את קולות המנוח בדרך אלימה, בשתי פעמים נפרדות. בפעם השנייה, שעה שאף נזכר שהמנוח פגע בו מינית לפני שנים רבות, הכה הנאשם שוב ושוב את המנוח מתוך יצר נקמה. בין יתר מעשיו הנאשם הכנס בכוח לפיו של המנוח גרב, על מנת להשתקו. עם זאת, אך העיד הנאשם, הוא לא התכוון להמית את המנוח. יתרה מכך, טען הנאשם בבית המשפט כי עזב את דירת המנוח בעודו האחורי בחיים.

אם כן, המחלוקת שבין הצדדים עטה ללבוש גמיש, תחיליה צומצמת באופן ממשי, בהמשך התרחבה לאין ערוך, אך במהלך פרשת התביעה, ככל שהובאו הראיות, חזרה ההגנה מהתנגדויות ומטענות שונות. בסופו של יומם פרשת ההגנה לבשה המחלוקת אדרת מצומצמת, בדומה לזה שהוצגה בראשית ההליך. נסעה אפוא ל查明 את עיקר הסוגיות שבמחלוקה.

المחלוקת ו查明ת טענות הצדדים

לא ניעורה מחלוקת על כך שה הנאשם נכנס שלא כדין, לדירת המנוח, דרך חלון הממוקם בסלון, במטרה לגנוב את כספו של המנוח. אף לא הייתה מחלוקת על כי מעשיו של הנאשם גרמו בסופו של דבר למותו של המנוח. המחלוקת בעיקרה נסבה על אודותיסוד הנפשי שליווה את מעשיו של הנאשם עת נקט אלימות כלפי המנוח, על כוונתו בעת ביצוע מעשיו האלים, ועל מודעותו לנסיבותיהם.

במושור המשפטי, הצדדים חולקים בשאלת אם מתקיימים יסודות עבירות הרצח בכוונה תחיליה ועבירת הרצח תוך כדי ביצוע עבירה, כאמור בסעיפים 300(א)(2) ו-300(א)(3), בהתאם להוראות חוק העונשין שהיו בתוקף בעת ביצוע העבירות (להלן: "הדין הישן"), וכן בשאלת אם יש בכוון של הוראות החוק לאחר הרפורמה בעבירות הימתה (תיקון מס' 137, התשע"ט - 2019, להלן: "הדין החדש"), להקל עם הנאשם.

המאשימה טענה כי אין לתת אמון בגרסת הנאשם שלפיה לא התכוון להמית את המנוח, כי לא היה מודע לנסיבות מעשיו, וכי בשעת מעשה נזכר שהמנוח פגע בו מינית. הנאשם הציג גרסה לא עקבית שהשתנתה לאורך ההליך, החל מחייבתו וכלה בעדותו בבית המשפט. טענתו בדבר הפגיעה המינית לא הוכחה כלל ועיקר, ומטרתה הייתה להכפיל את המנוח (שאינו יכול להתגונן), ולזכות בהקללה בדיון, ככל שהטענה מתקבל. נוסף על כן, הנאשם בעדותו שלל קשר בין הפגיעה המינית הנטעןת למעשה הימתה, כי שהטענה אינה מעלה או מורידה לעניין זה.

ה הנאשם גرم למותו של המנוח בכוונה תחיליה, לאחר הליך ממשי של שキלה וגיבוש החלטה להמית, בנסיבות שבהן יכול היה לחשב ולהבין את תוצאות מעשיו, ובמבלוי שקדמה התגרות מצד המנוח תקופה למעשה. הנאשם תפרץ לדירת המנוח, ניסה לשדוד אותו, ועל מנת להקל על ביצוע השוד תקף את המנוח וגרם למותו. נטען כי הנאשם תקף את

המנוח באכזריות יוצאה דוף, פעמיים, ולאחר שהמית את המנוח המשיך לחפש בסיסות בדירה אחר כספ. התנהלותו של הנאשם בליל האירוע, בצירוף הממצאים שאותרו בזירה ועל גופת המנוח, מעידים قولם על כוונה להמית את המנוח.

משכך, אליבא דמאנימה, מתקיימים יסודות עבירות הרצח בכוונה תחילה ויסודות עבירות הרצח תוך ביצוע עבירה, כאמור בסעיפים 300(א)(2) ו- 300(א)(3) בהתאם לדין הישן. כמו כן, בנסיבות אלו, אין בכך חדש להקל עם הנאשם, שכן מעשיו מבטאים דרגת אשמה חמורה ביותר, והם בעליים כדי עבירת רצח בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 301(א)(1), 301(א)(2) ו- 301(א)(7) בהתאם לדין החדש. דרגת אשם שכזו אינה מאפשרת אף להחיל את "פתח המילוט" המוזכר בסעיף 301(ב).

ההגנה טענה מנגד של הנאשם הנואם לא קדמו כל כוונה או תכנון, אך בקשר לתקיפת המנוח, כך בקשר להמתתו. נוכח מצבו הקיומי, הפיזי והנפשי, בקש הנאשם לגנוב את כספי המנוח, האotto לא, ביוודע כי המנוח נהוג להלות כספים ולכךDOI מחזיק כספים בדירותו. בטרם נכנס לדירה לא הייתה לנואם כל כוונה להשתempt עם המנוח ודאי שלא להמיתו, ולא הייתה כוונה צו אופ בשלבי התקיפה המוקדמים. הנאשם תקף את המנוח במטרה להשתיקו, הוא לא תקף אותו במיד על מנת להרגו, הוא לא היה מודע לאפשרות גרים מתו של המנוח, וגם לא רצה בכך.

עוד נטען, שהנאום הוא מתמודד נפש המאובחן כסובל מפוסט טראומה והפרעת אישיות, בין היתר, משומש שנפגע מינית בילדותו על ידי המנוח. הפגיעה המינית, כמו גם האלימות הקשה שספג מאבו בילדותו, השילכו על מסכת חייו, כפי שפורסם בעדותו. בתקופה הסמוכה לאירוע, הנאשם נהג להשתempt באופן יומיומי בסמים קשים, ובום האירוע היה במצב של חסר ("קריז") נוכח היעדר סם וההתמכרות לו. על רקע זה החליט הנאשם לפרק לדירת המנוח. הוא לא תכנן לתקוף את המנוח, אך משהתעורר המנוח והחל לצעק, תקף אותו על מנת להשתיקו. בשלב מסוים של התקיפה חווה הנאשם "פלאשבך" של הפגיעה המינית מידיו המנוח, ובעקבותיו הרג את המנוח.

משכך, טענה ההגנה, כי לא התקיימו יסודות עבירות הרצח בכוונה תחילה, ויסודות עבירות הרצח תוך ביצוע עבירה, כאמור בסעיפים 300(א)(2) ו- 300(א)(3) לדין הישן, מכל מקום, חל על המקרה דין החדש המקל עם הנאשם.

לגשת ההגנה יש לקבוע כי מעשה ההמתה נעשה בנסיבות של אחריות מופחתת, כאמור בסעיף 301ב(א) לדין החדש, משומש שהנאום היה במצב של מצוקה נפשית קשה, עקב הפגיעה המינית מצד המנוח או שביצע את המיחס לו עקב התגרות מתמשכת. לחילופין, נטען כי מתקיימות בענייננו נסיבות מיוחדות, כאמור בסעיף 301א(ב), יש להרשיע את הנאשם בעבירה לפי סעיף 300 לדין החדש.

תמצית הראיות הרלוונטיות

עלינו אפוא להכיר את דינו של הנאשם ולקבע אם המית הוא את המנוח בכוונה תחילה וכן כדי ביצוע עבירה אחרת, קטעת המאנימה. לשם כך, תחילה נבسط את התשתית הראייתית בענייננו, בהתאם לראיות שהוגשו והעדויות שנשמעו, תוך התייחסות בಗרטה הנאשם בחקירות המשטרתיות.

קודם שנפרט את ה惋דות הנאשם בחקירה המשטרתית, על מנת להבין את הקשר הדברים שנאמרו ואת משמעותם

השאלות שנשאלו, נתיחס להן, בتمיצית, לחלקם הרלוונטיים בראיות מסוימות ובהן,

חוות דעתו של המומחה מטעם המכון לרפואה משפטית (להלן גם: "חוות הדעת הפטולוגית"); חוות דעתו של מומחה הזרה (להלן גם: "חוות דעת מז'פ"); חוות פעולה של שטרים שהגיעו לזרה והודעות שנגבו מהם, כמו גם עדותם בבית משפט; עדותם של לויוב קיבירב (להלן: "לויוב") ובנה קיריל קיבירב (להלן: "קיריל" או "המודיע") שהתקשר לדוח על האירוע; עדויות שכנו של המנוח, מאיר חזן ורדה נגמ'; ותמליל השיחות שהוקלטו במסגרת האזנת הסתר שבוצעה לטלפון של הנאשם עובר למעצרו.

חוות הדעת הפטולוגית, נערכה בידי ד"ר אלון קריספין (להלן: "ד"ר קריספין") (ת/10). חוות הדעת המלאה משתרעת על פני 11 עמודים, ובה פורטו פגיעות רבות שנתגלו בגופת המנוח. נסכם ונציין כי בהתחם לאמור בחוות הדעת, מותו של המנוח נגרם מתשניך עקב הפעלת לחץ דו צדי על קדמת הצוואר באמצעות אכבעות וכפות ידים. ציין, כי יתרן הפעלת לחץ ישיר על השפטים, וחסימת פתחי האף והפה, תרמו לגרימת המוות. הנסיבות שנמצאו בפי המנוח (קרעים ודימומיים בשפטים, חניכיים, לשון, מכסה הגרון ורירית הלוע) יכולות היו להיגרם מהחדרת חוץ נוקשה דרך הפה לעור ולגרון, פעולה שיכולה לחשוף את מעבר האויר לקנה הנשימה ולהחיש את המוות.

בפני של המנוח נמצאו סימני חבילות קלות רבות כגן דימומיים ופציעי קרע בעפupyים, במצח, בלחי שמאל, באפרכסת שמאל; שברים בעצם הלסת התחתונה, שלד אף שבור, שברים בתקرت ארכובת עין שמאל. סימנים אלו מתישבים הן עם מכות בכוח רב, הן עם הטחת הראש כנגד משטח קשה. השברים בתקרת ארכובת העין נגרמו, קרוב לוודאי, ממכה או מכות לעין.

בראש המנוח נמצאו לפחות שלושה פצעי קרע ושפוף בקרקפת ובמצח, דימומיים נרחבים בכל שכבות הקראקפת ועוד. ממצאים אלו מתישבים עם מספר חבילות קלות בראש, כגן הטחת הראש במשטח נוקשה או מכות באמצעות חוץ נוקשה, סמוך למועד המוות.

בבסיס הצוואר, עצם הבירח ובחזה, נמצאו פצעי שפוף, וכן שברים בעצם החזה ושבירים בצלעות בקדמת החזה מימין ומשמאלי, אלו נגרמו ממכות ישירות לאוזור או דריכה על בית החזה. כן ציין כי נוכחות ממצאי החבלה בגופת המנוח, לא הייתה במקרים שונים שאוთרו (כגן טרשת עורקים קלה) כדי לתרום "תרומה משמעותית" למותו.

במקרה לשאלות הבהרה, ערך ד"ר קריספין מסמך שלפיו לא ניתן לקבוע את מועד המוות המדוייק, והמסקנה היחידה שניתן להסיק מהממצאים שבdoch, שסביר להניח שהמנוח נפטר מספר שעות לפני נמצאה גופתו, לכל הפחות מחצית השעה קודם לכך (ת/12).

בעדותו בבית המשפט (עמ' 644 ש' 20 עד עמ' 663 ש' 21) הסביר ד"ר קריספין את קביעותיו.

אשר לקביעה שלפיה מותו של המנוח נגרם מתשניך עקב הפעלת לחץ דו צדי על קדמת הצוואר באמצעות אכבעות וכפות הידיים, הסביר שתשניך הוא מצב שנגרם מפגיעה בחירמת הדם, חסימה של זרימת דם בכלי הדם, או זרימת האויר שביהם אל המוח וממנו, או בעקבותיו מהמוות. תשניך יכול להיגרם גם מחניתה. הממצאים על הגוף מלמדים כי הדבר האחרון שהתרחש לפני המוות היה לחץ על הצוואר במקום שבו עוברים כלי דם (פציעי שפוף ושבירים בעצם

הלשון ושלד הגרון). במקרה של הפסקת זרימת הדם, גרים המות יכולות להתרחש בין שורות שנים עד דקות, אך בהתאם לממצאים שאורתו שבגופה ישנים מנוגנים נוספים שיכולים היו להחיש את המוות, חבלות רבות בראש, חסימת פתחי הנשימה. בעניינו, המוות נגרם מתשניך, חסימת כלי דם, עקב הפעלת לחץ זו צדי על הצוואר. קיימת אפשרות שהחדרת חוץ זר תרמה להחשת המוות, אך גם החניתה, וכן גם חסימת השפטים, שכן פעולות אלו חוסמות את כניסה האויר אל הריאות ואפשר בכך להונש המות. אין צורך כי פגיעות אלו יתרחשו במקביל, ואפשר וחסימת דרכי האויר קדמה לחסימת כלי הדם. בכל מקרה לא ניתן לקבוע בוודאות כי מנוגן חסימת דרכי האויר היה הגורם למוות, או גורם שתרם למוות.

אשר لكביעה כי הפגיעה שנמצאו בפי המנוח יכולות להיגרם מהחדרת חוץ נוקשה דרך הפה ללוע ולגרון, הסביר ד"ר קריספין שישנן חבלות במקומות שקשה מאד הגיעו אליהם מבלתי להחדיר דבר מה פנימה לתוך פה, והסביר הסביר ביותר להן הוא שהחדר חוץ. הוא הבahir שאין ביכולתו לשער מהו החוץ, אך ישנן חבלות שמצוינות על חוץ קהה שיצר אותן, ולאו דווקא באופן ישיר. כדוגמה למצב זה, אפשר שאצבעות או מקל שנדחפו עמוק לפה דרך בד יצרו אותן חבלות. חוץ קהה הוא כל חוץ שאינו חד והוא מספיק נוקשה וכבד כדי לקרוע עור (למשל פטיש, עציץ, לבנה, אף רgel). הממצאים בפי המנוח מצווים על מספר מנוגנים של פגעה, מכות, החדרת חוץ.

אשר لكביעה כי החבלות שאורתו בגופת המנוח מתישבות עם מספר חולות קהות בראש, כגון הטחת הראש במשטח נוקשה או מכות באמצעות חוץ נוקשה, הסביר שבראשו ובפניו של המנוח נמצאו חולות רבים, שני הצדדים. אלו לא יכולים להיותו להיגרם מנפילה אחת, חלקן הצריכו הפעלת כוח רב, כמו שברים בעצם הלסת התחתונה, שברים בעצמות הפנים, ובכל זאת שבר בבסיס עצמות האף, חבלה ספציפית בגולגול העין השמאלית, במבנה האנטומי מוגן. עוד הסביר שבאופן עקרוני אפשר והשבר בעצמות האף נגרם מנפילה, אך לא היה בנפילה שכזו כדי להסביר פצעים נוספים שנמצאו באוזר אחר, למשל, הגבה. נפילה יכולה להסביר פגעה אחת שמדוברת במקום אחד.

לשאלת ב"כ הנאשם, האם במקרה של הטחות חוזרות ונשנות של ראש המנוח ברצפה, בעודו שוכב על גבו, לא אמורים להופיע סמנים כגון שברים בחלק האחורי של הראש, השיב ד"ר קריספין שבתרחיש שכזה צריכה להיות חבלה באוזר העורפי של הקרכפת, וב גופת המנוח קיימת חבלה שכזו. כן קיימים דימום תת עורית והפרדה של הקרכפת, פגעה שמצוירה מכות חוזרות ונשנות. עם זאת, קיימים עוד ממצאים שאינם תוצאה של הטחות. הובהר שהטחות שכאלו, לא מחיבות כי ייגרם שבר, ובכל מקרה, הטחות אלו יכולות ליצור שבר במקום אחד, בעצם העורף. שבר שכזה מצריך הפעלת כוח רב מאד, ואף במקרה של אדם שנפל מגובה של מטר, למשל, יהיה זה נדיר כי ייגרם שבר בעצם העורף.

את הקביעה בדבר מכות או דריכה על בית החזה ביסס ד"ר קריספין על קיומם של שברים בצלעות בקדמת בית החזה. אלו נגרמו מכוח רב שהופעל על קדמת החזה, כוח שיכל היה לנבוע ממכה, מכות, או דריכה.

ד"ר קריספין התייחס לדבריו במסמך ההבהרה, בקשר לצפיפות המות, וחזר עליהם. הינו, הדרך היחידה לעירין במדוק את מועד המוות היא בדיקת הגוף בזירת האירוע. בנסיבות שבahn לא בדק את גופת המנוח בזירה, אין אפשרות לקבוע בדיקת את מועד המוות. בהתאם לדוח של מד"א שלפיו הגוף נמצא במצבה, ככלומר עם קשיון איברים, ניתן להעריך שהמותו התרחש לכל הפחות חצי שעה לפני בדיקת מד"א, ולכל היוטר 36 שעות לפחות לפני. לדעתו, סביר להניח שהמותו התרחש מספר שעות טרם הבדיקה.

בmeaning לשאלת ב"כ הנאשם, האם ישנה משמעות לגיל המנוח עת נבחנת עצמת הפגיעה, והאם גילו של המנוח יכול היה להשפיע על תוצאות הפגיעה, הינו אם פגעה מסוימת תיצור חבלה חמורה יותר אצל אדם קשיש, השיב העד שרק באזוריים מסוימים בעור, למשל בכפות הידיים. לעומת זאת, בקרקפת אין משמעות רבה לגיל, ובכל מקרה נדרש כוח רב כדי לגרום לקרע באזורי זה הן אצל צעירים הן אצל קשישים.

חוות דעת מ"פ, נערכה בידי רפ"קنعم אמר (ת/5) (להלן: "המומחה אמר"). היא התבבסה על שלושה ביקורים שנערכו בזירה. חוות הדעת מפרטת ממצאים רבים שאיתרו בזירה ודוגמאות שנלקחו, וכן ניתוח ארכטיקום ורלונטיום לשלב זה.

הזירה ממוקמת בדירה שבקומה השנייה של בניין מגורים משותף, אשר בו מספר כניסה נפרדות (בבניין המכונה גם בניין "רכבת"), וכן בחדר מדרגות המוביל מקומת עמודים (מפלס רחוב) לעבר הדירה. הדירה בכללותה הייתה באי סדר מוחלט, תכולת הארונות, השידות והמגירות שבסלון ושני חדרי השינה, הוצאה ופזרה על הרצפה. המגירות שבשידה בסalon ושבארונות חדרי השינה, רוקנו מתוכלה והוצאו מחוץ לתושבותיה.

גופת המנוח נמצאה שכובה על גבה, בראשה פצעים הנראים כפצעי קרע, וסמן אליה כתמי חח"ד בתוצאות פגיעה. על הכתף השמאלי של הגוף נמצאה גרב ספוגה ברוביה בחח"ד, שבחלקה העליון אזורים שנחזו כאלא מוכתמים. בפלג הגוף התיכון הייתה מונחת שמיכה מאחור הברכיים ועד כפות הרגליים. בסמוך לרגלי המנוח היו שלוש מגירות ריקות שהוזאו מחוץ לתושבותיהם, המגירה האחורייה הייתה בחלקה על כפות רגליים ובחלקה על הרצפה. על כפות הרגליים לא נמצא כתמי חח"ד. בחלקים שונים בדירה ומוצאה לה נמצאו כתמי חח"ד מרובים, בתוצאות שונות, שמקורם בדם המנוח. במבואת הכניסה נראו כתמי חח"ד על הרצפה, בין היתר, כתמי העברה. חלק מכתמי העברה נחזו להיות "כהטבעת אריג בצורת כף רגל - מתאים לכף רגל גרובה. קרי, גרב מוכתמת/ספרוגה בחח"ד". חלק מהותן עקבות פנו לעבר דלת הכניסה וחלק לעבר הסלון. כתמי העברה דומים של עקבות גרב ספוגה בחח"ד, נמצאו גם בחדר המדרגות מס' הכניסה לדירה ועד יציאה מהבניין, כשהחלק מהעקבות פונות כלפיו היציאה מהבניין, וחלק פונות לעבר הדירה, הינו במעלה גרם המדרגות.

בהתבסס על ממצאים אלו, הסיק המומחה אמר כי קיימת סבירות גבוהה מאד שריאשו של המנוח הוטח ברצפה, לפחות פעמיים שלוש פעמים, באזור בו נמצאה הגוף, ובהתו שוכב על גבו. כן קיימת סבירות גבוהה, כי הגרב שימשה את התקף באירוע.

המומחה אמר נחקיר ארוכות על חוות דעתו (עמ' 401 החל מש' 33 עד עמ' 497 ש' 4).

לענין קביעתו בחוות הדעת שלפיה קיימת סבירות גבוהה מאד שריאשו של המנוח הוטח ברצפה, לפחות פעמיים, באזור בו נמצאה הגוף, ובהתו שוכב על גבו, הסביר כי מקור הדם היחיד שנמצא על גופת המנוח היה באזור הראש, ומכאן שהמנוח הוכה בראשו. כתמי התזה הדמים שנמצאו על הרצפה סביב הגוף, מצביעים על כך שמקור הדם הוטח ברצפה, שכן כתמי התזה נוצרים כאשר מופעל כוח חזוני שנע באוויר עד שהוא פוגע במשטה מסוים. מכיוון שנמצאו כתמי התזה בשלושה מקומות שונים סביב ראש הגוף, המסקנה היא שהראש הוטח ברצפה לפחות פעם אחת, בכל אחד מאותם מקומות. עוד ציין, כי רק בסalon הדירה נמצאו שלוליות דם, ומכאן מסקנותו כי האירוע האלים התרחש כלו בסalon.

אשר לגרב, נמסר כי העדר כתמי חח"ד על כפות רגלי המנוח מחזק את המסקנה שלפיה סבירות גבוהה שהగרב שהייתה ספוגה בدم המנוח, לא נגרבה על כף רגלו, ואף ניתן להסיק מכך שהמנוח לא קם החל מהרגע שבו החל לדדם, שכן סביבת הגוף אותרו כתמי חח"ד.

אשר לקביעה בדבר כתמי העברה בצורה של כף רגל גורובה בגרב ספוגה בדם, הסביר המומחה אמר כי במסגרת עבודתו הוא מבחין באופן כללי בין טביעה של איבר חשוף למכוונה, למשל טביעות אצבע לעומת הטבעה של כפות. עם זאת, אין לו מומחיות בתחום זה, ועל מנת לבסס מסקנותיו בעניין זה שלח את התמונות לרפ"ק (בדימוס) ירון שור (להלן: "המומחה שור"), מומחה לעקבות נעלים, ממעבדת המטה הארץ של המשטרה, ממנו קיבל תימוכין שאכן מדובר בגרב. בהמשך העיד כי באותו זמן לא ביקש מהמומחה שור מסמך בעניין זה, שכן מעבדת המטה הארץ לא מפיקת ממצאים כמו פרופיל גנטי, אלא מבצעת השוואות, למשל, בין עקבות שנמצאו בזירה לעקבות חדש ספציפי. פועלה זו נעשתה בהמשך, לאחר שהנאים נעצר ונלקחו מהם טביעות כף רגל, ומומחה אחר (בלגי) ביצע השוואת בין העקבות שנמצאו בדירה לטביעות שנלקחו מהנאים.

עוד העיד כי כל עקבות הגרב שנמצאו (הן בדירה הן מחוץ לה) היו של כף רגל ימין, ועקבות רגל שמאל לא אותרו. נמצא זה חיזק את מסקנותיו שלפיהן סבירות גבוהה שהגרב שימשה את התוקף, ושכל הנראה התוקף, תוך כדי מאבק הוריד את הגרב, ובסיום המאבק התרחק מהגופה והחל לחפש ולחתט בדירה. הוא הסביר שמקור הדם היחיד היה כאמור ראשו של המנוח, ורק סבבו נמצאו שלוליות דם. בהינתן העובדה שלא אותרו סימני דם על רגליו של המנוח, הרי שהטבחות כף הרגל בדם, מקוון בתוקף. סימני הטבעות כף הרגל בדם הלכו ופחתו עם כל צעד שעשה התוקף, עת התרחק ממקור הדם, בין אם כף רגל הייתה יפה ובין אם גורובה בגרב. עם זאת, כף רגל יפה, בינו לבין גרב בד, אינה סופגת אליה דם. על כן, ככל שהtokף התרחק ממקור הדם (ראשו של המנוח), עקבות הדם מכף הרגל החשופה פחתו, שכן הדם נמרח על משטח אחר שהוא בא אליו במגע. זאת לעומת כף הרגל הגורובה, הייתה והגרב סופה אליה את הדם. כיוון שהגופה נמצאה בדירה וסבירה חפצים רבים שהושלכו על הרצפה, באופן שלא ניתן היה לראות את רצפת הדירה כלל, וכיון שניתן היה להבחן בטבעות של גרב כף רגל ימין בדם הן בדירה הן מחוץ לה, בהינתן שבמקומות מסוימים בדירה ומłużץ לה ניתן היה להבחין בסימני מריחה של דם ליד הטבעות הגרב ולא ניתן לזהות את מקורו אותם סימני המריחה (שכנן לא נמצא בהם הטבעה ברורה) המסקנה המתבקשת היא שהtokף הסיר גרב אחת מרגלו תוך כדי מאבק, לאחר מכן התרחק מהגופה, אז החל לחפש בדירה ולהשליך חפצים על הרצפה, וזאת שכף רגליו הימנית גורובה בגרב ואילו כף רגליו השמאלית יפה.

בהמשך, נשאל העד אמר על ידי ב"כ הנאים האם הציוו בחומר הדעת שחלק מהעקבות בדירה פנו לעבר דלת הכניסה וחילק לעבר הסלון, ובחדור המדרגות חילק פנו מעלה אל הדירה וחילק מטה (מהדירה ליציאה), מחייב את המסקנה שימושה יצא מהדירה ולאחר מכן חזר אליה, ומדובר באותו אדם. תשובהו הייתה ש"הග�ן אומר שכן", ובהתאם למידות העקבות שתועדו נראה שגודל העקבות זהה. עם זאת, הבahir העד שאלן זה תחום המומחיות שלו לקבוע שהעקבות שייכות לאדם אחד, אלא של מומחי מעבדת סימנים וחומראים אשר אליהם נשלחו צלומי העקבות. ככל הידוע לו, התמונות נשלחו למומחה בעל שם עולמי שנתן הערכה ראשונית. הוא אמן נכח בעת נטילת טביעות כפות רגליו של הנאים, אך אינו יודע מה הייתה התוצאה והאם הייתה התאמה.

המומחה אמר אישר כי בזירה לא נמצא טביעות אצבע של הנאים, ובmeaning לשאלת ב"כ הנאים, האם יש בכך כדי

ללמד שהתווך עטה כפפות על ידו, השיב שלסבומו כן. הוא הסביר שבהתאם למסקנה שלפיה המנוח לא התהלה בדירה בעודו זב דם, ובהתאם לממצאים בדירה שלפיהם קיימים כתמי העברה וכתמי מריחה של דם המנוח, גם על מנת התאורה ועל ידית דלתות ארוןנות הבודדים שבחדר שינה, הרי שמדובר של המנוח הועבר למקומות אלו באמצעות נגיעה. כף היד (כמו כף רגל), ככל שתיגע ביוטר משטחים, כמוות הדם שעלייה תפחת. בהינתן שככתמים אלו לא נחשפו ואותרו טביעות אצבע של הנאשם, סביר להניח שהוא עטה כפפות.

המומחה אמר הסביר את מהлик הזיהוי של הנאשם שהתרחש לאחר חמיש שנים מיום באירוע, עם התפתחות הטכנולוגיה ויכולות מצויי פרופיל גנטי נוספת נוסף מהגרב, אך היה זה הנאשם אינו בחלוקת לא מצאנו להרחב בנדון.

אשר למפתח הדירה, לפי דוח פעלת מיום 10.10.15, שנערך בידי השוטר נדים ברקאת (להלן: "נדים") (ת/4) והודיעו שמסר באותו היום (ת/4), בשעה 10:34 של יום זה התקבלה מידע על אירוע שענינו חשש לחץ אדם, בבניין ברחוב מעלה חסן 145, בעקבות שיחת טלפון של קיריל קיבריב. בשיחה מסר קיריל כי אמו, המתגוררת בבניין שבו התגורר המנוח (להלן: "הבניין") הבחינה בחדר המדרגות בעקבות דם של כפות רגליים יחפות שתחליהם בדירה מס' 4. בשיחה שקיימה אמו עם שכן בבניין, אמר לה האחרון ששמע עצוקות מאומה דירה. נדים והשוטר ביאן מדאת (להלן: "ביאן") הגיעו ראשונים לבניין, לאחר שאספו ברכבת את המודיעין ואת אמו מכתובת אהרת. בכניסה לבניין הבחינו בכתמי הדם שנראים כהטבה של כף רגל, שהגיעו עד לדירה 4. נדים דפק מספר פעמים על דלת הדירה, אך לא היה מענה. אמו של קיריל מסרה לידי של נדים מפתח של הדירה, שאותו קיבל בעבר מבעל הדירה, ובאמצעותיו הוא פתח את דלת הדירה. בדוח הפעולה ציין השוטר נדים כי את הדלת פתח תוך "משנה זירות" ושתקפיד שלא לגעת בידית הדלת. במועד שבו פתח את הדלת כוחות כיבוי והצלה הגיעו, והם נכנסו יחד לדירה.

בשלב מסוים ביאן שמר על דלת הכניסה לדירה. למללה משש שנים לאחר מכן, ביום 1.11.21, מסר נדים הודעה קצרה נוספת (ת/4ב) שהתמקדה במפתח ששימש לפתח הדירה. נדים לא זכר שקיבל את המפתח לדירת המנוח ממשו של המודיעין, לא זכר כיצד נראה המפתח וגם לא מה עשה אליו לאחר שפתח את הדלת.

לפי דוח פעלת מיום 10.10.15 של השוטר בأسل בדר (להלן: "בأسل") (ת/40) והודיעו מאותו היום (ת/40א), השוטרים שהיו הראשונים בדירת המנוח הם נדים, ביאן, באסל עצמו והמתנדב שעבד עמו. בשלב מסוים ביאן שמר על דלת הכניסה לדירה.

לפי הודעה של ביאן מאותו היום (ת/41א) את דלת הכניסה לדירת המנוח פתחה עבורה אמו של המודיעין, ובשלב מסוים הוא שמר על דלת הכניסה. בדומה לנדים, גם ביאן מסר הודעה שיש שנים לאחר האירוע בקשר למפתח הדירה (ת/41ב). לפי הודעה לא זכור לו אם השכנה מסרה לנדים מפתח, כיצד נראה המפתח והאם הוא הושאר בדלת. הדבר היחיד שזכיר היה שנדים הוא שפתח את דלת הדירה, נכנס ראשון לדירה והוא אחורי.

בדוח שערק המומחה אמר, קיימים מספר תצלומים של דלת הדירה, הן מצידה הפנימי הן החיצוני. בשנים מהתצלומים (מספר 57 ו- 59) ניתן לבדוק כי בחור המנעול, מצד הפנימי של הדירה, ישנו מפתח שחוור לו שרוך בהיר. בתצלום מס' 59, שהוא תקריב של חור המנעול, ניתן לבדוק כי צבעו של המפתח צהוב וצבעו של השורש מעין לבן דהוי ("אוף וויט").

השוטר נדים בעדותו (עמ' 345 ש' 7 עד עמ' 358 ש' 5) מסר שמה שצוין בדוח הפעולה שערך כך היה. ביום אין לו יכולת להשלים את שחרר, שכן אינו זוכר את פרטיו האירוע. הדבר היחיד שזכר הוא שזרת האירוע הייתה עבورو מזהה קשה לצפייה. בכל הקשור למפתח, אמר שלנוכח הרשות בדוח שלפיו לא נגע בידית הדלת, סביר להניח שאת הדלת פתח באמצעות סיבוב המפתח שקיבל מלובבו. הוא לא זכר אם הדלת הייתה נעולה או לא, ואם ניסה קודם לכן לבדוק אם הדלת לא נעולה, אך כיוון שרשם שנזהר שלא לגעת בידית, כנראה שלא בדק אם הדלת נעולה על ידי הזוזה הידית. לדעתו, סביר יותר להניח שהדלת הייתה נעולה, אך מדובר בסברה בלבד.

לשאלת ב"כ הנאשם האם יתכן מצב שבו יבקש מפתח לדירה מבלי לנסתות לפתוח את הדלת, השיב בחוויב, והסביר שזאת על רקע התעוורויות חד שמדובר בזירת אירוע. במקרה הנידון, ככל הנראה, נוכח כתמי הדם על המדרגות הוא חד שדבר מה אכן ארע ומדובר בזירת אירוע. זהוי גם ככל הנראה הסיבה שהזמן כוחות הצלה (מד"א וככבי אש) על מנת שייפרצו את הדלת.

השוטר بيان בעדותו (עמ' 578 ש' 1 עד עמ' 594 ש' 15) לא זכר את מרבית פרטי האירוע, למעט שנהג בנידת באותו משמרות, יחד עם השוטר נדים והשנים הגיעו ראשונים למקום. נדים היה הראשון שנכנס לדירת המנוח והוא הגעزع זמן קצר אחריו, שכן החנה את הנידת. כשהגיעו לדירת המנוח, דלת הדירה כבר הייתה פתוחה. זכור לו שבדירה הם ראו את גופת המנוח ממוקם קצר, ועליה סימני חבלה מורבים וסבוכה דם. הם דיווחו לגורמים הרלוונטיים על הגוף, בהמשך סגרו את הזירה, הוא שמר ליד דלת הדירה שאיש לא יכנס, למעט גורמים מקצועיים.

השוטר באסל העיד (עמ' 564 ש' 1 עד עמ' 573 ש' 19) כי הגיעו לדירה אחד השוטרים שהיו בה הצבע לו על גופת המנוח מוטלת על הרצפה, מיד הבין כי מדובר באירוע אלים, لكن סגר את הזירה באופן מיידי. למשתתף זכרונו השוטר بيان אמר לו שהם הגיעו לדירה לאחר שכנה הצביעה לעיניהם על סימני דם במדרגות, ודלת הדירה הייתה סגורה אך לא נעולה.

לובוב ובנה קיריל העידן בדיון שהתקיים ביום 23.1.23. לובוב העידה (עמ' 379 ש' 9 עד עמ' 389 ש' 3) כי המנוח התגורר בדירה שמלול דירתה, ושתייתה להם הিירות רבת שנים. בשעה 09:00 בבוקר יום השבת יצאה עם כלבה לטיפול. בזאתה מדירתה הבחינה בכתמים חומים במדרגות הקומה שממשיכים עד לכיסתה של הבניין. בשובה לבניין פגשה שכן בשם יהודה, שאמר לה שביליה שמע רעשיהם, והכתמים החומים על המדרגות נחזים כדם. היא באופן אישי לא שמעה רעשיהם. כחצי שעה לאחר מכן הלכה, כמו שבת, לבנה קיריל, ומספרה לו על האמור. קיריל התקשר למשטרת השופטים הגיעו לאסוף אותם מביתו של קיריל. בהגעם לדירת המנוח השוטרים צלצלו בפעמון הדלת אך לא הייתה תושובה, הם ניסו לפתח את דלת הדירה, אך היא הייתה נעולה והם רצו לפרק את הדלת. היא הביאה להם מפתח לדירת המנוח שהיא בחזקתה שנים (שכן בעבר נמסר בידי המנוח למקרה שללו יעלם), ובאמצעות השוטרים פתחו את דלת הדירה. היא לא נכנסה לדירת המנוח, ואת המפתח לא קיבל חזרה. לשאלת בית המשפט, השיבה שלמשתתף ידיעתה על מנת לפתחו או לנעול את דלת דירת המנוח נדרש מפתח, ואין מפתח מובנה בחלק הפנימי של הדלת.

בהתודה שמסרה בשנת 2021 נשאלת על המפתח, ובउודותה חזרה על דבריה שלפיהם היא זוכרת שהמפתח היה מחובר לחוט אך אינה זוכרת את צבע המפתח או את צבע החוט.

קיריל מסר בעדותו (עמ' 389 ש' 17 עד עמ' 401 ש' 5) שזכיר לו היבש שבביתו היה מפתח לדירת המנוח, אך אינו זוכר את צבע המפתח. העד לא ذכר בבירור כי הוא ואמו הביאו לשוטרים את המפתח לדירת המנוח, ולא ذכר את התהරשות כי היה מוט המומס מהסיטואציה. עם זאת,זכיר לו שהוביל את השוטרים לדירה, השוטרים נתקשו על דלת הדירה, צלצלו מספר פעמיים בפעמון, ורצו לפרק את הדלת. ככל הנראה, בשלב זה אמר לשוטרים שיש בחזקתם מפתח לדירה, הם פתחו את הדלת באמצעות המפתח, אך לאזכיר לו שאמו הביאה להם את המפתח. כן זזכיר לו הסימנים בחדר המדרגות שנמשכו עד לדירת המנוח. הללו נחו עיניו בעקבות של כפות רגליהם יchapot.

בחקירה נגדית, אישר העד שבבודעתו בחקירה (בשנת 2021) מסר כי שמע שמועות שבדירה המנוח התגוררו אנשים נוספים, וכי אדם המכונה "פיקאצ'ו" התגורר שם דרך קבוע. לשאלת ב"כ הנאם האם יכול להיות שלאנשים הנוספים היה מפתח לדירה, השיב בחוב.

יצוין כי המומחה אמר ציין בחומר דעתו שרפ"ק עופר אוסטה אמר לו שאת דלת דירת המנוח פתחה עבורה השוטרים השכנעה שהזעיקה אותו, שכן היה ברשותה מפתח לדירה. בעדותו אמר שאינו זוכר את הכניסה לדירה, אך בהתאם לרשותם בדוח, סביר להניח שהוא הגיע לדירה בעת שהזעקה כבר על ידי המשטרה, דבר שקרה כענין בשגרה, שכן נידת מז"פ אינה הראשונה ש מגיעה לזרה. בהגיעו לזרה, דלת הדירה הייתה פתוחה ובחלה הפנימי היה מפתח בחור המנעול.

נוסף על לויוב נשמעו עדויות שכנים נוספים של המנוח.

מAIR חזן שבזמינים הרלוונטיים התגורר בבניין, בדירה מתחת לדירת המנוח. הוא העיד (עמ' 188 ש' 20 עד עמ' 211 ש' 4) שביום 10.10.15, בשעה 04:00 לערך, התעורר למשמע רעשים שונים מדירת המנוח "כל מיני גיריות שלחנות, דפוקות" כלשהו, שנמשכו כשעה. במהלך אותה שעה שמע גם 2 - 3 דפוקות חזקות. העד שלל שימוש רעשים אחרים כגון צעקות. בזמןאמת הדבר לא עורר בו חשד שכן המנוח לא אחת ביצע אי אלו עבודות נגרות בבית. עם זאת, עבודות אלו לא בוצעו בשעה כה מוקדמת. בשעה 05:00 לערך הוא שמע דלת נפתחת וצעדים מקומה עליונה יותר שיורדים במדרגות. הוא לא ידע לומר אם מדובר באדם אחד או יותר, ואם הייתה זו דלת דירת המנוח. בשעה 07:30 לערך יצא העד מביתו ושב בשעה 10:30. בבניין הוא לא הבחן בדבר מה שונה. בمعנה לשאלת ב"כ הנאם, הבahir העד כי בבניין לא הייתה תוארה, אך בשעת צאתו מהבניין היה אור יומם. על מות המנוח נודע לו לאחר שהגיעו כוחות משטרה.

לשאלת ב"כ הנאם, האם קיימת אפשרות לטפס, ללא סולם, על החלק החיצוני של הבניין עד לקומה שבה התגורר המנוח, והאם הוא ניסה זאת בעבר, השיב העד בחוב, והסביר שב吃过 טיפס כך לדירה שבה התגורר. זו ממוקמת כאמור בקומת שמרתת לדירת המנוח. אשר לקומה שמעל, העד לא ניסה לטפס אליה אך לדעתו הדבר אפשרי ככל שהטיפוס נעשה דרך המרפומות.

רדא נג'ם בזמינים הרלוונטיים לכתב האישום התגורר אף הוא בבניין, בקומת שמעל המנוח. כשעתיים לאחר הגעת המשטרה לבניין, נגבתה ממנו הודעה על ידי שוטר רס"ב ישראל בוכניק (ת/38). ההודעה נגבתה בזירה ולא בתחנת המשטרה. לדבריו, בשעה 04:00 לערך הוא התעורר, וזמן קצר לאחר מכן שמע מDIRת אחד השכנים רעשים חזקים, רעשים הדומים להזת רהיטים. בתגובה פתח העד את דלת DIRתו בניסיון לאתר את מקום הרעש אך לא הבחן בדבר. בשעה 05:00 יצא העד מביתו (לכיוון חוף הים בנהריה), ולא הבחן בדבר מה חריג במדרגות הבניין, שכן היה חשוך ואין

תאורה בחדר המדרגות. בשבו לדירה, בשעה 00:09, הבחן העד שעלה רצפת חדר המדרגות ישנים כתמי דם, החל מהכניסה לבניין ועד לדירת המנוח. חצי שעה לאחר מכן יצא שוב מabit (לעובדת), ובשובו חזרה, כשלוש שעות לאחר מכן, המשטרת כבר הגיעה לבניין. נוכחות המשטרת גרמה לו לחשב "שהזקן מת". במענה לשאלות השוטר, הבahir שرك שמע רעשים מדירת אחד השכנים, אך לא ידע לומר מאיizo דירה. הוא לא ראה דבר, ולא הבחן באנשים חשודים בבניין.

בעדותו בבית המשפט (עמ' 525 ש' 30 עד עמ' 537 ש' 17 ובהמשך עמ' 544 ש' 5 עד עמ' 561 ש' 8) שינה העד את גרסתו לחלוטין בשלוש נקודות הרלוונטיות לעניינו, השעה שבה התעורר ושמע את הרעשים, טיב הרעשים שנשמעו, ואימתי הבחן בدم בחדר המדרגות. בעדותו סיפר שביל האירוע התעורר בשעה 02:00 למשך רעשים, והוא פתח את דלת דירתו והבט ל עבר המדרגות, אף הסתכל מרופסת ביתו, אך לא הבחן בדבר. הוא שמע רעש שהוא שיר לכלה של השכונה שמתרגררת מתחתיו, הרעש נמשך מספר דקות. לשאלה איזה רעש שמע אמר "שהقلب מזיז משה בבית" (עמ' 548 ש' 1). בשעה 05:00 יצא מביתו, ובשובו לבית, בשעה 00:09, לכל היotor 10:00, המשטרת כבר הגיעה לבניין ולא אפשרה לו לעלות לדירתו. את הדם על רצפת חדר המדרגות ראה לראשונה לאחר שהמשטרת אישרה לו לעלות לדירותו. הינו, בעת גביה הודיעו טרם ראה את הדם במדרגות. העד אישר שאת ההודעה גבוהה ממנו שוטר בחצר הבניין, אך הכחיש את מרבית האמור בה, למעט חלקים שאינם קשורים להתנהלותו באותו בוקר (עליהם יפורט בהמשך). עוד טען כי דבריו בעדותם הם הדברים שגם אמר לוטען על ההודעה, אך טען שההודעה לא הוקראה לו, הוא אינו יודע לקרוא בשפה עברית ואני מבין את השפה היטב. שנאמר לו שהקריאה למשטרת התקבלה רק בשעה 10:40 והודיעו נגבהה בשעה 12:30, התעקש שבתו לכל המאוחר בשעה 10:00 והמתין במשך שלוש שעות בחצר הבניין, מחוץ לדירתו.

נכח דברים אלו, ביקשה המאשימה להזכיר על העד בעל עין, והוא נחקר על ידה בחקירה נגדית. בשלב זה אמר שיתכן והסביר באשר לשעה המדויקת שבה שב לבתו, אך הוא משוכנע שום שובו המשטרת כבר נכח בבניין. בדיעון שהתקיים ביום 30.4.23 הודיעו הצדדים כי הם מבקשים ליתר את עדותם של גובה ההודעה (ישראל בוכניק) ומסכימים "שנאמר באמירה הכתובה שסומנה ת/38 משקפת את המציאות ואת מה שאמר רדה נג'ם ומהו ראייה מוחלטת לאמיתות תוכנה כמקובל לגבי ראיות המוגשות בהסכם".

אשר לשיחות שנקלטו בהאזנת סתרטלפון של הנואם (תקליטור ת/14), השיחות התקיימו לאחר שהתפרסמה תמנota הקלסתרון של הנואם (בין התאריכים 20.10.21 ל- 21.10.21). השיחות שהתקיימו בין הנואם לאמו נשמעו ותומלו.

בשיחה שמספרה 9 (בתמליל ת/15א, ניכרו מספר אי דיווקים) אומרת תחילת האם לנואם כי יכחש הכל, אז היא פונה אליו ואומרת "תזכיר, לא עשית שום דבר אילן?". הנואם עונה "כנראה עשית [...] מ Chapmanatos [...] חשבתי שהיא לי יותר זמן [...] לפניו שם יתפסו אותו". בהמשך מנסה האם לברר בין אייזו עבירה בנה מבקש, והנאם אומר לה "זה לגביו הרצח". במהלך השיחה אומרת לו אמו שיכחיש, שיגיד שאינו זוכר, שידגיש שהוא מצוי בטיפול נפשי, וטוענת שהיא קשה להוכיח את אשמתו.

בשיחה מספר 36 (גם בתמליל ת/15 קיימים אי דיווקים) חוזרת אמו של הנואם על עיקרי הדברים שלעיל, מוסיפה שינוי בקור רוח, ואם במקרה מישחו ישאל בעבודה שיגיד שדחף מישחו.

הודעות הנאש

במהלך החקירה המשטרתית נחקר הנאשם הנאשם תשע פעמים. באופן כללי, תשובותיו של הנאשם במרבית חקירותיו, אופיינו בנסיבות קצר ולאקוני, בחוסר שיתוף פעולה ושמירה על זכות השתקה, אף בעניינים שבינם לזכות להימנע מהפללה עצמית, אין כל קשר. ברוב חקירותיו היה ניכר שהנ来宾 סבור שמעצמו נבע מאדם שזיהה אותו בקשרת זירת האירוע, זההו שהוביל לפירסום הקלסתרון, ומעבר לכך לא קיימות ראיות של ממש כנגדו. בשלוש חקירותיו הראשונות מסר הנאשם מעט מידע על עצמו, לאחר מכן התכחש לדברים, ולבסוף אישר אותם. שונים מסוימים לגביותו של הנאשם נקבעו בחקירותו השישית, שבמהלכה יצא ייחד עם החוקר לעשן מחוץ לחדר חקירות. בעת שנייהם עישנו, ובמענה לשאלות החוקר, אמר הנאשם שהוא מצטער ושבדייעבד היה צריך לצאת מהדירה. זאת אמר ללא פירוט נוספת. הודהה של ממש מסר הנאשם במסגרת חקירתו השביעית, עת יצא לעשן עם החוקר, וגרסה ממשית מסר הנאשם בחקירתו התשיעית והאחרונה.

חקירה ראשונה מיום 21.10.21

ה הנאשם מסר כי המנוח היה בעבר מדריך בחוג סייף שבו השתתף הילד, בערך בגילאים 8 - 9. המנוח ואדם נוסף בשם יעקב פולדמן היו מאמנים באותו חוג ושניהם איימו אותו בעבר. המנוח התגורר ברחוב סמור לרוחב שבו התגורר, במרקם של חמיש דקומות, אך לא היה ביניהם כל קשר. על מותו של המנוח נודע לו מחבר, שכובעים לאחר הרצתו. לאחר שהוותה בו כי בחקירה משטרתית משנה 2013 סיפר כי נטל מהמנוח הלוואה, אישר שבשנת 2012 אכן לווה מהמנוח סך של 500 ₪, בעזרת חבר בשם יבגני שידוע בכניםו "פיקאצ'ו" (להלן: "יבגניא") שתווך ביןו למנוח. הוא פגש את המנוח במרכז המסחרי הישן, שם העביר לו המנוח את הכספי. הוא היה אמר להחזיר את הסכום תוך חודש, בתוספת של ריבית בשיעור 30%, אך לא החיזיר את החוב מעולם. מספר חוזדים לאחר שלוויה את הכספי, הוא פגש במנוח באופן מקרי במרכז המסחרי הישן, המנוח דרש את כספו ואף אמר שיראה בו אם לא ישיב את כספי הלוואה. הנאשם שלל כי אי פעם ביקר בדירת המנוח.

בין השנים 2011 - 2013 היו מספר מקרים שבהם התפרץ לבטים על מנת לגנוב רכוש ולמכור אותו, כדי לממן את התמכרותו לסמים. בשנת 2013 נפתח ונאסר בגין התפרצויות, יחד עם שותף, והחזקת סם מסוכן שלא לשימוש עצמי. לאחר שחרורו ממאסר, בשנת 2015, עבד במפעל ששעה ימים בשבוע, והתגורר בבית אמו. כמעט ציירה לעובדה, נהג לשחות בבית ולהעביר את זמנו בעישון גראס. ביום הוא עדין מעשן גראס, אך נמצא בהלייר של גמילה. בחקירה זו הבהיר הנאשם כי בשנת 2015 הייתה לו בת זוג בשם אורית דהן (להלן: "אורית") שעמה התגורר בבניין הסמור לבניין שבו התגורר המנוח.

במהלך החקירה הוצגו לנ来宾 חפצים שנפתחו בידי המשטרה בדירתו אמו, בין היתר הוצגו לו כובע וכפפות, בקשר אליהם מסר שאלה שימשו אותו בזמןם עברו, עת התפרץ לבטים. בمعנה לשאלות החוקרם, השיב הנאשם כי בילדותו אביו נהג להכות אותו, הדבר הותיר בו טראומה וכיום הוא מאובחן כסובל מפוטט טראומה ומטופל רפואי.

חקירה השנייה של הנאשם שנערכה ביום 23.10.21, הייתה קצרה (ארכה כשעה), במסגרת אישר כי בשנת 2015 ובזמן הרלוונטיים לכתב האישום, היה במערכת יחסים עם אורית לתקופה קצרה משנה. היחסים עלו על שירטוט, בין היתר, משם שניהם השתמשו במסים באותה תקופה. הוא התגורר בדירתה בחלק מן הזמן, ברחוב שבו התגורר

המנוח, ובחלק מן הזמן היא התגוררה עמו בבית אמו. הנאשם עבד באותה תקופה במפעל ושילם את דמי השכירות החודשים עבור הדירה. לאחר שנפרדו הקשר ביניהם נתקל לחלוטין. על יבגני סיפר שהם חברים טובים, מכירים ממש-עשרה שנה הגם שאינו יודע את שם משפחתו.

חקירתו השלישית של הנאשם ארוכה כSSH שעות (חקירה מיום 26.10.21), אלא שלא הובילה לפריצת הדרך המצופה. הנאשם נשאל שוב ושוב את אותן שאלות בקשר להלוואה שנטלה מהמנוח, עוד נשאל על מקומות העבודה שבהם עבד בעשור האחרון. ראיו לציין, את דבריו על המנוח ועל אופיו של המנוח כمدיריך בחוג הסיעוף:

"ש. [...] אתה אהבת לכת לסמיאן?

ת. לא.

ש. למה?

ת. הוא היה מרביץ לי [...] עם החרב.

ש. עם החרב? למה הוא מרביץ לך?

ת. אה... כדי לוחן.

ש. לכולם הוא היה מרביץ ככה או רק לך?

ת. לכולם.

[...]

ש. בנסיבות כלום הוא היה מרביץ?

ת. כן."

ובהמשך:

"ש. כאב לך על אהה סמיון?

ת. (הנחקר מהנהן בראשו לחובב).

ש. למה?

ת. חארם.

ש. על מה?

ת. שמת הזקן.

ש. אבל הוא היה מרביץ לך.

ת. אז מה [...] זה היה לטובי.

ש. שמה?

ת. שהוא הרבייך לי.

ש. איך זה לטוביך?

ת. גדלי היה אבהה.. בירין קשה.

[...]

ש. מאייז בוחינה כאילו? שזה.. מה, מה, מה זה עיצב אצלך זה שהוא היה מרבייך לך?

ת. מה סמיון?

ש. אה הא.

ת. לא יודע.

ש. מאיזה בוחינה זה עיצב אותך? כאילו אין הוא תרם לך?

ת. אין הוא תרם לי? לא נראה לי שזה תרם לי.

ש. נו [...]

ת. זה אמר ליה לטובי.

[...]

ש. אז אני שואלת. אז אתה אומר לי שזה עשה אותך כדמות כי זה חינך אותך. מאיזה בוחינה? כאילו

מה הוא תרם לך?

ת. סתם, עשה אותו קשה, הכנין אותו לחיים לא קלים.

ש. והיו לך חיים לא קלים?

ת. כן."

(עמ' 26 ש' 16-38, ועמ' 48 החל מש' 5 ועד סוף העמוד, בת/25 במעודכן שהוגש ביום 23.9.21).

אחר הדברים האלה סיפר הנאשם על משפחתו, על היחסים עם אוריית ועל הגורמים שהובילו לפרידתם. במהלך החקירה

אישר כי התגorer עם אוירית לבניין הסמור לבניין שבו התגorer המנוח. על ההלואה שנטל מהמנוח, סיפר לראשונה, כי לצורך כך פגש את המנוח בבתו, אליו הגיע ייחד עם יבגני. יבגני ידע שהמנוח מלאו כספרים ולכן פנה אליו ושאל אם הוא מוכן להלוות לנאמם סכום כסף. נוסף על כך, הנאם אישר כי בשנת 2013 הורשע, בין היתר, בהתפרצות בביתו של המנוח, יחד עם עזרא אוסדוֹן (להלן: "عزيزא"). הוא הסביר כי היה זה עזרא שהתרפרץ בפועל לדירת המנוח, בעוד שהוא העסיק את המנוח מחוץ לביתו כל אותה העת.

ביום 27.10.21 נערכה חקירה רביעית של הנאם. החקירה התמקדה בחיו האישים, ובמסגרתה שיתף מעט בקורותיו. הוא סיפר על הוריו, על האליםות שספג מאביו. בהמשך, בmeaning לשאלות החוקרת האם חוותות העבר השפיעו עליו לרעה והאם פנה לטיפול, השיב שבשנתיהם האחרונות הוא בטיפול אצל ד"ר שיר סנפир, אתה הוא נפגש על בסיס חודשי. הוא פנה אליה משומש חשש שהוא זקוק לעזרה. עוד שיתף שאובחן כובל מהפרעה פוטט טראומטית והפרעת אישיות גבולית.

כשבוע וחצי לאחר מכן, ביום 7.11.21, נחקר הנאם בפעם החמישית. אף חקירה זו לא עסקה בגין האירועים מושא כתוב האישום, על אף זאת בחר החקירה ברובה לשמר על זכות השתקה. הנאם נשאל על תיעוד רפואי שלפיו ביום 27.9.15 (כשבוע וחצי לפני האירוע) נפל מגובה של שישה מטרים ונחבל במותן, ומאז פנה מספר פעמיים לטיפול רפואי. תחילת טען הנאם כי עזר לאחר להתקן מזגן, ותוך כדי נפל. בהמשך טען כי האירוע לא זכור לו כלל. הנאם נשאל מדוע המתין שבוע לאחר הנפילה עד שפנה לטיפול רפואי, אך לא הייתה בפיו תשובה.

במהלך החקירה נשאל הנאם על ממצאים מתוך מחקרי התקשרות שנערכו למכשיר הטלפון הנייד שלו. נמצא אחד הוא מספר טלפון שלו הייג הנאם מספר שעות לפני האירוע. החוקר הזכיר לנאם מספר טלפון, והנאם סבר שמדובר במספר טלפון של תחנת מוניות. נאמר לנאם שמדובר במספר טלפון של בחור מפקיעין, שמסר לחוקרים שמספרו דומה למספר טלפון של תחנת מוניות. הנאם שיל היכרות עם אותו בחור, וכשהוצע שהתבלבל במספר ובעצם התכוון לחиг לתחנת מוניות, לא הגיע. נמצא נוסף הוא קיומן של תכתובות (שותכנן לא הציג) עם אדם בשם יאיר, אחיו של עזרא, בסמיכות בזמן האירוע. הנאם לא שיל אפשרות שהיא חייב לו כסף, אך מעבר לכך שמר על זכות השתקה.

במהלך החקירה הששית (10.11.21) ניתן היה לזהות, ولو במעט, שינוי גישה מצד הנאם, ועל אף שתחילת מסר גרסה שקרית, החל לשთף פרטים. כך מסר שהנפילה מגובה זוכה לו, וזה ארעה עת ניסה להתפרץ למשרד לבניין, בשעות הלילה. תחוללה טיפס על سورגים בקומת הראשונה, ממש ניסה לטפס מעלה דרך מתקן של מזגן, שהתרברר שלא היה מחובר טוב לקיר הבניין. הוא נפל מגובה של שתי קומות, על גבו. לאחר הנפילה שב לביתו ובמשך שבוע שהה בביתו משומש מכבים ולא יכול היה לлечט כראוי. לאחר שבוע, שלא חלפו הכאבם פנה לטיפול רפואי. הנאם הסביר כי היה זקוק לכיסף והסכים לבקשת החוקרים לעורוך הובללה והצבעה במקום. בmeaning לשאלות החוקרים בדבר האופן שבו נוגה להתפרץ לבתים, הסביר כי נוגה לעות כפפות על ידיו, את נעליו היה משל מרגליו על מנת שלא להרעיש ומהאיו אותן במקום באותו הרגע לטפס. באופן כללי לא נוגה לעות מסיכה על פניו. במקרה שבו מי מהמנוחים בביתו (שנפרץ) היה מתעורר ומפתחו אותו, נוגה לבסוף.

אשר להלוואה מהמנוח, מסר כי היה בבית המנוח רק פעם אחת, למשך מספר דקות, לצורך לקיחת הלוואה. הציג לנאשם מסמך שנרשם בכתב ידו של המנוח, שעליו הוא חתום, והוא אישר כי באותו מפגש המנוח החתים אותו על מסמך הלוואה.

במהלך החקירה הסכים הנאשם כי תיליך טביעה של כפות רגליו, והחקירה הופסקה לצורך כך. לאחר שהסתימה בטילת הטביעה, יצאו לעשן הנאשם, החוקרים עמיד, גיל ושי.

במהלך אותה "הפסקת סיגריה", שארכה חמישים דקות, נשאל הנאשם האם הוא מצטער על מה שהוא ועל כך השיב בחובב, אך מיד לאחר מכן ביקש לשמור על זכות השתקה. שלוש דקות חלפו והוא נשאל כך:

"ש. [...] מה הייתה עשו אחרת אם מחזירים את הגלגל אחורה, עשירי לעשירי? [...] היה עשו אותו דבר?
[...] מה היה עשו?

ת. ישב בבית. יהיה בסדר. [...]

ש. בוא נגיד מה אילן, היה עשו את אותו מעשה?
ת. לא."

(ת/28ז עמ' 10 החל מש' 32 ועד עמ' 11 ש' 7).

במהרשך:

"ש. [...] מה אילן היה עשו אחרת היום?
ת. יצא ממש."

(שם, בעמ' 18 ש' 29-0). (30)

החוקרים שאלו את הנאשם האם התפרץ לדירת המנוח במטירה לגנוב רכוש ומישהו השתבש בתוכנית, או שמא מטרתו הייתה להרוג את המנוח. בתגובה לדברי החוקר עמיד שהם לא יודעים מה קרה בליל האירוע, הם יכולים רק לשער לאור הרاءות שיש, השיב **"אתם גם לא תדעו"** (שם, בעמ' 17 ש' 20). זמן קצר לאחר מכן תמה החקירה.

לאחר כשבועיים נערכה חקירתו השבעית של הנאשם (23.11.21), שבמהלכה ובזמן שהנאשם והחוקר יצאו יחד לעשן, ובஸברו כי השיחה אינה מתועדת, לראשונה הודה הנאשם שהמית את המנוח.

קודם לכן נאמר לנאשם כי בזירה נמצא הפרופיל הגנטי (DNA) שלו. תחילת אמר הנאשם כי הוא היה בדירה המנוח לצורך נטילת הלוואה, אך שנית בכך משומם ראייה מפלילה. הסביר לנאשם שגרסתו אינה מתישבת עם המקום שבו נמצא הפרופיל הגנטי שלו ונאמר לו שמדובר בחycz' שבו נמצאה תערובת של הפרופיל הגנטי של המנוח ושלו, הוא נשאל מה הוא השאיר בזירה. הנאשם אמר שהוא לא זוכר והוסיף "תגיד לי מה החycz' ואני אגיד לך אם הגיוני או לא

הגינוי" (ת/29ב עמ' 48 ש' 31-32). לאחר שחלפו שלוש וחצי שעות מתחילת החקירה, ולאחר שנשאל מספר פעמים מה שכח בדירת המנוח, הוצאה לנאשם תמונה של גופת המנוח, מתוך זורת האירוע (תמונה מס' 6 בחווות הדעת של המנוחה אמר). במרכז התמונה ממוקמת גופת המנוח, ועל כתפו מונחת גרב מגואלט בדם שסומנה בעיגול. הנאשם נשאל האם הוא רואה מה יש על גופת המנוח והשיב מיד "**מה זה גרב?**". לשאלות החוקרים היכן הוא יודע שהזיהו גרב, שכן בתמונה לא ניתן להבחין בגרב, אלא בכתם דם גדול, השיב בפשטות "**כי זה נראה כמו גרב**" (שם, בעמ' 51 ש' 5-20). זה המקום לציין כי למתבונן מן הצד קשה להבחין מידית שעסיקין בגרב.

הנאשם אמר כי אינו מאמין שפרופיל גנטי שלו אותר על גרב, הבהיר כי היה בזירה, בחר לשמר על זכות השתייה ואמר שככל שיש לו הסבר להימצאות הפרופיל הגנטי שלו על הגרב, הוא ימסר בבית המשפט. חצי שעה לאחר שהוצאה לו התמונה, בחלוף ארבע שעות מתחילת החקירה, יצאו הנאשם וחוקריו לעשן. בזמן ששוחחו הודה הנאשם לראשונה בכך שהתרפרץ לדירת המנוח במטרה לגנוב, בכך שהטיח את ראשו של המנוח עשרות פעמים ברצפה, במטרה לגרום לו לאובדן הכרה ועל מנת שלא יפריע לו לחפש בדירה, וטען כי לא התקoon לגורם למותו.

להלן יובאו דבריו בשל חשיבותם להמשך בוחינת הסוגיות הנדרשות.

"ת. וואלה לא רציתי לעשות את זה.

[...]

ש. [...] איך הגיעו למסבב שאתה משאיר את .. את הגרב שמה? מה?

ת. אין לי מושג. לא ציפיתי לזה.

ש. מתי ידעת שהוא לך גרב?

ת. היום.

[...]

ש. באת עם מטרת לרצוח אותו?

[..]

ת. זאת הייתה טעות.

[...]

ש. האם שיצאת מהבית, יצאת לדירה של סמיון, אותה הלילה [כך במקור], אילן התקoon לרצוח את הזקן?

[...]

ת. לא.

ש. אז מה הייתה הכוונה שלך? מה רצית? למה קשה לך לדבר? [...] אתה אומר שלא הייתה לך
כוונה לרצוח אותו. הייתה לך כוונה אחרת? מה?

ת. שיתעלף [...] אבל הוא המשיך לצעוק [...] ניסיתי רק לגרום לו שיתעלף.

ש. מה עשית לו?

ת. חבטתי את הראש שלו ברכפה.

ש. כמה פעמים?

ת. לא יודע.

ש. מאיפה בכלל נכנסת לדירה?

ת. מהחלון.

ש. איזה חלון?

ת. של הסלון.

[...]

ש. איך נכנסת ל... מהחלון?

ת. טיפסת.

[...]

ש. על מה טיפסת?

ת. מישחו עזר לי לטפס.

ש. מי זה?

ת. לא יכול לספר.

ש. למה? טוב, אתה לא יכול לספר, לא יכול לספר. טיפסת למעלה. כניסה לבית מאיפה?
ת. מהחלון.

ש. כניסה מהחלון, מה קרה?

ת. סמיון התעוורר.

ש. איפה הוא ישן?

ת. בסלון.

ש. איך הוא ישן?

ת. על הסלון במ... בספה.

ש. כן?

ת. מול החלון.

ש. כן?

ת. ונכנסתי והוא התחיל לצעוק.

[...]

ש. [...] אמרתי לך אני רוצה להבין, אתה אומר שאתה רצית לגרום לו להתעלף. נכון? זה

מה שאתה אומר. איך עשית את זה?

ת. חבטתי את הראש שלו ברצפה.

ש. כן?

ת. והוא לא התעלף.

ש. כן?

ת. הוא לא איבד הכרה, הוא פשוט המשיך לצעוק.

ש. כן?

ת. אז חבטתי עד שהוא הפסיק לצעוק.

ש. כמה פעמים זה היו בערף?

ת. עשר, חמיש עשרה.

ש. פעמים? חבטת את הראש שלו [...]

ת. ברצפה.

[...]

ש. ומה עשית בהמשך?

ת. חיפשת בדירה כסף.

ש. מצאת?

ת. לא.

ש. מה ליקחת מהדירה?

ת. כלום. [...]

ש. איפה חיפשת?

ת. בחדר שינה. בחדרי שינה. בסלון. [...] ולא מצאתי כלום.

ש. וaira, איך יצאת מהדירה.

ת. דרך הדלת [...] המפתח שלו היה תלוי שם [...] אז פתחתי את הדלת ויצאתי [...] חזרתי
לבית.

[...]

ש. למה חזרת לבית?

[...]

ת. כי לא מצאתי כלום.

ש. לא, אתה אומר פתחת את הדלת, יצאת, וחזרת לבית.

ת. לא, חזרתי לבית שלי. לא שלו.

ש. באיזה שלב השארת את הגרב עליו?

ת. אין לי מושג. באמצעות החיפוש בטיח.

ש. לא חזרת בחזרה לבית? [...] אחורי שירدت?

ת. הנחקר מכך בלבשו

ש. שנייה. איך הגיעת למקום זהה שהשארת גרב?

ת. לא יודע. אין לי מושג.

[...]

ש. מה הייתה המטרה שלך הייתה מהכניסה לבית?

ת. לשודד אותו.

ש. [...] אתה ציפית שהוא יתעורר?

[...]

ת. ניסיתי להכנס בשקט [...] החלון היה פתוח.

[...]

ש. איפה השארת את הנעלים?

ת. למטה [...] מתחת לבית.

[...]

ש. לחת אומם אחר כך? [...] מתי?

ת. כשירדתי למטה.

ש. שהגעת ולחת את הנעלים, הבנת שאין לך גרב?

ת. לא.

ש. מתי ידעת שאין לך גרב?

ת. רק היום.

[...]

ש. והנעליים? הייתה איתם? [...]

ת. המשכתי להסתובב איתם עד שהם נקרעו למחרי. הנעליים לא היו קשורים לשם. אין

טבעות נעל, יש טבעות רגל.

ש. איפה יש טבעות רגל?

ת. בזירה.

ש. אין אתה יודע?

ת. אני זוכר. שנשאר טביעות דם [...] של الرجل שלי, ברצפה [...] בתוך הדירה.

ש. ואיפה עוד?

ת. אולי בחדר מדרגות [...] אני לא זוכר אם נשאר בחדר המדרגות"

(ת/29ח' החל מעמ' 3 ש' 3 ועד עמ' 11 ש' 1).

הנאשם הבהיר מספר פעמים, כי יצא מהדירה לאחר שלא מצא דבר, את הדלת פתח באמצעות מפתח שהיה תלוי לצדיה, ובעזובו את הדירה השאיר את המפתח בדלת ולא נעל אותה. עוד אמר שלאחר שיצא מהדירה לא שב אליה עוד. אשר לתקיפת המנוח, מסר שמעבר לכך שחתט את ראשו של המנוח ברצפה בין 10-15 פעמים, לא תקף אותו בכורה אחרת. הנואם שלל טענה שלפיה ניסה להתרפרץ לדירת המנוח בעבר, וטען שהנפילה מגובה, שבועיים עבר לאירוע, הייתה בעת ניסיון להתרפרץ למקום אחר ברחוב אחר (כפי שמספר בחקירה הקודמת). הוא הוסיף כי גם במקרה משנת 2013 שבו הוא וחברו הורשו בגין התפרצויות לדירת המנוח, לא הוא זה שהתרפרץ לדירה, וגם אז החבר לא מצא דבר בדירה.

אשר לחבר שעוזר לו לטפס (להלן: "החבר"), מסר זהה ברכח מהמקום לאחר שהוא טיפס לדירת המנוח. אחרי שיצא מדירה המנוח פגש אותו בדירה שלו (של הנואם), ואמר לו שלא מצא דבר. הוא לא סיפר לו על כך שהכח את המנוח, ולאחר שנודע על מותו של המנוח הוא אמר לאוות חבר שמדובר היה בטעות. בנוסף על דברים אלו, מסר הנואם כי בזמן שהוא בדירה עטה על פניו מסיכה שחורה שאotta זרק לאחר המקרה.

בשובם לחדר החקירות, מיאן הנואם לחזור על הדברים שמסר בהפסקת הסיגירה, ואמר שדיבר מספיק. עם זאת, סיפר מעט על החבר שהוא איתו באותו ערב. מדובר בבחור בערך בגילו, תושב מעלות, הקשר ביניהם נוצר על רקע סמים, והוא נוטק כחודשים לפני המעצר. ביום האירוע הם נפגשו במרכז העיר, והנאשם ביקש את עזרתו לפrox לבית המנוח. זו הייתה הפעם היחידה שבה החבר עזר לו בהתרצחות. הנואם סירב למסור את שמו של החבר, טען כי אינו קשור לאירוע כלל, הוא לא נכנס לדירת המנוח ואני מודיע לכל שהתרחש בה.

לנאשם הושמעה הקלטה של שיחה שנערכה בין אמו לאחיו במסגרת אמراه האם לאח "שהיא מטופטמת שלא הספיקה למחוק דברים מהטלפון שלה, וההמצב שלה חרוא" (ת/29ב' עמ' 74 ש' 13-14). בمعנה לשאלת מה אמו הייתה צריכה למחוק, השיב שיתכן שתת תמנת הקולסטרון שלחה לו. בהמשך הושמעה לנואם שיחת טלפון בינו לאמו, והוא נשאל מדוע אמר לאמו "**שכנראה עשית**". הוא הסביר כי סבר שמחפשים אותו בגל התפרצויות בבית, ועל רקע זה פורסם הקולסטרון. על המשפט שאמր לה "**זה על הרצח**", טען שכברים בעבודה אמרו לו שהאדם שעוזר מחפשים באמצעות הקולסטרון, חשוד ברצח. עוד הוסיף כי אמו לא יודעת דבר על האירוע.

בשעה הששית לחקירה יצאו הנואם וחוקריו לעשן פעם נוספת. בשיחה נשאל הנואם על החבר, הוא מסר שלאחר שטיפס לדירת המנוח החבר הלך מהמקום. לאחר האירוע החבר חיכה לו בדירה שבה התגורר עם אוריית, שכן השאיר עבוריו מפתח. אורית כל הנראה עבדה באותו ערב בתחנת מוניות, שם עבדה בלילות, שכן זכור לו שהוא והחבר היו לבדם בדירה. לטענותו, הם לא דיברו על האירוע. עם זאת, מושנאל האם החבר סיפר למצחו שהוא אכן באותו ערב

השיב שלא נראה לו, ואפשר והוא חבר פחד שהוא עשה לו משהו אם יספר. עוד מסר, שהפעם האخונה שבה ראה אותו הייתה שלושה חדשים לפני המעצר. הוא אמר שהוא לא יודע פרטים כגון כתובות מגורים או מקום העבודה של החבר.

הנאשם שלל כוונה להרוג את המנוח, ואמיר שהוא לא מעוניין להמשיך לדבר בטרם יתיעץ שוב עם עורך דין. כן אמר שיחשוב אם להוסיף לדבר, בהתאם לראיות נוספות שייצגו בפניו. עם זאת, בהמשך ובתשובה לשאלות החוקר עמיד, מסר כי נכנס לדירת המנוח במטרה למצוא כסף, הוא חיפש בארונות שבחדרי השינה אך לא מצא כלום, ובמסגרתו של דבר לאלקח דבר מהדירה. הוא סירב לבצע שחזור, אמר שקשה לו "**לשחזר את הרגע שעשיתי את זה**" (ת/29' עמ' 5 ש' 23) ושאינו רוצה להזכיר באותו הרגע.

לאחר ששבו לחדר החקירות, שמר הנאשם על זכות השתייה, ובמשך כרבע שעה ישבו הנאשם והחוקר באישור ולא החליפו ביניהם מילה. בהמשך התכחש הנאשם לדברים שאמר, טען כי לא עשה דבר וכי החוקרים משקרים. אף כאשר עימית אותו החוקר שי, שנכח בסמוך בזמן שעשינו, עם הדברים שאמר בהפסקת הסיגירה, טען כי הוא משקר.

חקירתו השמינית של הנאשם (שנערכה ביום 28.11.21) החלה אף היא בהכחשה מצדיו, הוא הוסיף וטען כי לא סיפר דבר לחוקרים, כי החוקר עמיד טועה, מתבלבל ואף משקר. לאחר כשעה הושמעה לנאשם הקלהה של הודהתו (שנמסרה בהפסקת הסיגירה), ותחליל המשיך הוא להכחיש את הדברים וטען כי אין זו מזהה את הדוברים. עם זאת, כרבע שעה לאחר מכן, החל להסביר לשאלות החוקר, ואמר כי לא תכוון להרוג את המנוח. הוא גם לא תכנן מראש להתרפרץ לדירת המנוח, אלא שבאותו ערב החליט לעשות כן משום שהיא נושא לכיסף וסביר שהוא "ימצא משהו בדירה" (ת/30ב עמ' 35 ש' 9).

לדירה נכנס דרך חלון הסלון שהיא פתוחה, המנוח ישן בסלון ובעת כניסה המנוח התעורר, והחל לצעקוק, הוא רצה להשתיקו, אז אחז בשתי ידיים בגרונו של המנוח ומשך אותו מהספה (עליה שכב ישן) לכיוון רצפת הסלון. בהמשך חנק אותו בידיו, ובתוך כך חבט את ראשו ברצפה כעשרה עד חמיש-עשרה פעמים, במשך מספר שניות. לבקשת החוקר הדגים עליו הנאשם כיצד חנק את המנוח (דקה 01:51:54 לחקירה). לאחר שהמנוח השתתק, הוא החל לחפש כסף בדירה, חיפש בארונות החדשה והוציא את הבגדים. זמן קצר לאחר שהחל לחפש, לדבריו כמה שניות, שמע את המנוח שוב צעקוק, הוא ניגש אליו וחבט שוב את ראשו ברצפה הסלון מספר פעמים, תוך שהוא חונק אותו, במשך כמה שניות, עד שהמנוח נדם, אז המשיך לחפש בדירה. הנאשם שלל שימוש בחפצים כלשהם בעת תקיפת המנוח. לגרסתו, במשך כשעה חיפש כסף בדירה, אך לא מצא דבר, لكن יצא מהדירה מבלי שליחת דבר. על מנת לצאת מהדירה, פתח את הדלת באמצעות מפתח. למיטב זכרונו המפתח היה בדלת, הוא השאיר אותו שם כשיצא מהדירה, אך הוא לא זכר בוודאות. לשאלת החוקר אם הוא בטוח שלאלקח את המפתח, השיב שאינו זוכר מה עשה עם המפתח. שם הלו.
הנאשם לדירתו, ולא שב עוד לדירת המנוח.

לשאלת החוקר מודיע לא ברוח מהדירה לאחר שהמנוח התעורר, השיב שאינו יודע ובאותה תקופה נהג להשתמש בסמים, כן הוסיף כי זו הייתה טעות. לשאלת מודיע לא ברוח לאחר שהמנוח החל לצעקוק בפעם השנייה, אמר שריצה לחפש כסף בדירה, ומכיון שהמנוח החל לצעקוק זמן קצר לאחר שתקף אותו, הוא טרם הספיק לחפש בדירה. לשאלת האם בשלב זה, היוו לאחר שכבר תקף את המנוח פעמיים, לא חש שהמנוח יכול לצעקוק שוב, השיב הנאשם בשלילה.

הנאשם הסביר כי באותו שלב סבר שהמנוח מת, משום שהוא שקט.

ראוי להוסיף כי הנאשם אמר שלדירת המנוח נכנס עם גרבים, את נعليו השאיר למטה. בمعנה לשאלות החוקר השיב שככל הנראה גרביו התלכלו בדם, אין לו מושג כיצד נותרה הגרב שלו בזירה, לא זכור לו שיצא מהדירה עם גרב אחד. עוד מסר שיטה על פניו מסיכת צמר שחורה, שאotta זרק לאחר מכן.

הנאשם התכחש לדבריו בכל הקשור לחבר, טען שטיפס לדירה לבדו ולא עזרה, וכי איש לא חיכה לו בדירתו שלו עת שב מדירת המנוח. לשאלת החוקר איך הצליח לטפס לקומה שנייה, השיב "לאט ובעדינות" (שם, עמ' 31 ש' 4). בהמשך הסביר כי טיפס על מרפסת אחת כדי הגיעו לדירת המנוח.

במהלך החקירה נשאל הנאשם האם היה בין למנוח סכט או כלשהו, האם המנוח פגע בו אי פעם, האם הטריד אותו, האם פגע בו מינית, והוא שלל את הדברים. הנאשם אמר מספר פעמים כי לא התקoon להרוג את המנוח, אלא רק רצה להשתיקו, על מנת שיוכל להמשיך ולהפסיק כסף בדירה. לשאלת החוקר אם הוא מצטער על מה שעשה השיב בחוב. לשאלת החוקר מה היה אומר היום למנוח, לו היה פוגש בו השיב "**אני רואה את סמיון היום, בליilot, שאינו לא ישן**" (שם בעמ' 32 ש' 13-14).

כאן המקום לציין כי בתחילת החקירה הושמעה לנאשם הקלהה של שיחה ביןו לאמו, והוא עומת עם הטענה שאמו, בפועל, שמה בפיו גרסה עת אמרה לו שיטען כי מדובר ברשלנות. בתגובה הנאשם אמר שאמו לא יודעת דבר, שדבריה לא הבנוו כראוי, על אף שבחדיר נכח חוקרת דוברת רוסית, וכל שאמרה אמו הייתה "**שדחתני מישחו אולי בטיעות, במקורה**" (שם, בעמ' 9 ש' 19). שנאמר לו שבחקירהתה אמו מסרה שהיא הבינה שמדובר ברצח, ولكن שאמרה את הדברים, אמר שהיא "**סתם אומרת דברים**" (שם, בעמ' 15 ש' 36).

חקירותו התשיעית והאחרונה של הנאשם שנערכה ביום 1.12.21 הייתה שונה לחלוטין מיתר החקירהות. המיללים הראשונות שאמר הנאשם בחקירה זו היו "**אני מצטער על מה שעשית [...] הרגתי את סמיון בלי כוונה**" (ת/31ב' עמ' 1 ש' 26-28). הנאשם חזר על דבריו שלפיהם תקף את המנוח במטרה לגרום לו לאובדן הכרה, על מנת שלא יצא, שכן חש שצעקותיו יגיעו לאוזני השכנים. כשטיים לחפש כסף בדירה הוא יצא מהדירה. לדברי הנאשם, הוא ניסה להשתיק את המנוח, תחילה בכך שחנק אותו בידו והטיח את ראשו ברצפה. משחשב שהמנוח איבד הכרה, החל לחפש בדירה, זמן לאחר מכן שמע שהמנוח ממשיע קולות שונים של מלמולים, אז ניגש אליו ותחב גרב לפיו במטרה להשתיקו. לביקשת החוקר, הדגים עליו הנאשם כיצד הכניס את הגרב לפיו של המנוח (דקה 19 לחקירה). הנאשם שלל פגעה במקומות נספחים בגופו של המנוח, שלל כי בעט בו, ולגרסתו "רַק" חנק את המנוח, הטיח את ראשו ברצפה מספר פעמים, ודחף גרב לפיו. לשאלת החוקר כיצד גרב שלו נמצא על גופת המנוח, השיב שאינו זוכר וכי "יכול להיות שהורדתי אותה והחלפתה גרב בשיל למשיך לחפש בבית" (ת/31ב' עמ' 5 ש' 13-14).

על הערב בו התרחש האירוע, אמר שישב בבית לבדו ועיין חשיש, בערך בשעה 00:00 יצא מביתו לכיוון בית המנוח. הוא החליט להתפרק לדירת המנוח משומ שסביר שיש במקום כסף, כי המנוח נהג להלווות כספים לאנשים. הנאשם התעקש שטיפס לדירת המנוח ללא עזרה, וכי איש לא סייע לו בכך. הוא חזר על גרטתו שלפיה בצתתו מהדירה לא נעל.

את דלת הדירה, ולמייטב זכרונו השאיר את המפתח בדלת.

בשלב זה נשאל הנאשם האם נפגע מינית על ידי המנוח, באלו המילים:

"ש. חברתך [הכוונה לאורית] אמרה שהיית שסמיון פגע בך מינית בילדות. שמוועה היא

אומרת. מה תגובתך?

ת. יכול להיות שהה קריה [...] אני לא זוכר" (שם, בעמ' 9 ש' 1-5).

מיד בהמשך אישר הנאשם באופן מפורש כי המנוח פגע בו מינית, בתקופה שבה מתאם בסעיף עת היה בן 7 - 8. הוא סיפר על אירוע אחד בחדר הלבשה בחוג, שבו המנוח התישב לידיו והחל לגעת ברגלו, ובהמשך נגע באיבר מינו ויבשנו. לדבריו, זו הייתה הפעם היחידה שבה המנוח נגע בו. לאחר אותו מקרה הוא עזב את החוג משומש מבוש. הנאשם כעס על המנוח וחש תחושות שנאה כלפיו. כשהתבונח בספר בither פירוט על המקרה, אמר שאין לו עוד מה לומר וכי הדבר רודף אותו מגיל צעיר. בהמשך, לביקשת החוקרים, תיאר את חדר הלבשה שבו נפגע (אף ציר אותו), והוסיף פרטים על האירוע, שהתרחש לאחר האימון, שהם היו בלבד בחדר הלבשה, שהנואם פשט את בגדי ונשאר בתחתונים בלבד ואז המנוח נגע בו. עוד נשאל שאלות רבות בקשר למבנה חדר הלבשה ואולם הספורט, ואף הציע לחוקרים לבקר בחברתם במקום.

על אף שהפגיעה המינית עוררה בו תחושות שליליות כלפי המנוח, הבahir הנאשם כי מעולם לא חשב לפגוע במנוח, כי לא התכוון להרוג את המנוח, ומה שארע בלילה האירוע, ארע בטעות "לא התכוונתי להרוג אותו. נסחפת". בהמשך אמר "ככה יצא. לא שלטתי בעצמי [...]. הוא נהרג בלי כוונה, הכוונה שלי לא הייתה לרצוח אותו [...]. רק פגוע בו [...]. כי הוא פגע بي [...]. נכנסתי בשבייל לשוד [...]. לא מצאתי כספ' בדירה אז החלטתי לפגוע בו" (שם, בעמ' 16 ש' 19; בעמ' 41 ש' 29; בעמ' 42 ש' 11-31). עוד מסר שהחל לתקוף את המנוח פיזית, משומש שצעק. כלשהו, "שייה שקט. אני אוהב שקט. אני לא אוהב עצוקות. במיוחד שאני פורץ באחד בלילה" (שם, בעמ' 45 ש' 14-15). לדבריו, המשיך לתקוף את המנוח בגלל הפגיעה המינית. כשנסאל מדוע לא ברח כשהמנוח התעורר, השיב שהוא תחת השפעת סמים, שרצה לרכוש עוד סמים, ושיהיה בטוח שלמנוח יש כספ' בבית. כן אמר שהוא לו "חשיבות לא סגור אליו". לדבריו, מעולם לא היה מקרה שבו התפרץ לבית ומיל מהנוכחים בבית הפתיע אותו, תיאורית לו היה נתקל בסיטואציה דומה, היה ברוח.

ה הנאשם נשאל מפורשות מדוע בנסיבות קדמות של פגעה על ידי המנוח, והשיב שלא ידע "יש שמוועה צאתתי בעיר". הוא לא ידע ש"גברים יודעים את זה". עכשו הוא מספר את זה "כי אולי זה חשוב לתיק" (שם, עמ' 12 ש' 13, 28, עמ' 13 ש' 12). תחילת אמר הנאשם שלא סיפר על כך לאיש, בהמשך אמר שבஹותו בן 16 - 17, סיפר למדריכה ב"אל סט" (במעלות) שעבר פגעה מינית בגיל צעיר, אך לא ממש ניהל אותה שיחה על כך. זה היה באחת מהশיחות שהיו לו אליה, במסגרת הטיפול בלבד סט. כיום אותה מדריכה היא מנהלת ב��ילה טיפולית "הדרך" (הנואם גם מסר תיאור פיזי של אותה מדריכה). כמה שנים לאחר מכן סיפר לתמי אורלנד מהיחידה לטיפול בתמיכויות מעילות כי עבר תקיפה מינית בגיל צעיר. כפי שיפורט בהמשך, שמה המלא של תמי הוא תמר אורלנד והוא עובדת סוציאלית שטיפלה בנואם. תמר אורלנד נסעה בחברת הנאשם לראיון במרכז גמילה בשם "אלונוט", שם הוא סיפר למנהל ולתמר אורלנד בידי מי הותקף מינית. המנהל סבר שהנואם אינם מתאים להשתלב במרכז. הנאשם לא סיפר למנהל ולתמר אורלנד בידי מי

עדות הנאשם בבית המשפט

בחקירתו הראשית (עמ' 690 ש' 19 ועד עמ' 737 ש' 18) סיפר הנאשם על חייו, ולדותו והתגורתו בבית קשה ואלים. הוריו היו עולים חדשים, האב היה איש אלים שלא עבד ונוהג להשתכר, אמו פרנסה את המשפחה ממשכורת עצומה. הנאשם תיאר אלימות מצד אביו כלפיו וככלפי אחיו, בהיותם צעירים. לדבריו, אביהם נהג להטיח אותם בקיר, לבעוט בהם ולהכותם באמצעות מקל או חgorה. כן נקט באלימות כלפי האם. הילד היה הנאשם שקט, מופנים, ביישן ופחדן, הוא אף ספג מכות מצד תלמידים בבית הספר. נוכח המצב בבית, רשות הרוחה התערבו והוא טופל בידי פסיכולוגים ופסיכיאטרים, בהיותו כבן 18 אף אושפץ במרכז לבריאות הנפש "מזר".

על היכרותו עם המנוח, העיד כי בין הגילאים 6 - 8, השתף בחוג סייף, אם כי לא אהב תחום פעילות זה. החוג היה מתקיים במרכז קהילתי שבו שהה שעות לא מעטות מדי יום, ושם התאמן בענפי ספורט שונים. מנהל המקום היה אדם בשם יעקב והמנוח היה העוזר. המנוח שהיה המדריך בחוג הסייף נהג להכotta את הילדים באמצעות דקר ומקל, בין היתר, כאשר לא היו ממלאים אחר הוראותיו. עוד לדבריו, בהיותו כבן שבע או שמונה שנים, "... איז יומ אחד אה, סמיון נכנס לחדר הלבשה. והתחל לגעת בי. ואמר שאני לא אספר לאף אחד. [...] התחל לגעת לי בישבן, באיבר מין שלי. איז ברחותי הביתה" (עמ' 695 ש' 2-5), איש לא היה שם. לדברי הנאשם, המנוח פגע בו מספר פעמים, "הרבה פעמים". הנאשם תיאר, "זה התחל מזה שהוא נגע בי וברחותי הביתה. [...]. ואחרי כמה ימים חזרתי לשם, והוא כבר אה, התקדם. הוא עכשו אמר [...] עכשו תאונן לי" (עמ' 699 החל מש' 25 ועד עמ' 700 ש' 1), והנายน עשה כן. לאחר כעשור, חמיש-עשרה פעמים, הפסיק הנאשם להגיע למקום.

בהתו邑ו לצד לא סיפר הנאשם על כך לאיש, כי התבישי ופחד. לטענתו, אולי סיפר זאת לפסיכולוג אך אינו זוכר. במקרה האחרון, אמר המנוח לנายน שימצוץ את איבר מינו אך הוא לא עשה כן אלא ברחה.

עוד אמר הנאשם שמאז הפגיעה "הפנים שלו תמיד אצל בזיכרונו, חרוטות בזיכרון. בסיטוטים. [...] אני מגיל 13 על סמם, אני לא ישן בלי סמם. ועכשו אני לא ישן בלי כדורי שינה. אני לא מצליח לتفקד כאילו, אני חייב לישון בשביל לتفكד ואני לא ישן. בלי איזשהו טיפול רפואי, אני לא ישן. וקשה לי עם זה. [...] שבגללו כל הסיטוטים" (עמ' 720 ש' 2-9).

לאורך השנים, הנאשם והמנוח התגوروו באותה סביבה, ונפגשו באופן אקראי בדרך, אך מעולם לא החליפו מילה. כשנתיים קודם לאיורע, בשנת 2013, לווה הנאשם מהמנוח סך של 500 ₪, משום שהוא זקוק נואשות לכיסף, אך לא התכוון להחזיר את ההלוואה, שכן המנוח דרש סך של אלף ₪ בחזרה.

הנายน בעדותו תיאר שימוש ארוך שנים בחומרים ממכרים, חוקיים ולא חוקיים.

לדבריו, בגיל 9 או 10 הפסיק לכת לבית הספר, ונוהג להסתובב מחוץ לבית עד לשעות הערב, לעשן סיגריות ולשתות אלכוהול. כשהיה בן 12 נלקח לפנימיה, אך הוחזר לידי אמו לאחר חודש, ובהתו邑ו בן 13 החליטו הוריו להתגרש. בגיל

זה החל להשתמש בסמים ואף נעצר. לאורך שנות ההתగורות השתמש בסמים, תחילת בסמים מסווג חשיש וגראס, ובהמשך בסמים שנוהג לכנותם קשיים. את הכספי לסמים היה מושג באמצעות עבודתו בשוק, או באמצעות סחר בסמים. כן סייר שהייתה תקופה בת כhana שבה למד בבית ספר מקצועי. לאחר מכן עזב את ספל הלימודים ועבד במשך שניםיים במפעל. כל אותה תקופה טופל על ידי מחלקת הרווחה. בגיל 22 נאסר הנאשם, לדבריו, בגין החזקת סמים. כן אמר שהתגורר באילת, בבאר-שבע ובטל-אביב. את שכר הדירה שילם מביצוע עבירות, "תמיד סחרתי בסמים. זה היה התעסוקה שלי, זה היה הפרנסה שלי". והיהו גונב גם. ממכוניות, מבתים, הייתי נרkommen" (עמ' 705 ש' 24-25).

הנאשם תיאר מספר ניסיונות, שלא צלחו, להיגמל מסמים.

בגיל 19 עבר הוא שב לעיר מגורי, ונכנס למוסד גמילה "מלכישוע", שם נפלט לאחר מספר חודשים. משלא היה לו מקום מגורים פנה לתמර אורלנד, ובעזרתה שב להתגורר בביתה (כל הנראה אמו סירבה בעבר כי ישוב להתגורר בבית). בהמשך ניסה להיגמל בקהילה "הדר", אך לאחר מספר חודשים נפלט גם ממש, לאחר שהרג כבש בעיות. לטענותו, זה היה **"בטעות, היה לי התפרצויות עצם, לא ידוע מה קרה לי. נשארתי בלבד לטפל בהם והוא נשך אותו [...]"** והתחלתי **לבעוט** בו. ואחריו כמה בעיות הוא **פשט שכב ולא זו יותר**" (עמ' 706 ש' 17-23). בהמשך, תמר אורלנד ליוותה אותו לקהילה "אלנות", ובראיון הקבלה הוא נשאל שאלות חודרניות. בראיון זה סייר בפירות על הפגיעה המינית בילדות על ידי המנוח, עם זאת, לא חשף את זהותו. בסיום הריאיון נאמר לו שהמקום לא מתאים לו שכן הוא זקוק למקום המטפל בתחום כפולה על רקע פסיכיאטרי, שבו יקבל גם טיפול פסיכיאטרי. לאחר שלא התקבל, חזר הנאשם למילוט, חזר להשתמש בסמים מסוג הרואין באופן אינטנסיבי ו- "זהו, התפרקנו החיים שלי [...] ורציתי למות ממנה יותר, ולא הצליחתי. [...] השימוש שלי היה אכזרי" (עמ' 708 ש' 17-23). באותו תקופה, על אף שלעתים עבד, את הכספי לימון צריכת הסמים היה מושג בעיקר בדרכים לא חוקיות, כגון פריצות לבתים וסחר בסמים. בשנת 2013 הוגש, בין היתר, בגין התפרצויות בבית המנוח יחד עם שותף שלדבריו היה מי שידע שהוא מלאה כספים נשא בעונש מאסר בפועל במשך שנה וחצי. הנאשם הסביר כי הם התפרצו בבית המנוח משום שידע שהוא מלאה כספים ועל כן סבר שיש לו כסף בבית. בהמשך, עבד במקומות שונים ואף פנה לטיפול פסיכיאטרי. הוא נשלח לקורס ריתוך אר פרש בטרם סיים. בין השנים 2018 - 2019 אובחן כסובל מפוסט טראומה והפרעת אישיות גבולית, על ידי הפסיכיאטרית ד"ר שיר סנפир מלמד (להלן: "ד"ר סנפир"). הטרואומה אוביינתה בעקבות **"האינוס וגם השהייה עם אבא שלי בבית"**. לד"ר סנפир סיפר הנאשם על הפגיעה המינית, אם כי פנה אליה על מנת שיוכר כנכה על ידי המוסד לביטוח לאומי. לטענותו, כשחקר במשטרת התבישי בספר על הפגיעה, משומש שנחקר בידי חוקרת.

על הקשר הזוגי עם אורתית, העיד הנאשם, שהשניים הכירו לאחר חוזרתו למלעות. הקשר החל בשנת 2015 ונמשך כשנה. הם התגוררו יחד בדירהה ונוהגו להשתמש בסמים. בזמן המגורים המשותפים, הנאשם השתתף בהוצאות הבית שאויתן מימן באמצעות סחר בסמים וgenicיות מבתים, ואורתית קיבלת קצבה ודמי מזונות מהמוסד לביטוח לאומי. אורתית ידעה שהמנוח היה מדריך בחוג סייף שבו השתתף הנאשםuld, אך נשאה הפגיעה המינית בידי המנוח מעולם לא עלה בשיח ביניהם. אין לו ידיעה כיצד הגיעו לאוזני אורתית שמוות שלפיהן המנוח פגע בו מינית.

אשר לאירוע מושא האישום, העיד הנאשם שבウדו במצב של "קריז" (תסמונת חסר בסם) החליט לפרוץ לדירת המנוח, הן משומש שהתגורר בסמוך אליו, הן משומש שסביר שקיים סיכוי טוב מאד למצוא ביתו כסף, שכן ידע שהוא מלאה כספים. הוא הגדר מצב של "קריז" כך "[...] אתהழיע, משלשל, מקיא, אתה לא שולט בצריכים של הגוף שלך ואתה

לא שולט בעצמך ואתה על סף אבדון ואתה חייב סמים (עמ' 718 ש' 20-21). לדבריו, בין השעות 00:00-03:00, נכנס לדירת המנוח דרך החלון שלו טיפס. החלון היה סגור אך לא נועל, הוא היזע את התריסים ואת החלון ונכנס. קודם לכן חלץ את נעליו, על מנת שלא ירעיש בדירה. בכניסתו לדירה המנוח התעורר והחל לצעוק "מי זה שם מי זה שם", בתגובה הנאשם אחז את המנוח, הוריד אותו לרצפה, חנק אותו והטיח את ראשו ברצפה, עד שהמנוח איבד את הכרתו. אז החל לחפש כסף בדירה. חלפו מספר דקות, המנוח התעורר והחל לצעוק "הצילו הצילו". הנאשם ניגש אל המנוח, דחף לפיו גרב (שמצא בארון הבגדים), הטיח את ראשו של המנוח ברצפה תוך כדי חניקה, עד שהמנוח איבד הכרה אף עדין נשאר בחיים. הפעם, המנוח איבד הכרה לזמן ממושך (כשעה וחצי). הנאשם המשיך לחפש בדירה כל עוד המנוח היה מחוסר הכרה ולא מצא דבר. בשלב מסוים, שמע הנאשם שהמנוח מחרחר והבחן בו מוציא את הגרב מהפה, אז החליט לצאת מהדירה, הוא פתח את דלת הדירה ויצא. המנוח היה עוד בחיים. לאחר מספר שעות, נודע לו על מות המנוח והוא היה בסערת רגשות. כלשהו **"והשתגעתי נורא. פחדתי נורא. לא ידעתי מה לעשות. זה נורא שהוא מת, זה נורא. אני לא התקוננתי"** (עמ' 729 ש' 23-25).

הנאשם אמר שבעת ביצוע המעשים הפגיעה המינית עברה בראשו, אם כי לא צין זאת עד כה. לדבריו, בפעם השנייה שהטיח את ראש המנוח ברצפה, במטרה שיאבذ הכרה, חש התקף זעם של ממש, שהוביל אותו להטיח את ראשו של המנוח מספר רב של פעמים ברצפה. הנאשם אמר שוב ושוב שהכנים לפיו המנוח גרב והטיח את ראשו ברצפה כי **"המטרה הייתה שהוא ישתקן. שהוא ישתקן. [...] להשתיק אותו"** כדי שהוא יוכל להמשיך לחפש בדירה (עמ' 731 ש' 17-20). גם כשללה לדירה מלכתחילה לא ביקש לנוקם במנוח, ולא תכנן להרוג אותו, עם זאת, היה מודע לכך שיש לו רגשות כאס ושנהה עדים כלפי ובשל כך קיים בו יצר להרעד לו "כן. **כעשתי עלי נורא. והייתה לי התפרצות עצם. לא רציתי להרוג אותו, אבל אה, זה מה שיצא. [...] באמת שלא התקוננתי להרוג אותו, אבל אה. לא שלטתי על עצמי.** [...] והוא מת" (עמ' 733 ש' 3-19).

בmeaning לשאלת בית המשפט, אמר שאדם בן 90 שראשו מוטח ברצפה פעמים רבות, כנראה לא ישרוד. עם זאת, הוא לא חשב כך, הוא חשב שהמנוח חזק ויכול להתגבר. הנאשם נשאל לא מעט פעמים, הן על ידי בית המשפט הן על ידיו בא כוחו, ברחល בתר הקטנה, האם התקoon להרוג את המנוח בפעם השנייה שתתקף אותו. תשובהו הייתה כי לא תכנן מראש להרוג את המנוח בטרם וכנס לדירה, המטרה הייתה למצוא כסף, ולא לנוקם במנוח על הפגיעה המינית. הוא תקף את המנוח על מנת להשתיקו, בכך שיגרום לו לאובדן הכרה. בפעם השנייה שבה תקף את המנוח, הוא ניגש אליו במטרה להשתיק אותו, וכך דחף גרב לפיו והטיח את ראשו ברצפה. במהלך פעולה ההטחה אחז בו התקף זעם של ממש, הוא איבד שליטה, ואז המשיך לתקוף את המנוח בכוונה לגרום למוותו.

לאחר שנודע לו על מות המנוח, מעבר לכך שנלחץ, הבין כי טעה טעות איומה וחשה חרטה. הוא אף ניסה לשים קץ לחייו מספר פעמים. לאחר האירוע עבר הנאשם להתגורר עם אורית בדירה אחרת לזמן מה, ולאחר שנפרד עברה לדירת אמו, עבד במפעל, חדל שימוש במסים קשים, והחליט לשנות את דרכיו. לאחר שהחלפו כSSH שנים מאז אותו לילה, באחד הימים, אמרו שלחה לו תמונה של הקלסתרון שפורסם, והתקשרה אליו, לברר פשר העניין. בשיחת הטלפון אמר לה שהוא בתמונה, וכנראה הולכים לעצור אותו על תיק רצח מהעבר, למשך נעצר.

חקירתו הנגדית (עמ' 737 ש' 27 ועמ' 781 ש' 8) של הנאשם התמקדה במספר סוגיות, כוונת הנאשם בעת שתתקף את

המנוח, ובכלל זה האם הבין הנאשם, או יכול היה להבין כי תוצאה טבעית של מעשיו בליל האירע, היוו האלימות הקשה שנתקט כלפי המנוח, טוביל למוות של המנוח; גרסתו החדשה של הנאשם בעדותו בעניינים הבאים: יציאתו מדירת המנוח במחשבה שהוא עדין בין החיים; חומרת הפגיעה המינית ומספר הפגיעה המיניות; היותו ב"קריז" בליל האירע.

מצין כי בתחילת החקירה הנגדית אישר הנאשם שבבית המשפט סיפר על דברים שעלהם לא סיפר בחקירה המשפטית. בمعנה לשאלת בית המשפט אם הדברים שמסר במשפטה נכונים ומדויקים, השיב "אה, עברך" (עמ' 738 ש' 31). הוא הוסיף שבחקריםיו לא סיפר את מלא האמת, אלא בקצרה, מספר סיבות שיפורטו בהמשך, בהקשר של כל גרסה.

אשר להיווט ב"קריז", הوطח בנאשם שלאורך חוקירותו במשטרה לא ציין שימוש בסמים קשים אלא ב"גראס" בלבד שאותו צרך בבאנג. לטענותו, אינו יודע מה אמר בחקירה, אך בפועל צרך סמים קשים מסוג הרואין וקריסטול, ובעת הפריצה היה ב"קריז", הינו לא תחת השפעת הסם, אלא כשהם חסר לו. נאמר לו שהמצב הגוף והנפשי שאותו תאר כ"קריז", אינו מתישב עם גרסתו בדבר הפעולות שבנה נקט בליל האירע, טיפול לcoma שנייה וככינה לדירה דרך החלון, חילצת הנעלים, חיפש מסיבי ויסודי בדירה שככל החזת היחסים כבדים, וחיטוט בכל מקום אפשרי. פעולות אלו מעידות על התנהלות קרת רוח ומחושבת שאינה מתישבת עם דבריו שלפיהם אינו סבור שהיא "בפוקוס". הוא נשאל כיצד אדם ב"קריז" שאינו שולט על סוגריו, יכול להתנהל כפי שהתנהלה. הנאשם השיב **"בסדר, אפשר להתפקיד קצת"** (עמ' 747 ש' 9). בחקירה החוזרת אמר שבמשטרה סיפר שהשתמש בגראס, כי **"פחדתי להגיד להם שהם יחושו שאני נרkommen ושהזה ייעיד עלי שאני פורץ וגונב בשבייל הסמים האלה כי גראס זה סם קל וקל להשיג אותו גם, והוא הרבה יותר זול, הרבה יותר נגיש, זה מועד על אופי"** (עמ' 783 ש' 3-5).

אשר לפגעה המינית, הנאשם הוכיח על כך שלא סיפר בחקירה על פגעות מיניות רבות וחרומות אלא אף ורק על אירע אחד. לדבריו, בחקרים לא חשב שהנושא רלוונטי, וכיום הוא מבין שכן וטעה בכך שלא סיפר. כן אמר שזו הזדמנות היחידה שלו לספר. סיבה נוספת שבגינה לא פירט בחקרים היא שהיה נבר וمبושש לתאר זאת בפני חוקרת, אישה, וכשנאמר לו שתיאר זאת לראשונה בנסיבות תמר אורלנד, טען שהוא לא הייתה נוכח בעת התיאור. כשנאמר לו שהוא העידה שסיפר על כך בנסיבותה, אמר שהוא זוכר. בכל הקשור לד"ר סנפיר, אישא אף היא, טען כי מדובר במערכת יחסים ארוכה, קרובה ופתוחה. נאמר לו שבפועל לא סיפר על כך לד"ר סנפיר אך הוא היה משוכנע שסיפר. בمعנה שלשלה מודיע לא הפנה את החוקרים לתשאל את ד"ר סנפיר, השיב שאינו יודע, יתכן ומהלץ בעת החקירה הנושא לא עלה בראשו, אפשר גם לא רצה לערब אותה בחקירה. נאמר לו שהגאים בעדותו לאין ערוך, רק כדי להסביר את פני המנוח, שכן בחקירה לא סיפר על אלימות קשה מצד המנוח ולא על פגעות מיניות רבות וחרומות. הנאשם השיב שאולי שכח לספר את הדברים בחקירה, שבמשטרה לא אמר הרבה דברים, ושלא נשאל על כך באופן מפורש. גם לא היה לו הסבר לכך שאמור בחקירה שלא היה כל סכසוך עם המנוח ולא ציין כי המנוח התעלל בו בילדותו. בית המשפט הפנה אותו לכך שנסאל מפורשות אם נפגע או הוטרד בידי המנוח והוא ענה בשלילה. הנאשם אמר שישיקר בחקירה בהקשר זה, כי **"אולי לא היה לי נוח לדבר על הדברים האלה."**.

אשר לגורסה שלפיה ביצאתו מהדירה היה עוד בחיים, חזר הנאשם על דבריו, לאחר שתקף את המנוח בפעם השנייה, המשיך לחפש בדירה אף לא מצא דבר. בשלב מסוים הבחן במנוח מוציא את הגרב מפיו ושמע אותו מחרחח, لكن מייד ליצאת מהדירה. זה היה בין השעה 04:00 ל-05:00. הוא לאזכר מודיע לא אמר זאת בחקירה. כשהווסבורה לו

חשיבות הגרסה ומשמעותה, אמר ששכח שכן הוא מטופל פסיכיאטרי ונוטה לשוכח דברים רבים, בחקירה היה בלחש, אך בסופו של דבר לא מסר תשובה של ממש. נאמר לו שבחקירה אמר שלאחר הטחת הראש השנייה המשיך בחיפוש בדירה "כִּי הוּא הַיְהוּ שָׁקֵט, וְכִבֵּר הַיְהוּ מַת". לדבריו, אין סבר שהמנוח היה כבר מת, בחקירהתו שיקר בעניין זה אם כי אין לו הסבר לכך. עם זאת, מיד בהמשך נאמרו הדברים הבאים:

"ש. [...] תאשר לי בבקשת שתוں כדי זה שאתה נמצא בדירה אתה כן הבנת שביקבות המכות שאתה הזכיר את המנוח הוא מת. הוא מת כשאתה בתוך הדירה. לא שומעת, נכון?"

ת. נכון.

[...]

"ש. ולמרות שהוא מת כשאתה בתוך הדירה, אתה החלטת שאתה משלים את המשימה שלך והמשכת לחשוף כסף בדירה. נכון?"

ת. כן."

(עמ' 744 ש' 25 - 32).

בהמשך:

"ש. אני אומרת לך שאתה לא ברוחת. כי אתה חשבת שהוא מת. ידעת שהוא לא יכול לקרוא לעזרה.

[...]

ת. אין לי תשובה."

(עמ' 761 החל מש' 32 ועד עמ' 762 ש' 2).

הוצגו לנאים תמונות מהזירה שבה מתועדת גופתו החבולה של המנוח וסבירה דם רב, הוא נשאל האם סביר בעניינו שאדם במצב שכזה ימשיך לחיות, יקום ויצעק, והוא השיב בשילילה. הנאם עומת עם טענותו שבמשך שעה ארוכה חיפש בדירה, כשגופת המנוח מוטלת חבולה ושותחתה דם, בידיעה כי המנוח כבר מת, ונשאל שוב "איך אפשר לא להבין שהבן אדם זהה מת? איך אפשר לא להבין? הוא שוכב על הגב, לא זו לשום מקום, חבול, מודם, לא נושם, מה חשבת? שהוא יקום ויתחיל לצעקן? [...]. על כך השיב "לא ידעתו שהוא מת. לא ידעתו שהוא לא נושם. לא בדקתי אם הוא נושם או לא" (עמ' 765 ש' 14-19).

בכל הקשור לכוננותו, הנאם נשאל מדוע היה צריך להפיל את המנוח מהספה לרצפה, אם כל שבייקש היה להשתיק אותו. על כך השיב כי המנוח נפל תוך כדי מאבק, המנוח "נאבך קצת". נאמר לו שבמistrה לא צין זאת והוא אמר "מה אני אעשה, זה לא חדש, זה מה שקרה. הוא נאבך כי קצת והוא נפל על הרצפה" (עמ' 748 ש' 12-13).

הנאשם אישר כי תקף את המנוח פגמיים, בפעם הראשונה, אחץ בשתי ידייו בצווארו וחנק אותו, טלטל את ראשו והוריד את גופו מהספה לרצפה, אז הטיח ראשו ברצפה ממש מספר דקות לאחר מכן, המנוח חזר להכרה וצעק לעזרה בעודו על הרצפה, אז ניגש אליו אחץ בצווארו בשתי ידייו וחנק אותו תוך שהטיח ראשו ברצפה. בשלב מסוים דחף גרב לפיו של המנוח, על מנת שלא יוכל לשמוע קול, אך לא על מנת לחסום לו את נתיב האויר. את ראשו של המנוח הטיח ברצפה עד שהמנוח איבד הכרה, ולא מעבר לכך. עוד אישר שהפעיל כוח רב עת אחץ בצוואר המנוח. תחילתה טען שאינו זוכר שבמשתarra מסר שהטיח ברצפה את ראשו של המנוח 10-15 פעמים, אך בהמשך אמר "כן, משה צזה" (עמ' 760 ש' 9). אשר לגרב שעליה אוטר פרופיל גנטי שלו, נאמר לו שדחף אותה לפיו של המנוח "**עומק עמוק**", ועל כך השיב בחוויב, גם הדגמים זאת בחקירה. נאמר לו שנסוף על הטחות הראש ברצפה הוא גם היכא במנוח באמצעות חפץ נוקשה, הנאשם שלל זאת. כשהופנה לחבלות הרבות המשתקפות מחווות הדעת הפטולוגית אמר שאין לו הסבר להן. הנאשם אישר כי בזמן אמרת הבין שהאפן שבו תקף את המנוח יכול היה להביא למותו, ובכל זאת לא נמנע מכך. עם זאת, בזמן אמרת לא חשב שהמנוח מת. לשאלת ב"כ המאשימה האם בזמן התקיפה רצה בmouth של המנוח, השיב בחוויב.

כשנאמר לו שהוא התכוון להמית את המנוח על מנת שיוכל להמשיך ולהחשך כסף בגין מפריע, הנאשם שב וטعن "**התכוונתי לשודד אותו כן לא התכוונתי להרוג אותו [...] זה קרה בנסיבות**" (עמ' 780 ש' 30-32).

בחקירה החוזרת, בmeaning לשאלות בא כוחו אמר שהוא מצטרע על מותו של המנוח, הוא נכנס לדירה במטרה לגנוב, ולא הייתה לו כוונה לגרום למותו המנוח. הוא חזר על גרסתו שלפיה תקף את המנוח על מנת לגרום לו לאבד הכרה, כדי שיוכל לחפש בדירה ולברוח, הוא לא ידע מהן הנסיבות האפשריות של מעשי. בסופה של העדות, נאמרו הדברים שלහן (ראו: עמ' 787 ש' 17 עד עמ' 788 ש' 28):

**ב"כ הנאשם: כשאתה אומר בבית משפט התכוונתי שהוא יאבד הכרה הכוונה שלך למה מה זה
יאבד הכרה?**

הנאשם: יתעלף

ב"כ הנאשם: ....? יתעלף כדי שמה, כדי שתברוח, כדי שתוכל לגנוב?

הנאשם: כדי שאני אברוח.

[...]

הנאשם: רציתי לחפש כסף בדירה ולברוח לא רציתי שהוא יموت.

**ביהמ"ש: תראה אדם כל כך מבוגר מטיחים לו את הראש ברצפה פעם אחר
פעם בכוכונה
שהוא יאבד את ההכרה או מה, מה יכול לקרות בעקבות זה לדעתך?**

הנאשם: לא ידעת מה יקרה.

<p>בימה"ש: יש לי שאלה, דבר אחד לא הבנתי, אתה רצית לגנוב ממנו איז מה הקשר בכלל לעניין הזה שהוא הטריד אותך, הרכיביך לך, פגע בר מינית, מה הקשר בין זה לבין הגניבה או בין מה שעשית, אתה רק רצית שהוא יאבד את ההכרה כדי שתוכל לגנוב בשקט איז מה הקשר לעניין של המכות או התקפה המינית, מה הקשר?</p>	הנאשם: מה זאת אומרת מה הקשר?
<p>בימה"ש: תראה, אתה מדבר על זה שהוא תקף אותך מינית שהיהILD, הרבה, הרכיביך לך הרבה, זאת אומרת שהוא לך רגשות שליליים כלפי נכוון?</p>	הנאשם: כן, לא שלטתי בזעם שלי בಗל זה היכולתי אותו מעבר למידה.
<p>בימה"ש: אז או שהיכולת אותו מעבר למידה והרגת אותו כי הרגשת זעם כמו שאתה אומר לא שלטת על הזעם גרמת לממות כי הרבעת מכות חזקות לבן אדם מבוגר או שבעצם.cn שלטת ורצית רק לתת לו מכח כדי שהוא יאבד את ההכרה כדי שתוכל לגנוב, מה נכון?</p>	הנאשם: לא לא שלטתי.
<p>בימה"ש: לא שלטת על הזעם.</p>	הנאשם: לא.
<p>בימה"ש: בгал שהוא הטריד אותך מינית.</p>	הנאשם: כן.
<p>בימה"ש: זאת אומרת שבעצם איבדת את השליטה בשלב הזה, לא הייתה בשליטה נכון?</p>	הנאשם: נכון.
<p>בימה"ש: לא כמו שאמרת לחבר שלי פה רק רצית לגרום לו להתעלף, רצית לפגוע בו חזק כמה שאפשר להחזיר לו על מה שהוא עשה לך נכון? נכון?</p>	הנאשם: כן, כן.

דין

נבהיר ונדגש, גרסת הנאשם בעניינים מסוימים, חלקם מהותיים חלקם פחות, לא הייתה עקבית. סבירנו כי לא ניתן להסתפק בהודאותו או בגרסתו, על מנת לבסס תשתיית עובדתייה מלאה. נציג שלאורך תשע חקירות, במהלך תקופה שלולה על חדש ימים, מסר הנאשם גרסאות שקריות הן ביחס לקשריו עם המנוח, הן ביחס לקשרים

חברתיים באופן כללי (לדוגמה קשוו עם אורתית). הנאשם שינה לחלוטין את גרסתו בדבר קשוו עם המנוח, ועל אף שהכחיש בכך מספר רב של חקירות כי נפגע באופן ממשי בידי המנוח (הוא אמן סיפר בחקירתו השלישית שהמנוח נהג באלומות מסוימת כלפי כל הילדים שהשתתפו בחוג, אך אמר שהדבר לא גرم לו לפגיעה של ממש), בחקירתו الأخيرة טען שהמנוח פגע בו מינית פעמי אחת. לעומת זאת, בעדותו בפרשת ההגנה הפליג הנאשם בתיאורים בדבר הפגיעה המינית הנטענת והנזק הנפשי שזו גרמה לו.

בכל הנוגע לגרסתו בעניין ההתרחשות בליל האירוע, גם לאחר שאישר את ביצוע המעשים המיוחסים לו, בעת הפסקת סיגירה במהלך החקירה השבעית, הוא שב לחדר החקירה והכחיש את הדברים. לא זו אף זאת, כאשר הושמעה באזניינו הקלטה של הוודהתו, אמר בקורס רוח שאינו מזהה את הדברים. על כן גרסה זו תיבחן להלן בראי ראיות אחרות.

התשתיית העובדתית תיקבע אפוא בהתאם לחלקים בגרסתו של הנאשם, הן בחקירותיו הן בעדותו, שנתמכה בראיות נוספות. אלו מהוות, לכל הפחות, תוספת ראייתית בהיותם "דבר מה נוסף".

מطبع הדברים ראיות מסוימות משקלן רב יותר כמו חוות הדעת שערכו המומחים ד"ר קריספין ורפ"ק אמר. הללו העידו לפנינו, ומצביעו את עדויותיהם מיהימנות ואמינותם ביותר. עדותם הייתה מקצועית ומפורטת, וכל אחד מהם הסביר היטב כיצד ביסס את מסקנותיו אשר לא נסתרו.

בעניין המפתח של דלת הדירה, קיים לכואורה קושי, שכן לגרסת הנאשם, לדירת המנוח נכנס דרך חלון הסלון, ומהדירה יצא דרך הדלת שאויה פתח באמצעות מפתח שמצא בסמוך לה, אם כי לא נעל אותה ביציאתו. בחקירתו השבעית אמר הנאשם בעניין זה, שהשאיר את המפתח בתוך חור המנעול עת עזב את הדירה, ובחקירה השנייה אמר שלא זכר מה עשה עם המפתח, נראה לו שהשאירו בדלת. עניין זה העלה את השאלה מדוע היה צורך במפתח שהחזקת השכנה אם הדלת לא הייתה נעולה, וכיום פתח השוטר נדים את דלת הדירה, אם המפתח הושאר בחור המneauול מצידה השני של הדלת.

בדוח הפעולה רשם השוטר נדים שלא נגע בידית הדלת בעת הפתיחה, ובעדותו הסביר שלפי הרישום בדוח הפעולה סביר מאד להניח שאת הדלת פתח על ידי סיבוב המפתח, מבלי שניסה תחילת לفتוח אותה על ידי סיבוב הידית. מכאן, אפשר והדלת כלל לא הייתה נעולה.

היכן הצליח השוטר נדים לסובב את המפתח בחור המneauול, אם היה מפתח מצדו השני, על כך ניתן להשיב בשתיים, אפשרות אחת היא שהנегод שאלת הידית לא השאיר את המפתח בחור המneauול אלא נטל את המפתח עת יצא מהדירה, ללא קשר לשאלה אם נעל את הדלת. אפשרות נוספת היא שהלךו של המפתח נותר בחור המneauול וחילקו מחוץ לו, באופן שמאפשר סיבוב מפתח מצדו השני של חור המneauול (וראו עדותם של המומחה אמר בעניין זה, בעמ' 437).

העדים שנקברו בעניין, השוטרים נדים וביאן, קיריל ואמו, לא זכרו כיצד נראה המפתח שאוטו מסרה ליבותם לידי השוטר נדים. המומחה אמר העיד שצולם את דלת הדירה ואת חור המneauול מבלי לשנות דבר, ומעבר לכך שנאמר לו שהדלת נפתחה באמצעות מפתח של השכנה, אין לו ידיעה אם השוטרים הם אלו שהכניסו את המפתח לחור המneauול מצידה

הפנימי של הדלת (כפי שצוין בדוח שערך). ארכדי, בנו של המנוח, העיד כי למשב זכרונו צבע המפתח של דלת אביו היה צהוב (צבעו של המפתח שנמצא בדירה, צלום מס' 59 בחוו"ד המומחה אמר), ואלו היה קשור חוט שאת צבעו לא צר, אך אינו שחור.

סופה של יום, המפתח ששימש את הנאשם ליצאת מהדירה לא יותר.

ביחס לאופן כניסה הנאשם לדירה, עלות שתי סוגיות המצדיקות התייחסות. האחת, אם היה לנאשם שותף שישיע בעדו לטפס לקומה השניה, לחalon דירת המנוח, כפי שמסר באחת מחקירותיו. השנייה, אם מן הבדיקה הטכנית ניתן לטפס לקומה השניה של הבניין ללא סיוע או ציוד. החקירה המשטרתית הקשורה בנאשם נערכהSSH ש שנים לאחר האירוע, ובזמן אמיתי, גרסתו של הנאשם שלפיה נכנס לדירת המנוח דרך החלון, לא נבדק ולא נלקחו דגימות מאזור זה. עם זאת, החוקר גיל אלון ביקר בשנת 2021 בזירה ותיעד את בקוריו (ת/7). בסרטון סקר הן את הכניסה לבניין, הן את דירתו של המנוח, הן את אפשרות הטיפוס לדירת המנוח, הן את אפשרות הכניסה לדירה דרך חלונתה. בסרטון ניתן לבחון את "מסלול הטיפוס" הנטען, מחלון דירת השכן לחalon דירת המנוח. בפועל, גובה הטיפוס הראשון, היינו אל חalon השכן, אינו רב מגובה הקירקע. נראה כי לאחר צבירת מימונאות מסוימת בטיפוס על קירות לשם פריצה לדירות, יכול היה הנאשם לטפס ללא קושי ממש לעבר החלון. עוד ניתן לראות בסרטון את הסוג הפנימי של החלון בסלון דירת המנוח, וכייד ניתן לפתח אותו מהצד החיצוני של החלון. אמנם הסרטון צולם בשנת 2021, אך הוא מלאה בהסבירו של ארכדי בנו של המנוח, שלפיהם מדובר באותו סוגר משנת 2015, שאז לא ניתן היה לנעלמה.

נוספ על כך, ראיינו לנכון לציין מספר עניינים בסוגיה זו.

- שכנו של המנוח, מאיר חזן, העיד לפניו שבמעבר טיפס לדירתו שלו הטעמוקמת מתחת לדירת המנוח, בקומת הראשונה של הבניין. לגישתו, ניתן לטפס גם לדירה שבקומת השניה, אם הטיפוס מבוצע דרך המרפסות.

- כשבטים לפני האירוע, בשנת 2013, הורשע הנאשם יחד עם אחר בתפרצות לדירת המנוח. כאמור לאחר הוא שהתרץ ונכנס לדירה, ואילו הנאשם העסיק באותה זמן את המנוח, רוצה לומר הוא לא סייע לאחר לטפס לעבר דירה. בהתאם לעדותו של ארכדי, באותו מקרה הפורץ נכנס דרך החלון הממוקם בפיר הבניין, ואילו הגע מכיוון גג הבניין ירד ב"מדרגות ממתקת" שהוא בפיר. ידוע היה לו כי לצורך הכניסה לפיר אותו פורץ שבר רשת. לאחר המקרה הותקנו בבית המנוח سورגים מחוץ לאותו החלון. ארכדי בעדותו אמר שלא ידוע לו על מקרה נוסף נוסף של התפרצות דומה לדירה באיזור, אך הוא לא שלל אפשרות שלפיה ניתן לטפס לדירה מצד האخر של הבניין, באמצעות כלים המתוחים לאורכו, וטיפוס דרך החלון הדירה שטעמוקמת מתחת, בקומת הראשונה. לדבריו, אף היה ניתן לפתח את התריסים של החלון מהצד החיצוני.

- הנאשם אמר בחקירה כי התפרץ לא אחת לבטים, וכשבועיים לפני האירוע נפל מגובה של כששה מטרים עת ניסה לטפס על קיר חיצוני של מבנה, על מנת להתפרץ למשרד. בחקירה הששית תיאר את אותו ניסיון, והסביר כי בערך בשעה 00:00 - 01:00 לאחר חצאת ניסה לטפס לקומה השניה, תחילת טיפס על سورגים שבקומת הראשונה (על אף שהדבר לא צוין בפירוש כלל הנראה הכוונה לسورגים שבחלון) משם ניסה לטפס על מתקן של מגן, אך המתקן היה רופף והוא נפל. אין לכך, התיאור הנ"ל יכול להתאים גם לניסיון הכניסה לדירת המנוח, שכן בתיעוד שערך החוקר גיל אלון בזירה, ניתן היה להבחין בסורגים שבחלון הקומת הראשונה, דרכם ניתן לטפס לקומה השניה בבניין. יצוין, כי

באותה חקירה הסכים הנאשם לעורוך הובלה והצבעה במקום שבו נפל, אך הוא לא נלקח לשם. עם זאת, סירב הנאשם לבצע שיחזור של האירוע מושא כתוב האישום.

- אשר לשותף, בחקרתו השבעית אמר הנאשם כי חבר סייע לו לטפס לדירת המנוח. את החבר פגש באותו יום וביקש ממנו עזרה לפרוץ לבית המנוח, החבר לא נכנס לדירת המנוח, הוא סייע לנายน לטפס ומיד לאחר מכן הלהך לדרך. החבר המתין לו בדירתה של אוריית (עמה התגורר הנאשם אותה העת) בשובו מדיםרט המנוח, ולא ידע שהנายน הרג את המנוח. באותה חקירה הנאשם סירב למסור כל פרט מזהה לגבי החבר, וטען כי החבר לא קשור לאירוע. בחקירות נוספות, ובעדותם בבית משפט, התכחש הנאשם לדבריו בעניין זה, וטען כי טיפס בלבד "לאט ובעדינות". אותו חבר לא יותר, נכון שתיקתו של הנאשם בעניין זה.

指出 כי נערכו מחקרים תקשורתיים לשני טלפונים ניידים של הנאשם, ובחקירתו החמישית הוא נשאל על מספרי הטלפון שלהם חיג בסמוך לאירוע (למשל מספר טלפון הדומה למספר הטלפון של תחנת המוניות שבה עבדה אוריית) ועל אנשים שאיתם היה בקשר טלפוני סמוך לאירוע. החוקר גיל אלון, העיד כי נעשו ניסיונות לאתר את אותו חבר, ומספר אנשים נחקרו בעניין זה, בין היתר, נחקר האדם שהתרפרץ עם הנאשם לדירת המנוח בשנת 2013 (עמ' 281, ש' 11; 284, ש' 6 - 7), אך אותו חברعلوم לא אותה. סוגיות קיומו זהותו של אותו חבר, ספק שותף ספק מס'יע, נותרה בלי פתרה.

בחינה דקדקנית של הראיות שהוצגו לפניו הצביעה על כך שיש לאמץ את גרסתו של הנאשם שלפיה נכנס לדירת המנוח דרך החלון שבסלון, העיר (שלא במתכוון) את המנוח שישן בסלון, המאבק בינו למנוח התרחש במקום אחד, בסalon הדירה בסמוך לסתפה, המנוח רותק לרצפה ולא קם עוד.

במאמר מוסגר指出 כי בעניין זה העידה מינה פולדמן, מטפלת בקשישים שנאהга להגע חמיש פעמים בשבוע לבית המנוח, שבתקופה שקדמה לאירוע המנוח נהג לישון בסalon (ראו גם הודעתה מיום 12.10.15 (ת/37)).

אופן הגעת הגרב אל כתף המנוח היא סוגיה שטומנת בחובה מספר שאלות, ובהן האם המנוח הוציא אותה מפיו, אם כן באיזה שלב, וכייד מיקום הגרב מתיישב עם גרסת הנאשם.

תחילה נצין כי מהראיות שנפרשו לפניו, עלה שגופת המנוח נמצאה בדירה כאשר היא שכובה על גבה. כך נרשם בדוח העברת הגוף למרפץ לרפואה משפטית (ת/9) וכן בדוחות השוטרים שהגיעו ראשונים לזירה. השוטרים לא ציינו כי הבחינו בחפץ או דבר מה בפיו של המנוח. השוטר נדים (בהודעתו ובדוח שערר) ציין שגופת המנוח הייתה מוטלת על הרצפה, שכובה על גבה, ידו הימנית של המנוח מונחת על צווארו ופיו היה פתוח. בעדותו לא נשאל השוטר נדים על מצב הגוף, אך השוטרים بيان וباسל נשאלו, לדבריהם לו היו מבחנים, בזמןאמת, בדבר מה יצא דופן בגופה, סביר להניח שהיו מצינים זאת בדוח. בד בבד הדגישו השניים שתפקידם כשוטרים שהגיעו ראשונים לזירה, התמצאה בשמירה על "ニックון" הזירה ומונעת כניסה אחרים אליה.

המומחה אמר העיד כי תיעוד גופת המנוח, ובכלל זה תיעוד הגרב על כתפה, נעשה מיד בהגיעו לדירה, מבלי שהגופה הוזזה וambilי שנעשתה כל פעולה שהייתה קרוכה בהזנת חפצים מסביב לגופה. הוא הסביר את החשיבות הרבה שבתיעוד

המקור, ועדותם לא הותירה ספק כי את הגוף מצא כפי שתועדה, הינו כאשר גרב מונחת על כתפה. בעדותם הוסיף והסביר כי הממצאים בדירה, למשל כתמי הדם שבਸמוך לגופה, מעידים על כך שהגוף לא הוזה לאחר המוות, שכן לו הייתה מוזחת הדבר היה מקבל ביטויים מסוימים (כמו כתמי נזילות של הדם בשל כוח הכבידה). עם זאת, הוסיף כי האינדיקציה הטובה ביותר הייתה הדוח של מד"א.

בדוח הרפואי של מד"א שנערך בידי הפרמדיק אלון חרוש (ת/8) לא ציין דבר בעניין זה. עם זאת, ציין כי גופת המנוח נמצא על רצפת הסלון שכובה על גבה, עם חבלות ראש וחבלות בפנים, ללא דופק ועם קשיון איברים (שעת הבדיקה 10:55). הגוף חוברה לモוניטור, ולא נעשו בה פעולות חייה. מכאן ניתן להסיק שהפרמדיק לא הוציא את הגרב מפיו של המנוח.

עיוון בכלל התמונות שצולמו על ידי אנשי המעבדה הנידית (ת/5א), מעלה בבירור שגופת המנוח הייתה מוטלת על הרצפה וחפצים וריהיטים חוסמים את הגישה אליה. בהינתן>Status ה��rmus הקפידו שלא להזיז דבר, הרי שמצוות הראייה שלהם (שאינה טווח אף מהגוף), לא ניתן להזיזו היה שמדובר בגרב, וניתן היה לסביר שמדובר במליל או סמרטוט בד. זאת משומם שהגרב הייתה ברובה ספגה בדם, באופן שבתמונות לא ניתן לראות את החלק שאינו ספג בדם. הגרב הייתה מונחת על כתף גופתו של המנוח באופן שלא ניתן לבחון את צורתה, וסבירה היו פרטיו בד מרובים ספגות או מוכתמים בדם. בצד שמאל של הגוף היו שלוש קרויות, שתיים מהן עם ציפית, שתי היציפיות ספגות בדם. המנוח היה לבוש בחולצה ומתחתיה גופיה כshalluk העליון היה מוכתם בדם.

הגוף נמצא כשהגרב כאמור על כתפה, היה לא הוזה ממוקמה מרגע כניסה לניסת השוטרים. מכך ניתן להסיק שלאחר שהגרב הוצאה מפי המנוח, הנאשם לא הטיח עוד את ראש המנוח ברצפה, אחרת הגרב לא הייתה נותרת על הכתף. הרי הנאשם אחץ בחזקה בצווארו של המנוח תוך שהטיח את ראשו ברצפה, ועל הרצפה ניכרו כתמי התזה. הופעל אפוא כוח לא מועט בעת פועלות ההטחה (ראו עדות ד"ר קריספין לעניין עצמת הפגיעה, ועודות המומחה אמר לעניין אופן היוזחות כתמי התזה). הדעה נותרת כי הגרב לא הייתה נותרת על כתפו של המנוח לאחר שראוו הוטח בחזקה ברצפה מספר פעמים.

כיוון שהורות המות היה תשניך שנגרם מהפעלת לחץ דו צדדי על הצוואר, ובהתאם לעדותו של ד"ר קריספין בעניין זה, כי התשניך "צריך להיות הדבר האחרון שקרה פה לפני המות [...]" (ראו עמ' 646 ש' 18-19), יש לקבוע כי היה זה אקט התקיפה האחרון שביצע הנאשם.

הנאשם לא הוציא את הגרב והניחה על כתף המנוח, שכן הוא רצה להשתק באמצעותה את המנוח. זו הייתה, כאמור, מטרת התקיפה והכנתת הגרב לפיו של המנוח. הוצאת הגרב מפיו של המנוח בעודו בחיים חטאה לכואורה למטרתו. תרחיש אחר, שלפיו הוציא הנאשם את הגרב מפי המנוח לאחר מוות והניח אותה כראיה מפלילה על כתפו, תחת האפשרות להעלימה מהזרה, אינו סביר בנסיבות העניין. מכאן, שהתרחש הסביר היחיד הוא שבשלב מסוים של האירוע היה זה המנוח שהוציא את הגרב מפיו. הצדדים לא התיחסו בסיכוןיהם לעניין זה. אך או בין אם הגרב הוצאה בידי המנוח ובין אם בידי הנאשם, המסקנה החשובה לעניינו היא שאקט התקיפה האחרון שביצע הנאשם היה החניקה באמצעות אחיזת צווארו של המנוח בשתי ידיו. מכאן יש לקבוע כמפורט כי הגרב הונסה לפיו של המנוח בשלב התקיפה הראשוני.

כאן המקום להעיר שתי הערות. הראשונה, בהזאתו הראשונה של הנאשם, במהלך החקירה השבעית, על אף שהודה שאות נעליו הותיר בכניסה לבניין וכי זכור לו שהותיר בזירה עקבות דם של כפות רגליו, אמר הנאשם שככל לא זכור לו שיצא מהדירה כשאת מכפות רגליו ייחה או שהשאר את אחת מגרביו בזירה. כתciaר באזוני החוקר את האופן שבו תקף את המנוח, לא ציין כי נכנס לפיו של המנוח גרב. הוא גם לא תיאר שני תקיפות, כפי שתיאר בחקירות הבאות. הגרסה בדבר הכנסת הגרב לפיו של המנוח הועלתה מפני לראשונה רק בחקירה התשיעית והאחרונה. בעודו מסר הנאשם שאת הגרב שדחף לפיו של המנוח מצא בכלל בארון הבגדים שבדירה, והוא אינה גרבו שלו.

הערה שנייה היא שגרסת הנאשם בדבר אופן תקיפת המנוח שלפיה "רק" חנק את המנוח בשתי ידיים, גירר אותו מהספה לרצפה והטיח את ראשו ברצפה, אינה תואמת את הפגיעה הרבות שתועדו בחוות דעתו של ד"ר קריספין, שבה תיאר פגיעות רבות, באזוריים שונים בפנים, בית החזה של המנוח, ועוד. הדברים אף ניכרים בתמונות גופת המנוח. ד"ר קрисפין בדיותו הסביר שפניו של המנוח היו חבלות ופצעות מכל צד, נמצאו חבלות שהצריכו הפעלת כוח רב, כגון החבלה בגולגולת העין, שבר עצמות האף. ב גופת המנוח נמצאו צלעות שבורות הן בצד ימין, גם בעצם בית החזה נמצא שבר, שברים אלו הצריכו אף הם הפעלת כוח רב.

בחקירותיו ובעדיותו הכחיש הנאשם שפגע במנוח מעבר לפגיעה שעוטן תיאר, וניתן לשאול מודיע, הרי הנאשם היה בפגיעה החמורות ביותר, אלו שגרמו למותו של המנוח. תשובה אפשרית היא שבחולף השנים שכח הנאשם את אירוע התקיפה במלואו, ורק הפעולות המשמעותיות ביותר, ובכלן חניתת המנוח והטחת ראשו ברצפה, היו צורבות במוותו. אפשרות אחרת היא שה הנאשם זכר אף זכר את מאורעות אותו לילה, אך בחר באופן מודע כל פעם לבצע שינויים בเกรסתו, ממניעו האישים, וכך לתמוך בเกรסתו שלפיה לא התכוון להמית את המנוח. שהרי כל בר דעת יבין שחברות רבות וקשות כמו אלו שאותרו על גופת המנוח קרוב לוודאי שייבאו למוותו.

בהתאם לקביעות נוספות בחוות דעתו של ד"ר קрисפין, שלפיהן מותו של המנוח נגרם לכל היוטר תוך מספר דקודות, ולכל הפחות עשרות שניות; ראש המנוח הוטה מספר פעמים במשטח נוקשה בסמוך למועד המוות; המנוח ניסה להגן על צווארו מפני חניתה על ידי כיפוף הצוואר והורדת הסנטר; החבלות הרבות בפניו של המנוח ובפיו נעשו בעודו בחיים; חבלות שבכוחן לתרום או להחיש את המותו לא היו צרכות להתרחש בו זמן; ובהתאם למצאים בזירה שתועדו על גבי שלושה תקליטורים (ת/7), חוות דעתו של המומחה אמר, ועודתו שלפיה המנוח לא קם החל מהרגע שהחל לדם ומוגפת המנוח לא הוזה ממקומה; מצאנו לקבוע ממצאי עובדה כדלהלן -

תחילה תקף הנאשם את המנוח בכך שeahzo בצווארו בחזקה וגרר אותו מהספה לרצפה.

ה הנאשם הכה את המנוח בראשו ובפניו, נכנס בחזקה גרב לפיו של המנוח והטיח ראשו ברצפה, לכל הפחות, שלוש פעמים (זאת לפחות הדעת של ד"ר קрисפין ושל המומחה אמר; תמייהה לכך מצויה בעדות השכן חזן ששמע רעש של 2- 3 דפיקות חזקות) תוך שהוא אוחז בצווארו עד אשר איבד הכרה.

ה הנאשם פנה לעורק חיפוש בבית, וככל הנראה בשלב זה דרך על בית החזה של המנוח.

שנית לאחר מכן שב להכרה הוציא את הגרב מפיו והחל להشمיע קולות, הנאשם שב למקוםו של המנוח ולהזע בחזקה בשתי ידיים על צווארו של המנוח, יד אחת מכל צד, עד אשר המנוח נפח את נשימתו.

לאחר מכן המשיך הנאשם לחפש בדירת המנוח אחר כסף.

פירטנו ארוכות לעיל את התרחשויות בליל האירוע, והכרענו בשאלות עובדתיות, על אף שלא בהכרח הוועלו מחלוקת בגין. עם זאת, תפקידו של בית המשפט לנסوت ולהגיע לחקירה האמת. סבורים אנו שלקביעותינו תהינה נפקיות בבואהנו לבחון את העבירות שבhan הוגש הנאשם.

אין לשוכח, תפקידו של בית המשפט מתמקד גם בשימירה על זכויות הנאשם, ובפרט זכותו להיליך משפטי הוגן. מצאנו שעבודות מסוימות שנערכו בכתב האישום לא הוכיחו כדבי, כגון נעילת הדלת (ענין שלו), ואופן תקיפתו השנייה של המנוח. אשר לקביעת העובדתית שלפיה התקיפה השנייה התמקדה בחניית המנוח (ראו דין בענין הגעת הגרב לכתרפו) כפי שהסבירנו לעיל, הממצאים העובdatיים נקבעו בהתאם לגרסת הנאשם שנטמוכה בראיות נוספות בעליות משקל ממשי.

הרקע העובדתי הרלוונטי שקדם לליל האירוע

ההיכרות בין המנוח לנואם נטועה כאמור בעבר הרחוק, בהיות המנוח אחד המדריכים בחוג הסיף שבו השתתף הנאשם בילדותו. הנאשם לא חיבב את המנוחCMDR, בין היתר, משומש שנаг בדרכים אלימות כלפי חניכיו, לצורכי חינוך. בענין זה ציון כי קיריל, המודיע, נשאל בעדותו על היכרותו עם המנוח, והעיד שכילד השותף אף הוא באותו חוג. המנוח היה נוקט באמצעי משמעת וחינוך גופניים, גם שלא במהלך השיעור (כך במהלך נסעה באוטובוס לתחנות, המנוח הכה את הילדים באמצעות בקבוק פלסטי, על מנת שישמרו על שקט בזמן הנסעה).

בין הנאשם למנוח לא היה קשר של ממש לאורך השנים, אם כי השנים התגוררו באותה עיר, במרחק לא רב זה מזה, ובזמנים הרלוונטיים לכתב האישום התגוררו בשכונות (המנוח בבניין מס' 145, והנואם, בדירתה של אורית, בבניין מס' 148).

בשנת 2013 נטל הנאשם הלואאה מהמנוח על סך 500 ₪, סכום שאותו לא השיב לו מעולם. חברו באותה שנים, יגנני, היה ערבות להחזיר אותה הלואאה. מהראיות שהוצעו לפניו וمعدויות שנשמעו עליה כי קרוביו ושכניו של המנוח היו מודעים לכך שהמנוח מלאוה בריבית לאנשים צעירים, שהמעט שניתן לומר עליהם, שגורלם לא שפר עליהם. כך הוגש לתיק מסמכים שנמצאו בדירת המנוח המלמדים על סכומי כסף שהלווה לאנשים שונים (ת/47). בין היתר, אותר מסמך ההלוואה שניתנה לנואם בשנת 2013 וערבותו של יגנני (ת/46א). בהתאם לאותו מסמך, הנאשם היה חייב למנוח סך של 400 ₪, חוב משנת 2012, עוד קודם לנטילת הלואאה, והוא עליו להחזיר למנוח את מלאו החוב בצרוף ריבית, בתוקף חדש, ובസך הכל 1,000 ₪. ארכדי, בנו של המנוח, העיד כי היה מודע לכך שאביו נהג להלוות כספים, וניסה למנוע זאת. הוא אף הגיע לתביעה כספית כנגד יגנני, בגין חובו הכספי למנוח.

יגנני העיד (החל מעמ' 624 ועד לעמ' 641 ש' 12) כי נהג להלוות כספים מהמנוח, בסכומים שנעו בין מאות לאלפי שקלים. לעיתים היה משלם לו את הכספיים. עוד העיד כי המנוח היה ידוע כמלואה כספים בעיר מגורייהם, והוא פעמים רבות תיווך בין אנשים שונים למנוח לצורך נטילת הלואאה. במקרה של הנאשם, הנאשם ביקש ממנו כי יתלווה אליו לדירת המנוח.

מההודעה שנגבתה מיבגני ביום 10.11.21 (ת/46) עליה כי המנוח פנה אליו מספר פעמים על מנת שישיב לו את כספי החוב של הנאשם, והוא פנה לנאם מספר רב של פעמים בעניין, אך הנאשם לא פרע את החוב. בסופו של דבר הוא שילם למנוח סך של 1,000 ₪ בגין החוב. יבגני נשאל האם היה מודיע לcker שלושה שבועות לאחר שהנאם לווה כספים מהמנוח הוא התפרץ לדירת המנוח (ביום 13.5.6. נחתם מסמך ההלוואה וביום 25.6.13 בוצעה הפריצה) והшиб בחיוב.

אף שכנו של המנוח שהיעדו בהליך אמרו שהוא מודיעים לcker שהמנוח נהג להלוות כספים לצעריהם מומי גורל, אך לא ראיינו לנכנן להרחיב בעניין זה, שכן די בעדותם של אררכי יבגני לצורך ביסוס עניין זה.

בכל הנוגע למצוות הנפשי של הנאשם נחשפנו לתיעוד רב על אודוטיו (ת/44ב; ת/113; ת/114).

בין היתר, הוצגו מסמכים הקשורים לתביעות שהגיש הנאשם למוסד לביטוח לאומי (לקבלת קצבת נכות, הבחתת הכנסתה); תיק הרווחה של הנאשם שלימד על התמכרותו ארוכת השנים לשם קשיים, ועל ניסיונותיו להשתלב בטיפול והליך גמילה; תיעוד רפואי מהמרכז לבリアות הנפש, שלפיו הנאשם אושפץ מספר פעמים בחיו, בגלאים שונים, בגין ניסיונות אובדן; תיעוד בדבר הטיפול הרפואי והנפשי שקיבל בקהילה בין השנים 2010 - 2013 ובמהמשך בין השנים 2018 - 2021, התיעוד כלל סיומתי פגישות טיפול פסיכותרפי וביקורים אצל הפסיכיאטרית ד"ר סנפיר.

תמר אורלנד הייתה בזמן הרלוונטיים מנהלת היחידה לטיפול בתמכורות במעלות.

معدותה עליה כי הנאשם טופל ביחידת בין השנים 2010 - 2013, שבמהלכן נעשו מספר ניסיונות לשילבו בקהילה טיפולית אך אלו לא צלחו. בשנת 2013 הופסק הטיפול, ובשנת 2019 הנאשם פנה שוב ליחידה לטופל במשך מרץ חודשים חדשים. העדה סקרה שהנאם גדול ללא סביבה משפחתיות תומכת, אביו היה מכור לאלכוהול ואיש מאד אלים, ובילדותו הוא אף יצא מבית הוריו למסגרת אחרת.

ד"ר סנפיר נקראה להעיד מטעם ההגנה, על מנת לתרום בטענתו של הנאשם שלפיה במסגרת הטיפול סיפר לה על הפגיעה המינית בילדותו. היא נשאה רבות על מצוות הנפשי של הנאשם, כפי שנחשה אליו במהלך הטיפול במרפאה בין השנים 2019 - 2021. העדה לא ערכה חוות דעת בדבר מצוות הנפשי של הנאשם, ודבריה שיפורטו להלן, בהקשר למצוות הנפשי, אינם בבחינת עדות מומחה.

ד"ר סנפיר העידה (עמ' 793 ש' 25 עד עמ' 811 ש' 30), שהנאם פנה אליה לצורך הגשת תביעה למוסד לביטוח לאומי, להכרה בנסיבות נפשית, קבלת קצבה, וסל שיקום شامل, בין היתר, טיפול רפואי, רפואי, נפשי, סיוע בדיור, שיקום תעסוקתי ועוד. במסגרת הטיפול בcourt החולים היא פגשה בנאם אחת לחודשים שלושה, אורך המפגש היה לרוב כעשרים דקות, והוא לא התאפיין בשיחות מעמיקות על עברו של הנאשם, אלא התמקד כלשונה ב"כאן ועכשיו". מטרת הפגישות הייתה להעיר את מצוות הכללי של הנאשם, רמת הסיכון הנש��ת ממנו, לעצמו ולאחרים, רמת שיתוף הפעולה עם יתר גורמי הטיפול, ועניןיהם שנייתן לקדם במסגרת הטיפול על סדר הזמנים המוגבל שלו.

על מצוות הנפשי של הנאשם העידה כי הוא אובדן באופן ראשוני כסובל מפורסם טראומה והפרעת אישיות גבולית. עם

זאת, הסבירה שהאבחנות ניתנו לצורך הגשת תביעה להכרה בנכונות, ונפש האדם מורכבת בהרבה מההבחנה. אך, לנאמן קומפלקס פוסט טראומה, שמאפיין פגיעות טראומטיות חוזרות ונשנות, ולא אירוע טראומטי אחד, בשל האלומות הקשה ששפג מאבו בילדותו. בשיחות שביניהם הנאשם דיבר על האב והיה עסוק סביבו, סביב הדחף לפגוע באבו. הנאשם חש מואים על ידי דמיות שנטפסו בעיניו כוכחות. עוד סיפרה על הנאשם שהוא "אדם סגור, הণתי, מאד צני לובי עצמו, מאד מתעב הכל, מתעב את עצמו, מתעב את העולם, מתעב את האנושות, מתעב את החיים, הוא נכנס ככה עם מבט מאד קשה, קשה" (עמ' 807 ש' 12-14).

העדה נשאלת האם הפרעת האישיות שאותה אצל הנאשם מאופיינית גם בהתנהגות אלימה במצבים מסוימים, וכן נאמרו הדברים:

ש. [...] יכול להיות שתוך כדי אירוע עם בן אדם מסוים יכול לעלות לך דברים מה עבר, יש בהפרעת האישיות הזאת מרכיב של אלימות?

ת. אימפלסיביות

ש. אלימות אני מדבר.

ת. אני לא למדתי קריינולוגיה, להעריך מידות אלימות זה לא בתחום שלי.

ש. לא, האם חלק מהפרעת אישיות גם מביאה אתה אלימות? [...] מבחינת הניסיון המוצע שلن יש בה גם אלימות. [...]

ת. אני חשבתי שהייתי יותר משיכת את התפרצויות האלימות לשני הדברים או לרקע הפוסט טראומתי שכש machshavot עשו לי פלשבק אז יש התפרצויות קשות כי אני מרגיש חסר אונים שוב כמו אנשים פוסט טראומטיים התנהגויות קצה כללו או שימוש של חומרים [...] סמים, אלכוהול, תרופות עם מרשם בהגזה, אז הברקטים נעלמים.

ש. פלש את אומרת שבן אדם פתאום מקבל פלש זהה מגביר את האלימות, יכול להיות שאתה רואה מהו שמעלה לך מה עבר זה הפלاش?

ת. נניח אדם שיש לו טראומה מהצבא ופתאום רואה שוטר לפעם הוא יכול להתחיל לצרור ולברוח כי המדים והמדים יהיה מין רגע כזה.

ש. ואם אתה מישeo שעשה לי מהו ואני נתקל בו זה יכול לעשות לי פלאש?

ת. זה עשה פלאשים לפעם אבל זה לא אומר שזה תמיד יהיה צריך בהתפרצויות אלימה, לרוב אתה יודע איך זה כיש רמת סטרס גבוהה יש פיגט, פלייט, פריז, יש כמה אפשרויות, הוא יכול לקפוא, הוא יכול לבסוף והוא יכול לתקוף, אבל זה לא שיש רק אפשרות אחת.

(המשך עמ' 807 ש' 16 ועד עמ' 808 ש' 11).

העדת היחידה ששמעה מפיו של הנאשם כי נפגע מינית בילדותו בידי אdam מבוגר היא תמר אורלנד, ממנה נגבתה הودעה במשטרה ביום 1.12.21 (ת/44). לפי האמור באותה הודעה היא הchallenge לטפל בנאשם בשנת 2010, אך לא הייתה המטפלת הקבועה שלו. במהלך הטיפול ביחסה לא העלה הנאשם את הפגיעה המינית, והוא שמעה עליה לראשונה בחודש ינואר 2011 במהלך ראיון קבלה לקהילה טיפולית "אלנות", ראיון שבו נכחה. הראיון נערך על ידי מנהל הקהילה, ובמהלכו הלה שאל את הנאשם אם נפגע מינית בעבר. הנאשם השיב בחויב ואמר שנפגע בעבר בידי אdam מבוגר. המנהל ביקש מהנאשם תיאור מפורט על הפגיעה המינית, ומשתתקשה הנאשם לשוף בפרטים, שאל אותו ישירות "אם הוא ביקש ממך לאונן לו?", על כך השיב הנאשם בחויב.

לדברי תמר אורלנד, התנהלותו של המנהל הייתה מאד חריגה ואף מניפולטיבית. שאלותיו היו חודרניות והיא חשה תחושת חוסרנוחות, עד כדי כך שבשלב מסוים התנטקה מהסתואציה. لكن אינה זכרת אם נשאלו שאלות נוספות בסופות בהקשר הנ"ל. לאחר מכן, הודיע לה מנהל הקהילה שהנאשם לא התקבל, וכי תנאי לקבלתו לקהילה קשור לתקנים של תחולאה כפולה במקום. לאחר הראיון היא לא שוחחה עם הנאשם על הפגיעה המינית, היא לא ראתה לנכון להעלות את הנושא מזומת, שכן להתרשמה הראיון יצר אצלו "טראומה נספת", מה גם שמספר ימים לאחר מכן נקלט הנאשם בקהילה טיפולית אחרת, קהילת "הדרך". לאחר כחודשים הוצאה מהקהילה ללא אפשרות לחזור, לאחר שהרג בעל חיים בפינת החיה.

תמר אורלנד העידה בבית המשפט (עמ' 604 החל מש' 10 ועד עמ' 617 ש' 22), הן בקשר להליכי השיקום והגמilia של הנאשם, כאמור לעיל, הן בקשר, ובעיקר, על אודוטות חשיפת הפגיעה המינית.

היא אישרה את הדברים שנמסרו בהודעתה והסבירה שהtentagotu המניפולטיבית של מנהל הקהילה בראיון שקיים עם הנאשם באהה לידי ביתו בכך שלהתרשמה הוא ניסה "**בכוח להוציא ממנו, לסתות ממנו מהו**" (עמ' 606 ש' 20). היא הייתה משתתפת עם מטופלים בראיותן לקהילות שונות, ולדבריה, מעולם לא נשאלו שאלות מסווג זה. מדובר בחירגה מהנהלים, ולא היה כל צורך או סיבה לשאול שאלות מסווג ששאל אותו מנהל, וכך רצוי לה שלאחר שהנאשם נשאל "הוא ביקש ממך לאונן לו?" היא התנטקה ורגשית מהסתואציה. זאת שכן הרקע הרלוונטי של הנאשם הוצג טרם הראיון, כך גם היה המנהל מודע לרקע הפסיכיאטרי שלו. עוד הסבירה כי גושא של פגעה מינית הוא רגש, ועל כן משוחחים עליו במהלך טיפול, בסביבה מוגנת ומוכרת, לאחר ביסוס יחסי אמון בין המטופל למטופל. זו גם הסבירה שהנושא לא עלה במפגשים שלא עם הנאשם, שכן הנאשם היה בשלבים הראשוניים של הטיפול ביחסה, והוא לא הייתה המטפל האישית והקבועה שלו. להתרשמה, הנאשם נדחק כמוות השאלות, הקשיי לענות עליו ניכר בו ותשובותיו היו כנות ואמתיות.

תמר אורלנד העידה כי לנאשם היה חשוב להתקבל לקהילה טיפולית באותו זמן, אך הבחירה כי גילוי בדבר פגעה מינית לא היה מקנה לו יותרן. כלשונה "להתקבל לקהילה טיפולית ולהגיד שנפגע מינית זה לא נוטן לך נקודות [...]" חד משמעותית, זה לא הקritisjon להתקבל לקהילה טיפולית [...] עד כמה שאני יודעת לא, זה לא ממש שיקדם את הכנסה שלך" (עמ' 612 ש' 5 - 16).

בmeaning לשאלות ב"כ הנאשם, בקשר לאופי הטיפול ביחסה להtmpcroyot, השיב כי שיטת הטיפול מתמקדת יותר ברכיב ההתנהגות בהווה, התמודדות עם החיים, מציאות העבודה, שמירה על סדר יום, השתתפות בקבוצות תמייה, ושיחות

טיפולות. תפקידה במסגרת הטיפול ביחיד היה מתן מענה לבעיות ספציפיות שהתעוררו, כגון בעיות עם האם, ולא טיפול רגשי מעמיק.

ד"ר סנפיר העידה כי בפגישות עם הנאשם הוא לא סיפר שנפגע מינית.

כל שהיא מספר לה על כך הייתה מצינית זאת ברישומיה בקשר לפוסט טראומה, וכן הייתה מצינית זאת לצורך הגשת התביעה להכרה בנכונות. למיטב זיכרונה הנאשם כלל לא דיבר על המנוח במהלך הפגישות. בمعנה לשאלות אם סביר בעיניו שהנפטר נפגע מינית הילד ולא העלה זאת מעולם, השיבה בחובב, והסבירה כי אנשים החווים פוסט טראומה לא תמיד משפטים בטראומה, שהוא נושא מאד כאוב עבורם. אשר לנפטר, הגינוי בעינה שלא ישתק, הן לאור אופיו הסגור הן לאור חוסר האמון בזולת.

נסוף על כך, בדומה לדבריה של תמר אורלנד, הסבירה העודה שיש סיב טראומה הוא מודגש ועולה לגורם לתגובה חריפה אצל המטופל. لكن הוא עשוה במסגרות מאד מסוימות, כגון פסיכותרפיה, בהן יש מספיק זמן להרגיע את המטופל לאחר החשיפה. לפיכך, בשיחות עמה, שארכו כעשרים דקות בלבד, לא היה מקום לכך שיחות עמוקה שכאלו.

עדותה של אורית דהן (עמ' 664 ש' 12 עד עמ' 682 ש' 23) הייתה מבולבלת למדי.

היא לא ידעה להסביר במדויק לשאלות שנשאלה, ודבריה בקשר לשmenoועה שהמנוח פגע מינית בנפטר כשהיה ילד, לא היו קוגורנטיים, אך שלא ניתן להסתמך עליהם. נזכר ונאמר כי העודה לא זכרה כיצד השmenoועה הגיעו לאוזניה ומתי. בין היתר, לא ידעה לומר בוודאות אם לאחר מעצרו של הנפטר (בשנת 2021) או קודם לכך. אך גם לא זכרה מודיעין ציינה זאת בחקירה המשפטית (מיוזמתה), ובמהלך עדותה לא שלה את האפשרות שהדברים נאמרו על מנת ליצור את הנפטר כאדם שיבקש להרע למנוח. הנפטר עצמו מעולם לא סיפר לה שנפגע מינית בילדותו, לא בידי המנוח ולא בכלל. את המנוח היא לא הכירה. יחסיה עם הנפטר נשכחו מספר חדשים והסתירו בטון צורם. לאחר מכן היא עברה להתגורר בעיר אחרת ולא היה בינה לנפטר כל קשר.

נסכם ונבהיר שהמסמכים שהוצגו והעדויות שליל תמכו בגרסת הנפטר, הן בדבר אלימות שספג מאביו בהיותו ילד ורק בשנים, הן בדבר התמכרותו לסמים וניסיונות הגמילה מהם, הן בקשר לאורחות חייו בעשור שקדם למעצרו ושבמהלכו התרחש האירוע מושא הדיון. מבלתי לפרט יתר על המידה, נעיר כי נחשפנו לעולמו הפנימי והחיצוני של הנפטר, ולהיו שהתנהלו במצבות כאוטית. היו נטו בתווך שבין שימוש כבד בסמים לבין עברינוות. הנפטר לא התמיד במקומות העבודה, לא פיתח קשרים חברתיים ומשפחתיים תקינים, לא הצליח את ניסיונות הגמילה, וניסה להשתלב בתיפול, אך הלו ושוב, וחזר חלילה. הנפטר ביקש עזרה, אך זו לא סיעה לו להתגבר על דחפי הפנימיים. אלימות שהייתה מוטיב חוזר בילדותו הפכה כפי הנראה לדחף בלתי נשלט ולפרקן. הנפטר רצה לא אחת לפגוע בעצמו ובאחרים, וככל שעבר הזמן הוא לא הצליח לבلوم את דחפיו. העסוי על העולם ועל עצמו הלקו וגאו, לא התנקזו אלא הוצפו והציפו. אך, ברגע אחד, בלילה אחד, במהלך פעילות עברנית "שגרתית" נשאב הנפטר למערבולות. את המערבולות הנפטר שרד, המנוח לא.

הנפטר מתמודד שנים רבות עם קשיים נפשיים, אך כאבים ומורכבים ככל שהוא, לא היה בהם ואין בהם כדי להוכיח את

טענת ההגנה, שנטען לא בסיס ראייתי או משפטי, כי ברגע שבו קטל את המנוח חווה הנאשם מצב של חוסר שליטה, על רקע פגעה מינית ממושכת בילדותו, מצדיו של המנוח.

בניגוד לטענות אחרות בדבר חווית העבר אשר גבו בריאות ומסמכים, לא הובאה לפניינו כל ראייה שהיא, למעט גרסתו הפכיפה של הנאשם בהקשר זה, שלפיה המנוח פגע בו מינית בילדותו, בהיותו חניך בחוג הסיף. עדותה של תמר אורלנד אמונה הייתה מהימנה, והיא אף האמיןנה לנאשם שכן נפגע מינית בילדותו, אך אין בדבריה כדי להצביע כלל ועיקר על זהות הפוגע.

ראוי לציין ולהזכיר, הנאשם הכחיש, שב והכחיש, לאורך ולרוחב כל חקירותו (למעט האחרונה) כל פגעה ממשית (בתחומי המיני) מצדיו של המנוח. גרסתו האחרונה באה מפני רק לאחר שנשאל (מספר פעמיים) ובצורה מפורשת האם המנוח פגע בו מינית, וזאת דבירה של אוריות בחקירה. טענה הנאשם כי הכחיש את הפגעה ממש שחש בשזה לחשוף את הפגעה בפני חוקרת, לא רק שלא הותירה רושם מהימן, היא אף אינה מתישבת עם דבריו שלפיהם חשף את דבר הפגעה לרأسונה לאוזני מדריכה באל-סמ, ובפעם השנייה בנווכחותה של תמר אורלנד. הנאשם העיד כי חשף את הפגעה הנטענת גם באזוניה של ד"ר סנפир (אישה אף היא), אלא שהיא הכחינה שללה טענותיו אלה באופן ברור ונחרץ, ולא צינה דבר בתרשומותיה על אודות פגעה מינית נטענת, ודאי לא מצד המנוח.

כאן יש להזכיר כי הנאשם אמר בחקירה שהחליט לספר, משומם שהבין ש"אולי זה חשוב לך".

לאמן הנמנע כי החלטת לספר שכן סביר שאולי עניין זה יעזר לו. בכך יש להוסיף את גרסתו המתפתחת בדבר הפגעה. גרסה זו שבאה לביטוי בעדותו, ובها בלבד, ניסתה לציר את המנוח כמעין פדופיל אשר ניצל את החוג בו עזר לאמן לצורך פגעה מינית בילדים שהשתתפו בו. הנאשם ניסה לשכנע כי המנוח פגע בו מינית כמו וכמה פעמים, ופגיעהינו הסלימו מפעם לפעם. לא מצאנו אמת בדבריו הכבושים, שנכberos במשך שנים, למעשה עד לשלב ההליך המשפטי דין מבלי שניתן לכך כל הסבר, לא כל שכן הסבר סביר.

להתרשםותנו, הטענה בדבר הפגעה המינית בידי המנוח, היא תולדה של דברי אוריות בחקירה. אלו הובאו לידיעת הנאשם, והוא, באותו רגע בחקירה, הגיע לככל דעתה שיש בהם כדי לסייע לו. אין להוציא מכלל אפשרות שהנאשם נפגע מינית בילדותו, אין אפשרות לשלול את דבריו בעניין זה. לצד זאת, אין בידינו לקבל את טענתו שלפיה נפגע מינית בידי המנוח, שכן טענה זו לא הוכחה כל עיקר.

מקל וחומר אין בידינו לקבל את הטענה כי אותה פגעה מינית נטענת היויתה גורם בין יתר הגורמים שבಗנים אובייחנה אצל הנאשם תסמנות בתר חבלתי (פוסט טראומה), והוא זו שגרמה לו לאובדן שליטה ואובדן עשותות עת תקף את המנוח ללא רחם בליל כניסה לדירה. במסמכים שהוצגו לפניינו צוין כי הנאשם אובחן במהלך השנים כבעל אישיות גבולית עם קווים אנטי סוציאליים וتسمונות בתר חבלתי, בין היתר על רקע שימוש בסמים, פעילות עברית, ואלימות פיזית מצד אביו בילדותו. לא צוין בהם דבר על אודות פגעה מינית, ולא בצד.

בעניין זה נציין שההגנה טענה כבר בכתב האישום, וביתר שאת בסיכומיה, כי היה על היחידה החקורת לברר עד תום את טענת הנאשם בדבר הפגעה המינית. כך היה עלייה לאתר אנשים שבילדותם השתתפו בחוג הסיף המדובר,

ולברר אם גם הם נפגעו מינית בידי המנוח. לטענת ההגנה, על אף שמדובר בטענה משמעותית וחשובה, משיקולים שאינם ברורים ולא עניינים, זו לא התרבה.

איןנו סבורים כי יש לקבל את עדמת ההגנה. בראש ובראשונה, הטענה התרבה, ותמר אורלנד אף מסרה הודעה בעניין זה. בשים לב לכך שהנאשם בחקירתו מסר רק את שמה, כמו חשש לפניה את הפגיעה (את שמה של הבוחרה מל-סם לא זכר) זמן רב קודם לאיורו, היא הייתה העדה הרלוונטייה ביותר לתמייה בגרסת הנאשם. עם זה, כפי שהערנו, לא היה בגרסתה כדי לתמוך במסקנה כי הנאשם נפגע מינית בידי המנוח. היא כן תמכה בגרסת הנאשם שלפיה ספר בנווחותה על פגיעה מינית בילדותו, הגם שלא ספר על כך בזאתו אלא רק בתשובה לשאלת (חוודרתנית) במהלך ראיון קבלה לקהילה טיפולית. נוסף על כך, הנאשם לא טען כי ידוע לו שהמנוח פגע מינית בילדים נוספים נוספים שהשתתפו בחוג, למרות שטען בפירוש שהמנוח נפג נפג באלימות מסוימת כלפי הילדים שהשתתפו בחוג (גרסה שקיבלה תמייה בעדותו של קיריל). אף מקובלים علينا דבריו של החוקר גיל אלון, כי נוכח השלב שבו הועלתה הטענה לרשותה, היינו בחקירה התשיעית והאחרונה, לאחר ארבעים וחמשה(!) ימי מעצר, ובשל העובדה שמדובר במקרים שונים לפי הטענה לפני שנים רבות (פחות 15 שנים), היחידה החוקרת פעלת בהתאם למוגבלות הזמן שהוקצב לה ועשתה מאמצים לברר את הטענה בהתאם ליכולתה ולRELONVENTY שלה לחקירה.

עוד נבהיר, כי מדובר בחקירה שהתנהלה עקב מותו של המנוח. האחרון לא יכול היה להתגונן בפני טענות הנאשם אשר יש בהן גם משום פגעה של כבוד המת. החקירה לא התנהלה עקב תלונה שהגיש הנאשם בגין פגעה מינית בילדותו בידי המנוח, העבירות שנחקרו אין עבירות מין. טענת הנאשם כבודה במקומה מונח, אך גם כבודו של המנוח. אין לנו סבורים כי היה על היחידה החוקרת לפעול מעבר לפועלתה במקרה זה, בוגד לאופן חקירות עבריות ועבירות מין שנחקרו לאחר שנים רבות, שעה שקורבן העבירות פותח את סגור ליבו ומתחיל לשף בכאבו. כפי שציינו לעיל, גם עדותה של תמר אורלנד אינה בבחינת ראייה מסוימת להוכחת ביצוע עבירה מין בידי המנוח. משכך, אף אם נרחיק לכת ונניח שהיו נחקרים אנשים נוספים בעניין זה, שלגרסתם המנוח פגע בהם מינית בילדותם, לא היה בכך כדי לסייע או לחזק את גרסת הנאשם.

הטענה כי בליל האירוע היה הנאשם נתון ב"קריז", אף היא לא נתמכה בראיה כלשהי.

לא הוצגו לנו ראיות בעניין אופן וטיב השימוש בסמים בתקופה הסמוכה לאירוע. מהראיות שכן הוצגו עליה כי הנאשם השתמש למשך שנים ארוכות בסמים מסוימים, בין היתר, הרואין. בין השנים 2013 - 2019 הנאשם לא השתלב בהליך גמילה ולא היה בהליך טיפולו מכל סוג שהוא. אורית העידה כי בתקופה שבה התגוררה בחברתו נפג הנאשם לעשן גראס. הנאשם בחקירהו אמר שבאותה תקופה נפג לעשן סמים מסוים מסוג חשיש וגראס, ובليل האירוע עישן חשיש בלבד. מבלתי להקל ראש בהשפעות סמים אלו, במיוחד על נפש מורכבת כמו זו של הנאשם, ועל אף שהשפעות סמים אין בתחום מומחיותו של בית המשפט, מצב של "קריז" בליל האירוע, כפי שתיאר אותו הנאשם בעדותו, שנגרם כתוצאה מחשך גופני בסמים קשים, לא הוכח. נוכחות העיקשת של הנאשם שהחלה בטיפוס על קיר הבניין לכיוון חלון הסלון שבכומה השנייה, נראה כי הוכח היפוכו של דבר.

ממצאי עובדה

לאחר שאמרנו כל שאמרכנו מוצאים אנו לקבוע כי הוכח לפנינו, ברמת הוודאות הדרישה, מעבר לספק סביר,

שבאשמורת שלישית, בלילה שבין 9.10.15 ל-10.10.15, נכנס הנאשם לדירת המנוח (ככל הנראה בהיותו תחת השפעת סם מסווג כחשש או קנביס), במטרה לגנוב את כספו של המנוח. זו לא הייתה הפעם הראשונה שבה התפרץ לדירה על מנת לגנוב, והדבר לא היה זר לו. הנאשם לא תכנן מראש את מעשיו בכללותם, הוא ידע שהמנוח נהג להלוות כספים לאנשים, ועל כן הניח שקיים סיכוי טובshima שימצא בדירתו כסף מזומן.

כפי שנרג במקרי התפרצויות אחרים, נכנס הנאשם לדירה דרך החלון שבסלון, אליו הגיע בטיפוס. הנאשם חלץ נעליו קודם לתחילת הטיפוס והציג יד במסיכה. פעולותיו מעידות על חשיבה ציונית, על דרך פעולה שగרתית ומותאמת, ויש בהן כדי לשולות הטענה שלפיה היה במצב של חוסר שליטה גופנית המאפיין מצב של "קрай". הנאשם תכנן להיכנס לדירה בשעת לילה מאוחרת, בזמן שהמנוח ישן, לשם איתור כסף בדירתו, ובהמשך תכנן לעזוב את הדירה.

תכנתו של הנאשם השתבשה, המנוח התעורר, צעק, ואילו הנאשם אחז בגרונו, הפילו מספת הסלון שעלייה נם את שנותו, הטיח ראשו ברצפה, תחב גרב לפיו והמנוח נדם. הנאשם ניסה לאייר בדירה כספים על מנת לקחתם, ולאחר זמן קצר, החל המנוח להשמיע קולות בשנית. הנאשם שב והטיח ראשו ברצפה פעמים נוספות וחנק אותו עד שהמנוח דם. הנאשם המשיך לחפש בדירה עוד זמן רב (כשעה), היזע רהיטים ממוקם, רוקן מגירות מתכולון, נבר, חיטט, הפיל חפצים רבים ארצה, עד שהיתה בדירה בוקה ומובלקה. משלא איתר כספים בדירה עזב אותה ויצא דרך דלת הכניסה. עם הגיעו לכינסה לבניין נעל נעליו ועזב את המקום.

יש לבחון אפוא אם מעשי הנאשם מעידים על כי גרם למותו של המנוח בכוונה תחילה, שמא פעל בمزיד עת המית את המנוח, על מנת שיוכל לשדוד אותו ולגנוב מדירתו, והאם ההמתה בוצעה בנסיבות של אחריות מופחתת כטענת ההגנה.

הפן המשפטי

נקדים ונאמר כי מצאנו שיש להרשיע את הנאשם בכל העבירות שייחסו לו בכתב האישום, שכן ביצועו הוכח מעל ומעבר לספק סביר. עם זה, מספר שאלות ניקרנו בדרכנו, טרם הגענו ליעד הסופי.

גרסתו של הנאשם בחקרותיו האחרונות, שלפיה לא רצה במוותו של המנוח, אלא רק ביקש להשתקו, תחילת נחזהה כאוטנטית בפשטותה ובאופן שבו נמסרה. צפינו שנית ושלישית בהודאותו של הנאשם בחקירה המשפטית, בשלב שבו חשף את מעשיו, ולרגע קט היה נדמה שהוא מסיח לפיו תומו ומדבר בתמיינות משהו, היינו כי לא חפץ במוותו של המנוח. קשה היה שלא לתחות היכיז, בן לילה, הפרק הנאים מadium המכור לסמיים שנוהג להתרפרץ לבטים לצורך מימון צירתת הסם, לרצח אכזרי. תהינו מודיע לא עזב את הדירה עת נייר המנוח משנתו, יותרה מכך מודיע לא עזב לאחר שהמנוח חזר להכרתו בטרם תקף אותו בשנית. שאלנו את עצמנו מודיע יצא הנאשם מהדירה ודם בעקביו, כיצד צצנו העז בשקט מתישב עם התנהלות מגושמת ורואה עת חיפש אחר כסף בדירה. עוד תהינו היכיז גרסתו "התמיימה" מתישבת עם מצבאה של גופת המנוח, מוכה קשות, חבולה ושותחת דם.

בסוף דבר, הגיעו למסקנה כי הנאשם נכנס לדירת המנוח ללא תכנון מוקדם לפגוע במוות. התנהלותו קודם לכינסה (חליצת הנעליים בכניסה לבניין, הציגידות במסיכה וככפות, הטיפוס לקומת שנייה) כמו גם הדרך המפורטת

שבה העיד על התרחשויות בליל האירוע, למדונו שהנאשם שלט היטב במעשו.ليل האירוע קיבל תפנית בלתי צפואה עת ניעור המנוח משנתו. או אז, תקף אותו הנאשם, גרר אותו בצווארו לרצפה והטיח את ראשו ברצפה מספר פעמים, תוך שהוא אוחז בצווארו בחזקה וחונך אותו. הנאשם חסם את דרכי נשימתו באמצעות הכנסה כוחנית של גרב, עמוק לפיו ולתוך גרומו של המנוח.

כאן המקום להזכיר כי המנוח, ליד 1922, היה כבן 93 במועד בו הومת. בשלב התקיפה הראשונה יתכן מאוד כי הנאשם היה אדיש לסיכון הרוב הנבע מעשי, ולכן שהשתקתו הכוחנית והברוטאלית של המנוח עלולה להביא למותו. עם זאת, אנו קובעים כי שעה שתקף הנאשם את המנוח בשנית, הנסיבות מלמדות שברור לחלוון כי גם התקoon לגרום למותו, שהרי חזקה עמנו שלפיו אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשי. במקרה זה מדובר בחזקה שיש לה אחיזה עזה בנסיבות המקירה. התוצאה הטבעית של חניקת המנוח בשתי ידו, עת כבר היה שרוע על הרצפה, חbold ושותת דם, ולאחר שב להכרה לרגע קצר, הייתה מותו של המנוח. לא זו אף זו, הנאשם הגיע למסקנה באותו שלב כי הדרך היחידה לחפש בדירה באין מפריע, "בשקט", היא הדמתו המוחלטת והסופית של המנוח, היינו הריגתו. לאחר מותו של המנוח, התנהלו של הנאשם בזירה כבר הייתה, כך נראה, מחושבת פחותה. על כך מלמדות עקבות כף רגלו הימנית הספוגה בدم היוצאות ונכונות מהזירה, הרהיטים שהוזזו והחפצים שנזרקו לכל עבר בדירה, ועודאי גם גרמו לרעש שאוות שמע אחד השכנים. לא בכך גרטטו של הנאשם לוקה ב"חרום" ובסתירות בכל הנוגע למה שאירע באותו שלבים.

נוכחות האמור לעיל סבורים לנו כי הנאשם רצח את המנוח בכוונה תחילה וגם גرم במידה למותו של המנוח תוך ניסיון לבצע עבירה שוד בנסיבות חמירות.

כאמור לעיל, הנאשם לא הצליח לעורר ولو ספק סביר בלבינו בהקשר לטענה שלפיו המנוח פגע בו מינית בילדותו. לפיכך, סעיף 301(ב) לדין החדש (שענינו המטה באחריות מופחתת) לא חל בנסיבות אלה, אך בחנו האם במעשי של הנאשם מתקיימות נסיבות מיוחדות וכן הם יכולים לחסוט תחת סעיף 301(ב) לדין החדש ("פתח המילוט" שענינו נסיבות מיוחדות שבשלהן אין המעשה מבטא דרגת אשמה חמורה במיוחד) ובכך להקל עליו. לגישתנו, לפי הדין החדש מעשי הנאשם עולמים כדי רצח בנסיבות חמירות, לא מתקיימות בעניין נסיבות מיוחדות ומשכך, אין לראות בדיין החדש בגדר "דין מקל".

ההגנה לא חלקה על כך שמעשי של הנאשם עוניים על עבירה כניסה והתרצות למקום מגוריים, שיוחסה לו בכתב האישום, לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין, הקובע:

הנכנס למקומות המשמש למגוריו אדם או לתפילה, או הנמצא בהם, בכוונה לבצע גניבה או פשע,

דין - מאסר חמיש שנים.

אשר לעבירה ניסיין שוד בנסיבות חמירות, סעיף 402 לחוק העונשין קובע כך:

(א) הגונב דבר, ובשעת מעשה או בתכווף לפניו או לאחריו מבצע או מאיים לבצע מעשה אלימה באדם או בנכס כדי להשיג את הדבר הנגונב או לעכבו אצליו או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר عليه, הרי

זה שוד, ודינו של השודד - מאסר ארבע-עשרה שנים.

(ב) היה השודד מזמין בנסק או במכשיר שיש בהם כדי לסקן או לפגוע, או שהיה בחבורה, או ששבשת השוד או בתכוּף לפניו או לאחריו הוא פצע אדם, הכהו או השתמש באלימות אחרת כלפי גופו, דינו - מאסר עשרים שנים.

כתב האישום ייחס לנאשם ניסיון לביצוע שוד בנסיבות חמימות, לפי סעיף 25, ההגנה בסיכוןיה לא טענה דבר בעניין זה, ולכן נראה שאין מחלוקת בעניין. עם זאת, ראיינו לנכון לציין כי הנאשם נכנס לדירת המנוח על מנת לגנוב כסף, והוא תקף קשות את המנוח לאחר שהאחרן התעוור משנתו, במטרה להשתיקו, על מנת לאפשר את החיפוש בדירה אחר כסף, ועצב בהמשך את הדירה מבלי לגנוב דבר. הנאשם תקף את המנוח פעמיים, התקיפה הראשונה והאלימה שמטרתה השתקת המנוח ונטרלו, שבמהלכה חנק הנאשם את המנוח, הפילו ארכאה, הטיח את ראשו ברצפה מספר פעמיים, והכנס בכוח גרב לפיו, היא זו שהפכה את הכניסה לבית המנוח (במטרה לגנוב) לניסיון השוד בנסיבות חמימות. התקיפה השנייה הביאה למותו של המנוח, וונעשתה על מנת לאפשר את השלמת ביצוע השוד.

אשר לעבירות הרצח שיוחסה לנאשם, סעיף 300(א) שחיל ביום האירוע (קודם לתיקון 137) קבע:

העשה אחת מלאה יאשם ברצח ודינו - מאסר עולם ועונש זה בלבד:

[...]

(2) גורם בכוונה תחילה למותו של אדם;

(3) גורם בمزيد למותו של אדם תוך ביצוע עבירה או תוך הכנות לביצועה או כדי להקל על ביצועה;

על עבירות ההמתה שקדמו לתיקון 137, נאמר בע"פ 6026/11 **טמطاוי נ' מדינת ישראל** (24.8.15) (להלן "ענין טמطاוי"):

"UBEIRAT HARECH, HAKBOUTA BSEIF 300 LACHOK HAUNASHIN, KOLLET ARBEU CHLOPOFOT. HACHLOPFA HAMERKAZIT HIA, CMOBON, ZO HAKBOUTA BSEIF 300(a)(2) UNENINA RACHA BECOVONA TCHILA. LZIDA KBOUOT SHLOSH CHLOPOFOT MSHENA NOSFOT, ASHER MAAPSHROT LERHISHU NAOSHM BRACH AF AM LA PAUL BECOVONA TCHILA BCDI LEBIVIA LMOTOTO SHL ACHR. SEIF 300(a)(4) LACHOK HAUNASHIN MORAH CI MI SHGORIM LMOTOTO SHL ADM CSHNEUBRAH LMOTOTO SHL ACHR. SEIF 300(a)(3) LACHOK HAUNASHIN, SHUNENINA, SHUNENINA GERMUT MOTOT TORU MUONENSH" YIAOSH BRACH. BDOMA LEHORAT SEIF 300(a)(3) LACHOK HAUNASHIN, SHUNENINA, SHUNENINA GERMUT MOTOT TORU CDI BIVZOU UBEIRAH ACHART AO TORU CDI HAKNOT LBIVZOUE, SEIF 300(a)(4) MATIYHS LEMatzB SHVO MEUSHI SHL NAOSHM MTAAIMIM LCAORAH LERHISHA UBEIRAT HAREGHA HAKBOUTA BSEIF 298 LACHOK HAUNASHIN, ALA SHAM "MSODREGIM" MBBHINNA UNONSHIT LGDRI RACH - BSHL HACHOMRA HAMYUDAT HAMIOCHST LGERIMUT MOTOT BKSHR LBIVZOU UBEIRAH ACHART (SEIF 300(a)(3)) AO BSHL HKSHR LERHISHA HAMILTOOT LAACHAR SHBZOUE (SEIF 300(a)(4))."

רצח בכוונה תחיליה

סעיף 301 בנוסחו קודם לתיקו, קבע:(ג)-כשהנאשם היה נטוּן במצב של מצוקה-נפשית קשה, עקב התעללות חמורה ומתחמשת בו או בגין משפחתו, בידי מי שהנאשם גרם למוות.

(א) לעניין סעיף 300, יראו מミת אדם כמי שהמית בכוונה תחיליה אם החליט להמיתו, והמיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשב ולהבין את תוכנות מעשיו, ולאחר שהcin עצמו להמית אותו או שהcin מכשיר שבו המית אותו.

[...]

(ג) כדי להוכיח כוונה תחיליה אין צורך להראות שהנאשם היה שרוי בהלך נפש מסוים במשך זמן פלוני או תוך תקופה פלונית שלפני ביצוע העבירה או שהמכשיר שבו בוצעה הוכן בזמן פלוני שלפני המעשה.

על מנת לבסס את עבירות הרצח בכוונה תחיליה, לפי סעיף 300(א)(2), על המאשימה להוכיח קיומם של שני יסודות: עובדתי- גורם למוות של אדם; ונפשי- בכוונה תחיליה.

אשר ליסוד העובדתי, בעניינו, אין מחלוקת בדבר היסוד העובדתי של העבירה, הנאשם תקף את המנוח והתקייפה גרמה למוות. עיקר טענות ההגנה התמקדו בכך שלא התקיים בנאשם היסוד הנפשי, התנהלותו הנאשם בליל האירוע הייתה ספונטנית, למעשה לא קדם תכנון, לא בעניין ההתפרצויות, לא בעניין הפעלת אלימות, ולא בגיןת מותו של המנוח, אלא ש"בשלב מסוים עלה לו "פלאשבק" מהתקיפה המונית שפגע בו המנוח זה השפיע עליו באותו אירוע". ההגנה הדגישה את גרסת הנאשם שלפיה לא רצה במותו של המנוח, זה ארע בטעות, והוא חש בಗינו רגשות חרטה, משכך לא הייתה לו כל כוונה להמית את המנוח.

לעמדתנו, בנסיבות שהוכחו, הנאשם לא היה רק אديיש לאפשרות שמעשו יובילו למוות של המנוח, אלא שלאחר תקיפתו הקשה של המנוח בפעם השנייה, היה הנאשם מודע לכך שהשתיק את המנוח לנצח. מעשו מעידים עליו שהחליט להמית את המנוח.

היסוד הנפשי

היסוד הנפשי "כוונה תחיליה" מחייב קיומם של שלושה תנאים: החלטה להמית; הכנה; העדר קנטור, והואណدون רבות בפסקה.ណdoneו ברכיבים אלו סדרם.

ההחלטה להמית

נוסחו של סעיף 301(ג) שלפיו " כדי להוכיח כוונה תחיליה אין צורך להראות שהנאשם היה שרוי בהלך נפש מסוים [...]" פורש בפסקה כ"חזקת הכוונה"- חזקה עובדתית, שלפיה ניתן להניח, כלל, כי **אדם מתכוון לתוכנות הנובעות באופן טבעי, ובנסיבות גבוהה, ממשיו.**

חזקת הכוונה מחייבת הוכחת שני רכיבים: הרכיב הרצionarioלי - הנאשם צפה את האפשרות להתרחשותה של התוצאה הקטנית; הרכיב האמוצionarioלי - הנאשם חף בנסיבות הקטלנית (ראו: ע"פ 15/2090 **ח' ליפה נ' מדינת ישראל** (25.8.16)).

החזקת התפתחה "ኖכת הקושי הטמון בניסיון להתחקות אחר נבci נפשו של האדם", ונקבע כי "שם בחינת רכיב ההחלטה להמית, ניתן ואף נהוג להיעזר בעובדות אובייקטיביות, אשר יכולות למדוד על מצבו הסובייקטיבי של המבצע, הינו מצבו הנפשי בעת ביצוע העבירה" (ע"פ 14/3239 **חמאיסה נ' מדינת ישראל** (16.8.16)). עובדות אובייקטיביות יכולות להיות, למשל, האמצעים שבהם השתמש הנאשם (כגון כלי נשקי), מקום הפגיעה בגוף הקורבן (כך למשל דקירה אחת בלב יכולה למדוד על החלטה להמית). גם מעשי הנאשם לאחר מעשה ההמתה יכולים לשמש לעזר (למשל אם הזעיק עזרה).

ישום כל אלו הוביל לקביעה כי "כאשר בעבירות רצח עסקין, גלומה בחזקת הכוונה ההנחתה, לפיה מי שגרם למותו של אדם על ידי מעשה, אשר על פי טיבו מכoon לגרום לתוצאה קטנית, גם נשא בלבו את הכוונה לגרום לתוצאה טבעית זו" (ראו: ע"פ 14/4523 **ח' לילוי נ' מדינת ישראל** (20.1.16)).

בעניינו, אמנים בשלב הראשון, עת נכנס לבתו של המנוח בזמן שהאחרון ישן, הנאשם לא תכנן לתקוף את המנוח, אלא רק רצה לגנוב את כספו. אף סבורים אנו שהניסטן הופטע מכך שהמנוח התעורר והחל לצעק, ועל מנת להשתיקו תקף אותו באופן ברוטאלי. עם זאת, כפי שכבר נקבע, ההחלטה להמית יכולה גם להיות תגובה מידית לאירוע מסוים, היא גם יכולה להתפתח במהלך מעשה הקטילה (ראו למשל: ע"פ 11/7707 **לחאם נ' מדינת ישראל** (29.7.15)). לדבון הלב, כך גם ארע בעניינו.

הניסטן בחר להשאיר בדירת המנוח ולתקוף אותו ברגע שניעור משנתו, עד לאובדן הכרה, על מנת שיוכל לחפש אחר כסף בדירה. תחת אפשרות עדיבת הדירה, בחר הנאשם בחירה מודעת לגרום את המנוח מהספה לרצפה, ולהטיח את ראשו ברצפה מספר פעמים, תוך שהוא אוחז בצווארו בחזקה וחונק אותו. הנאשם חסם את מעבר האויר לדרכי נשימתו באמצעות הכנסה כוחנית של גרב לפיו של המנוח ועמוק לתוך גרונו. לניסטן הייתה היזמה נוספת נספת להימנע מהחרפת המצח לאחר שהמנוח שב להכרה, אך הוא היה כה נחוש לאתר כסף בדירה, וגם בשלב זה בחר במידע לתקוף את המנוח ולהונק אותו, עד שהמנוח נדם.

הניסטן נשאל במהלך עדותו, מה התוצאה הצפואה מהเหตעות חזירות ונשנות ברצפה של ראשו של המנוח, ובעניין זה היו בפיו שתי תשיבות. תחילתה העיד שחשב שהמנוח יצליח לשרוד, בהמשך העיד שבעת התקיפה הבין שמעשו יכולים להוביל למוות המנוח, אך הוא לא סבר שהמנוח מת. במהלך עדותו הניסטן שינה את גרסתו בעניין זה, תשובהתו לא היו איחודות, הן היו מעורפלות ולא עקביות. נראה היה שהnistן עשה כל שביכולתו על מנת לייצר גרסה "גמישה" שאוותה ניתן היה להתאים למספר מצבים. מחד גיסא, העיד הניסטן שבעת ביצוע המעשים היה במצב של "קרייז" עקב מחסור בסם, لكن לאسلط על עצמו. מאידך גיסא, העיד שرك במהלך התקיפה השנייה נזכר בפגיעה המינית הנטענת, או אז אחז בו התקף זעם, הוא איבד שליטה והמשיך לתקוף את המנוח בידעה שהתקיפה תגרום למותו. בעניין זה, אין לנו אלא לדוחות מכל וכל את גרסתו השקרית בעיליל של הנאשם ולבוס את ההכרעה על העובדות שהוכחו.

הוכיח ששלב השני של התקיפה החליט הנאשם באופן מודיע להשתיק ולשתק את המנוח, ובזמן שהמנוח היה שרוע על

הרצתה, חסר יכולת להתגונן, ראשו מدامם מסיבי ופניו חבולות מהמקות שספג, אחז הנאשם בחזקה בשתי ידיים בצווארו של המנוח, הטיח את ראשו ברצפה וחנק אותו למוות. הוכח כי לאחר מכן נחשף להישאר בדירה ולבצע בה חיפוש ארוך ויסודי, בזמן שהBOR היה לו שהמנוח חשוב כמת (לא בכך אף אמר זאת בחקירה המשטרתית). הנה כי כן, הוכח שההחלטה להמית את המנוח התקבלה עובר לתקיפה השנייה.

יסוד ההכנה

סעיף 101(ג) בנוסחו המקורי קבע כאמור כי "כדי להוכיח כוונה תחילה אין צורך להראות [...] שהמכשיר שבו בוצעה הוכן בזמן פלוני שלפני המעשה".

בע"פ 19/8363 גרנות נ' מדינת ישראל (8.6.21) (להלן: "ענין גרנות") נאמר על יסוד ההכנה:

"הקו שהנחה את ההחלטה בהקשר זה הוא כי ההכנה היא "יסוד פיזי טהור", הנבדל מהכנה נפשית או תוכנן שכלי. ההנחה היא כי מעצם ביצוע מעשה ההכנה, למשל - הוצאותידות בכלי המתה, נלמדת חשיבה ושקילה של מעשה המתה (יעקב קדמי על הדין הפליליים: חוק העונשים כרך ג 1163-1174 (התשס"ו)). כך למשל, ההחלטה קבוצה שאף אם פלוני רצח את אלמוני בחנק באמצעות שימוש בידיו, עצמת הלץ הפיזי שהפועליל כנגד צווארו יכולה לענות על דרישת ההכנה, וסקולה להתחמשות בנסק קטלני (ראו לדוגמה ע"פ 655/78 שמידמן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד לד(1) 73-72 (1979))."

בע"פ 18/4594 פרידליין נ' מדינת ישראל (20.11.20) נקבע:

"די בכך שהמעורער נטל לידי את האבן הכבד בכוונה להטיחה בראשו של המנוח, ובוודאי בכך שהלם באמצעותה שוב ושוב בראשו של המנוח, כדי למלא אחר יסוד ההכנה".

כן צוין שם כי הכנה יכולה להיבולע תוך המעשה המתה עצמו, ואין הכרח שתתקיים קודם לכן.

בעניינו, בשים לב לאמר בחוות דעתו של ד"ר קריספין ועדותו בקשר לחבלות שיכלות היו להחיש את מותו של המנוח, יש לראות כהכנה את האchiaה הממושכת בצווארו של המנוח את פעולת ההרמה החוזרת ונשנית של הרأس לצורר ההטיחה, את מספר הפעמים שהטיח הנאשם את ראשו של המנוח ברצפה, כמו גם הכוח הרוב שהפועליל הנאשם כלפי המנוח. הוא הדין בכל הקשור בלחש הדו צרכי שהפועליל הנאשם באמצעות ידיו, על צווארו של המנוח הקשייש ששבב וגבו מוטל על הרצתה, בעודו חbold ופוצע כתוצאה מתיקיפתו הקודמת שכלה הכנסה כוחנית של גרב עמוק לטור פי.

העדר הקנטוור

כאמור בסעיף 101(א) בנוסחו המקורי - "בלי שקדמה התגרות בתוכו ל谋שה".

המשמעות טעונה כי לא יכולה להיות מחלוקת שלמעשה המתה לא קדם קנטוור, שכן הנאשם נכנס לדירת המנוח עת זה ישן, והחל לתקוף אותו ברגע שהתעורר, ולאורך התקופה המנוח היה פאסיבי. הגנה לא תהיימה לרכיב זה,

وطענותיה כאמור הtmpkdo בכר שהנאשם לא תכנן ולא התכוון להמית את המנוח.

לכאורה, ניתן היה בשלב זה לסייע את הדיוון, שכן בהעדר טענה מפורשת מצד ההגנה בעניין, הרי שלפי פרשנות מילולית לסעיף, המנוח לא התרגרה בנאשם מכוחו למעשה ולכך קנטור לא התקיים. עם זאת, נוכח טענה ההגנה לעניין עבירות המתה בנסיבות של אחוריות מופחתת בהתאם לדין החדש, ובשל דברי הנאשם שלפייהם איבד שליטה במהלך התקיפה, על רקע הפגיעה המינית, ראיינו לנכון לציין מספר דברים.

בע"פ 640/21 **עammer נ' מדינת ישראל** (7.7.22) דין בית המשפט העליון בהרחבה ברכיב הקנטור, ובין היתר ציין את הדברים הבאים:

"**פסקתנו** הכירה בשני סוגים של קנטור: קנטור רגעי וקנטור מתמשך. קנטור רגעי הוא מצב בו המקנתר התרגרה בנאשם באופן קשה בסמוך למעשה המתה, ואילו קנטור מתמשך מתיחס למצב-דברים אחר - מצב בו הנאשם היה חשוב למעשי קנטור חוזרים ונשנים מצד המקנתר, עד אשר איבד הנאשם את עשתונותו והמית את המקנתר במעשה המתה ספונטאני ובלתי מתוכנן. ההכרה בקנטור מתמשך הרחיבה את היקף התפרשותה של הגנת הקנטור באופן הבא: במקרים מסוימות, מעשי התגרות קודמים מצד הקורבן - אלה שלא בוצעו בסמוך בזמן המתה - אף הם יילקו בחשבון על ידי בית המשפט בבואה להחליט אם הנאשם פעל מתוך קנטור על רקע התגרות הנמשכת מצד הקורבן.

במסגרת זו, נקבע כי הכרה ב"קנטור מתמשך" תהא מותנית בשני תנאים מצטברים, כדלקמן:
1) החלטה להרוג לא התרגשה בלבו של הנאשם לפני זמן הجريمة - קרי: לפני הזמן שבו הנאשם גרם למוות של הקורבן;
2) מכוחו למעשה המתה, אירעה התגרות נוספת בעלת השפעה משל עצמה - למרות שהتגרות זאת אינה עולה, בכוחות עצמה, כדי "קנטור" אשר מקיים את דרישת העיתוי המקורי".

במסגרת ע"פ 746/14 **הילו נ' מדינת ישראל** (31.5.16) דין בית המשפט העליון בהרחבה בקנטור מתמשך ובתנאים לעיל, אך איןנו נדרשים לעומקם של דברים, שכן די לנו בכר שדחוינו את טענת הנאשם בדבר הפגיעה המינית מצדיו של המנוח, שלא מצאנו אותה כאמינה ומשהנאשם אף לא הצליח להעלות ספק סביר בעניין זה.

מכאן שאין לקבל כל טענה בדבר קנטור, קל וחומר, קנטור מתמשך. נוסף על כך, סמוך למעשה המתה לא ארצה התגרות נוספת בעלת השפעה, ובפועל לא התרחשה התגרות כלשהי מצד המנוח. לא לモתר לציין בהקשר זה, שהנאשם, לgressto (שנתקמה בדבריו של יגנני) נטל הלואות מהמנוח, האחרונה שבhn כשותפים לפני האירוע. לא ניתן שלא לתחזות כיצד באותה עת נוכחות המנוח הייתה נסבלת עבור הנאשם, ולא עוררה בו כל תגובה, לא כל שכן תגובה קויזונית.

לסיכום עניין זה, הוכח לפניו, מעל ומ עבר לספק סביר, כי הנסיבות הנאשם באותו לילה טראגי מלמדת כי גרם למוות של המנוח בכוונה תחיליה, וכפי שנסביר להלן, זאת עשה תוך שניסה לשודד אותו ובמטרה להקל על ביצוע השוד.

רצח תוך ביצוע עבירה

סעיף 300(א)(3) בנוסחו הקודם קבע כי מי ש"גורם במודע למותו של אדם תוך ביצוע עבירה או תוך הכנות לביצועה או כדי להקל על ביצועה" יאשם ברצח עונש מאסר עולם, ועונש זה בלבד.

בעניין טמطاויו דין בית המשפט העליון באריכות בעבירה לפי סעיף 300(א)(4), ובין היתר, דין ב"עבירה האחראית" שלו מתייחסים סעיפים 300(א)(3) 300(א)(4), שמשמעותו את מעשה ההמתה לUBEIRAT RACHA. נקבע ונאמר, שנקבע שם שהUBEIRAH HAACHERET, ככלומר UBIRAT HAMAKOR, צריכה להיות UBIRAT PEŠUH HACRUCHA BAALIMOT AO BESIKUN ANHARANTSI SHL CHAI ADAM, ובעניננו, ניסין שוד בנסיבות מחמירות, UBIRAT REKUSH VEALIMOT SHMMANA NASHKIFT SCNAH LECHI ADAM, נכללת בגדרי סעיף 300(א)(3).

לצורך הרשעה בעבירות רצח לפי סעיף 300(א)(3) על המאשימה להוכיח קיומם של שני יסודות, עובדתי ונפשי. היסוד העובדתי דורש כי מעשיו של הנאשם יגרמו למותו של המנוח אגב ביצוע עבירה אחרת.

בע"פ 11426/03 **חוואמה נ' מדינת ישראל** (31.12.08) (להלן "ענין חוותה") נאמר בהקשר זה:

"סעיף זה מתייחס לגורם מוות שלא תוכנן מלכתחילה, אלא נגרם במהלך ביצועה של UBIRAH HAACHERET. מבחינת היסוד העובדתי נדרשת, אפוא, תוצאה מוות אשר נגרמה אגב ביצועה של UBIRAH HAACHERET, באחת משלוש חלופות: תוך כדי ביצועה של UBIRAH HAACHERET; תוך כדי ההכנות לביצועה של UBIRAH HAACHERET; או על מנת להקל על ביצועה של UBIRAH HAACHERET. מבחינת היסוד הנפשי, נדרשת מודעות ליסוד העובדתי של UBIRAH HAACHERET ולהתקיימות הנسبות. ביחס לרכיב התוצאות נדרשת מודעות לאפשרות הגריםה של מוות ופיזיות ביחס לתוכאה זו (ראו סעיפים 20(א) ו-90(1) לחוק העונשין וכן חוק חוותה (תיקון מס' 43) (התאמת דיני העונשין לחילוק המקדי ולחילוק הכללי) תשנ"ה - 1995. [...] נמצאנו למדים אפוא, כי להבדיל מעבירות רצח בכונה תחילתה הקבועה בסעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, לצורך הרשעה בעבירות רצח מכוחו של סעיף 300(א)(3) לא נדרש קיומה של מטרה מיוחדת לגורם למותו של אדם".

בעניננו מתקיים היסוד העובדתי של UBIRAH HAACHERET, הנאשם תקף את המנוח והתקיפה גרמה למותו, ובנסיבות העניין UBIRAH HAACHERET היא ניסין שוד בנסיבות מחמירות. דבריו הנאשם בחקירה התשיעית לא הותירו מקום לספק בענין זה:

"ש. אילן? הכוונה שלך בכניסה לדירה הייתה בשביל לרצח אותך?"

ת. לא, בשביל לשוד אותך.

ש. אז מה, מה קרה? שהחלטת לרצח אותך?

ת. לא החלטתי לרצח אותך.

ש. אז?

ת. לא התכוונתי לרצוח אף אחד [...] זה קרה בטעות.

ש. אבל אמרת, כי הוא פגע بي.

ת. בסדר. אז ניסיתי לפגוע בו, אבל לא להרוג אותו!

ש. אבל פגעת בו קודם, השתקת אותו, פגעת בו קודם, למה עוד פעם חזרת?

ת. כי הוא התחיל לצעוק.

ש. אבל אמרת לי בಗל שלא מצאת כסף, אז שוב פגעת בו. לא בಗל שהוא התחיל לצעוק.

ನಾನು?

ת. בಗל שהוא התchalil לצעוק זה הסיבה הראשונה שפגעתי בו.

ש. כן? ו?

ת. שיהיה שקט. אני אוהב שקט. אני לא אוהב צעקות. במיוחד שאני פורץ באחד בלילה".

(ת/31ב עמ' 44 החל משל' 36 ועד לעמ' 45 של' 15).

אשר ליסוד הנפשי, נאמר בע"פ 11/11 9256 פידוניאן נ' מדינת ישראל (23.9.14):

"בשונה מעבירות הרצח הקבועה בסעיף 300(א)(2) לא נדרש יסוד נפשי של כוונה תחילה כדי לקיים את יסודות העבירה, והסעיף עוסק בجرائم מוות שלא תוכנן מראש, אלא נגרם 'במצד' במסגרת המאמץ הכללי שביצעו העברין לקידום ביצועה של עבירה אחרת (יעקב קדמי על הדין בפליליים חוק העונשין חלק שלישי 1175 מהדורה מעודכנת, 2006) (להלן: קדמי). [...] טרם התקיון ההלכה הייתה שהזדון הנדרש להוכחת העבירה של הריגה תוך ביצוע עבירה אחרת 'טומן בחובו צפויות מראש מצד העברין של אפשרות גרים מהמות, והתנהגות לא אכפתית מצדו לנוכח תוצאה צפואה זו'" (שם, בפסקה 21).

בע"פ 14 3328/14 אבו חממד נ' מדינת ישראל (7.12.17) (להלן "ענין אבו חממד") נאמר כך:

"[...] די ביסוד נפשי של מודעות לעובדתו של העבירה ולהתקיימות נסיבותה, ובאשר לרכיב התוצאות - מודעות לאפשרות גרים מהמות ויחס רצוני של פיזות להתרחשותה. אמן היסוד הנפשי ביחס לجريمة מותו של الآخر במקרה זה נופל מ-"כוונה תחילה" הנדרשת להרשעה ברצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק, אך העובדה כי העושה העדייף במודע את מטרת ביצוע העבירה האחראית על פניו חי-האדם שקייפה במהלך ביצועה הינה נסיבה חמורה דיה לראות במעשהיו רצח (ענין שקרה, בפסקה 12). בידי העושה הייתה האפשרות לבחור אחרת, אך משבחר להמשיך ביצוע העבירה על אף שהיא מודע לתוצאות האפשרות, נתפס המעשה כראוי לגינוי מוסרי-חברתי בגין מצא המשפטיק ליחס לעושה אחוריות בעבירת רצח (והשוו אלעד רום בעמ' 39-38)."

באוטו עניין, דובר על שניים שנכנסו לדירת המנוחה, כפטו את ידיה ורגליה, והמערער דחף לפיה פריט לבוש, מכנסי תינוק. כתוצאה לכך המנוחה נחנקה ואיבדה את הכרתה. השניים החלו לחפש בדירה תוך שיצרו בה אי סדר מוחלט. לאחר החיפוש, השניים מצאו בדירה תכשיטים וכיסף מזמן, שאותם נטלו, ויצאו מדירת המנוחה בעודה שוכבת על גבה כפופה ומחוסרת הכרה, ומכנסי התינוק בפיה. כתוצאה מעשי השניים נגרם מוותה של המנוחה, והם הורשו ברצח לפי סעיף 300(א)(3).

בדוחתו את הערעור, ציין בית המשפט העליון:

"**ויתכן שגם עומר עצמו לא התכוון להרוג את המנוח ולא חף במוותה. אך כפי שעומר היה אديיש לגורלה של המנוחה לאחר שכפת אותה ותחב סמרטוט לפיה, כך גם סמר הייתה אדיישה לגורלה, כפי שהتبטה במסירת הסמרטוט לידיו של עומר, שהשתמש בו לסתום את פיה של המנוח ממש מול עיניה.**"

כאמור, טענות ההגנה בעיקרן התמקדו בגרסת הנאשם שלפיו לא רצה במוותו של המנוח, הוא חשב גינוי רגשות חריטה, ו邏輯ically הוא לא גرم למוות המנוח "במיזיד". זאת בהתעלם מכך שכמפורט, סעיף העבירה אינו דורש קיומה של מטרה לגורם למוותו של אדם, אינו דורש כוונה להרוג ואף לא יחס חפצى. בבחינת היסוד הנפשי, נדרשת מודעות ליסוד העובדתי של העבירה ולהתקיימות הנסיבות, וביחס לרכיב התוצאתי נדרש מודעות לאפשרות הגירה של המוות ופיזיות ביחס לתוצאה זו.

בעניינו **הנאשם היה מודע היטב למעשיו**, וגרסתו בדבר מטרת הכניסה לדירה ומטרת תקיפה המנוח הייתה עקבית. מטרת הכניסה לדירה הייתה גניבה, מטרת תקיפתו הראשונה והאלימה של המנוח הייתה השתקתו לבל יפריע באיתור הכספי שיעוד להיגנב. מחקריםיו עליה שהנאשם היה מודע לכך שכאשר המנוח ניעור היה עליו לצאת מהדירה, כך אמר בחקירתו התשיעית. אמר שבאותו ערב היה צריך להשאיר בבית, שבדיעבד היה צריך לצאת מהדירה, ואין לו הסבר לשאלה מדוע בחר לתקוף את המנוח, למעט ההסביר הדחוק שלפיו נהג להשתמש בסמים באותו תקופה, מה גם שלדירה נכנס עם מסיכה על פניו, כך שלא חש שהמנוח יזהה אותו. בחקירתו השמינית, הנאשם אף הודה שלאחר התקיפה השנייה המשיך לחפש בדירת המנוח ללא חשש, שכן כבר באותה שלב סבר שהמנוח אינו בחיים. הנאשם לא רק שלא הזעיק עזרה, אלא שהמשיך לחפש כספים בדירה במשך כשעה, כך לפי גרסתו שנטמכה בעדותו של השכן חזן. כאמור, גם החימוש היסודי בדירה העיד על כך שהנאשם חיפש בדירה באופן מפריע ושהותה בה לא ארוכה דקנות ספורות בלבד. נזכיר שככל אותה העת המנוח היה מוטל על רצפת הסלון, מתבוסס בדומו, חבול בגופו ולא נע ממוקומו. הוכח אפוא, מעבר לספק סביר שבנאנשם התקיים היסוד הנפשי הנדרש.

בע"פ 6501/18 **עacci נ' מדינת ישראל** (22.4.20) (להלן: "עניין עacci") ציין בית המשפט העליון:

"**בין שהמקרה הקטלנית הייתה הטחת אבן ליד ארובת העין, ובין שהייתה חבטת מקל בראש המנוח, אזי מדובר בפגיעה באיבר חיוני שבגוףו, ותוצאה טبيعית אפשרית שלה היא גרים מות. נוסף על כך, התנהלות אלימה, ברוטלית וקשה שבה מכיכם אדם בחלקים שונים בגופו, לרבות בראשו, עלולה אף היא לגרום למומו, כמווה הותרכו חבול, פצע ומצב שmaksha עליו לנשום (הוורתו בפה חסום וכשழן עליו) והימנעות מקריאה לעזרה. בהתאם לחזקה הכללית שאדם מתכוון לتوزאת הטבעיות**

של מעשו (דנ"פ 404/13 פלוני ב' מדינת ישראל, פסקה 17 לפסק דין של הנשיא (בידם') א' גורוניים (15.4.2015) (להלן: דנ"פ פלוני)), ניתן לקבוע כי כל אחד מהמעערירים התכוון להמית את המנוח, בין עצמוו, בין "באמצעות" חברו. למעשה, כל אחד מהם גילה אדישות לתறחות התוצאה הקטלנית. נטיית המנוח לגורלו - יתר על כן,vr שיתקשה לנשום - מדגימה היטב את שווון הנפש של שני המערירים לאפשרות שימות (בההתאם להגדרת האדישות בסעיף 20(א)(2)(א) לחוק), אם לא שאיפה מסוימת לגרום למותו".

בעניין ابو חAMD צוין:

"אף ניתן היה לטעון כי סמר הייתה מודעת ברמה קרובה לוודאי שהיא עשו של תחיבת סמרתו עוקך לפיה של המנוחה, אשר חרחה מול עיניה, עלול להביא למותה. בכך שקול היסוד הנפשי של סמר לכוננה פליילית מכוח הלכת הצפויות. סעיף 20(ב) לחוק העונשין מען את הלכת הצפויות בקובעו כי 'לענין כוונה, ראייה מראש את התறחות התוצאות, אפשרות קרובה לוודאי, כמוות כמותה לגרמן'. הרצינן שבבסיס הלכת הצפויות הוא השיקילות המוסרית בין כוונה לגרום לתוצאה לבין צפיפות התறחות התוצאה ברמת הסתברות הקרובה לוודאי[...]."

במאמר מוסגר יוער כי הן בעניין עazzi הן בעניין ابو חAMD המערירים הושמו והורשו בבית המשפט המחויז בעבירה לפי סעיף 300(א)(3), ולא יוכסה להם כוונה תחילת, אך כמפורט מעלה בית המשפט העליון סבר שהנסיבות עלות לכדי הוכחת גיבוש הכוונה.

עוד הוכח הרכיב התוציאתי של העבירה. כמצין בהרבה לעיל, הוכח שהנאשם הטיח ברצפה בחזקה את ראש המנוח מספר לא מבוטל של פעמיים. הוכח כי הפעיל כוח רב על צווארו של המנוח משני צדדיו עד שהלה לא השמיע עוד קול. הוכח שהנאשם פגע פגיעות מרובות וחרומות בגופו של המנוח. הוכח כי המנוח לא זו ממקומו החיל משלב הפלתו על הרצפה. הוכח כי ראשו של המנוח דימם באופן מסיבי. הוכח שהנאשם יצא מדירת המנוח ועצב את הבניין מבלי להזעיק עזרה. הוכח אףוא, מעבר לספק סביר, שהנאשם היה מודע לאפשרות שמעשיו יגרמו למותו של המנוח והוא היה ער לאפשרות שכך אכן לקרה.

בעניין חוותה צין בית המשפט העליון:

"לディיד, גם לא ניתן לחלק עלvr שהמעערירים גילו יחס נפשי של פיזיות ואדישות כלפי תוצאה זו. המערערים תקפו באישון לילה אדם מבוגר, בעודו נם בMITTEDו. המערערים הכו אותו וכרכו על פניו חולצות באופן שחסם את דרכי הנשימה שלו. לאחר שניסיונות למצוא כסף בדירתו של המנוח העלה חרס, הם הותירו אותו כפות בדירתו ללא יכולת תזוזה. מעשייהם אלה של המערערים מעידים עליהם כאלו עדים, כי גילו יחס של שווון נשאש לאפשרות גרים מתותם של המנוח (והשוו לעניין זה: ע"פ 195/03 פואקה נ' מדינת ישראל (18.7.2005) פסקה 7 לפסק דין של השופט א' לוי; עניין גור, בעמ' 515). נוכח עצמותה ואופייה של התקיפה שחווה המנוח מיד' המערערים, היה מותם בבחינת תולדה צפואה ומסתברת. בנסיבות אלה, לא הייתה מניעה להפעיל נגד המערערים אל החזקה לפיה "אדם מודע, בדרך כלל, למשמעות התנהגותו מבחינה טيبة הפיזי, קיום נסיבותה

ואפשרות גרים התוצאות הטבעיות שעשוות לצמוח ממנה"".

על כן, סבירים אנו כי יש להרשיע את הנאשם בכל העבירות שייחסו לו בכתב האישום, כניסה והתרצות למקום מגוריים, ניסיון שוד בנסיבות חמירות, וכן רצח בכונה תחיליה ותוך ביצוע עבירה, לפי סעיפים 300(א)(2), ו- 300(א)(3) לחוק העונשין.

תיקון 137 לחוק העונשין, מעשי הנאשם בראש הדין החדש

ה הנאשם ביצע את העבירות בשנת 2015 ולפיכך חל הדין הישן שקדם לתיקון 137 לחוק העונשין (בהתאם לסעיף 25 לתיקון). עם זאת, הנאשם הוועד לדין בשנת 2021, עת התבරרה זהותו. משכך חל בעניינו גם סעיף 5(א) לחוק העונשין, הקובע:

"נעברה עבירה ובטרם ניתן פסק דין חלוות לגבהה, חל שינוי בנסיבות להגדרתה או לאחריות לה, או בנסיבות לעונש שנקבע לה, יחול על העניין החיקוק המקורי עם העosa, 'אחריות לה- לרבות תחולת סייגים לאחריות הפלילית למעשה'.

בהתאם לסעיף הנ"ל על מנת לבחון האם הדין החדש מקל עם הנאשם יש להביא בחשבון שלושה רכיבים בעבירה: הגדרה; עונש; אחריות (ובכלל זה דרגת אשמה).

על מנת להחיל את הדין החדש יש לבחון לאיזו הגדרה של עבירת המתה בדיון החדש מתאיםים מעשיו של הנאשם, עבירת הרצח הבסיסית שמא עבירה רצח בנסיבות חמירות. עוד יש לבחון האם התשתית העובדתית שהוכחה לפניו תוכל לבסס מסקנה של עבירת המתה בנסיבות של אחריות מופחתת, או עבירת המתה בדרגת אשם פחותה. בכל אחד מהרכיבים המצוינים לעיל יש כדי להשפיע על עונשו של הנאשם, שכן המתה בנסיבות של אחריות מופחתת עונשה עד חמיש-עשרה או עשרים שנות מאסר בפועל, עבירת רצח בסיסית עונשה עד מאסר עולם מבלי שתהיה חובה להטיל עונש זה, ואילו עבירת רצח בנסיבות חמירות כשלצדה דרגת אשם פחותה מאפשרת לבית המשפט לחרוג מחובות מאסר עולם הקבועה לצד העבירה (ולפיכך הסעיף הרלוונטי מכונה גם "פתח מילוט").

UBEIROT HAMTAH LAPI DIN HADEVASH MACHOLKOT LMAFSAR KATGORIOT SHL DRUGAT CHOMRAH, RACH BENISIOT CHAMIROT; RACH; HAMTAH BENISIOT SHL ACHRIYOT MOPHCHATH (SHTI DRUGAT CHOMRAH); HAMTAH BKLOT DUT; GRIMAT MOOT BRESLONOT (RAAO GAM: U"P 5374/20 MUDINAT ISRAEL N' FLOWNI (12.4.22)).

הרלוונטיות לעניינו הן שלוש הראשונות.

תחת הקטגוריה של רצח בנסיבות חמירות נמצא סעיף 301(א) שקובע כי גרים מוות בכונה או באדישות, בנסיבות מסוימות ש郿ורטות בו, תחשב כעבירת הרצח בנסיבות חמירות, המחייבת הטלת עונש מאסר עולם. תחת אותה קטgoriya נמצא גם סעיף 301(ב), המכונה כאמור גם "פתח מילוט", שקובע את סמכותו של בית המשפט להרשי עונש בעבירת הרצח הבסיסית, על אף קיומן של נסיבות חמירות. סמכות זו שמורה למקרים שבהם הוכחו **"נסיבות**

מיוחדות שבשלהן המעשה אינו מבטא דרגת אשמה חמורה במיוחד, והפעלהה דורשת "ニימוקים מיוחדים שירשמו".

סעיף 300(א) מגדיר את עבירות הרצח הבסיסית, שאינה מחייבת הטלת עונש מאסר עולם, כగירה **"בכוונה או באדישות למוותו של אדם"**.

סעיף 301ב' לחוק, מונה ארבע נסיבות שבهن גרימת המוות תחשב **"המתה בנסיבות של אחראיות מופחתת"**, וזאת אף אם התקנים היסוד הנפשי של כוונה או אדישות, ואף אם התקיימו נסיבות חמירות. העונש המרבי בנסיבות של אחראיות מופחתת משתנה מנסיבה לנסיבה, ועומד על 15 או על 20 שנות מאסר בפועל.

צוין כי סעיפים 300(א) ו- 301א מתמקדים ברכיב ההגדרה והעונש, בעוד סעיף 301ב' מתמקד ברכיב האחראיות לעבירה ובדרגת האשמה אשר לשיער פתח המילוט נראה שהוא מעין שעתן, שנועד להתחשב בכל שלושת הרכיבים, הן הגדרה הן העונש והן האחראיות.

למען שלמות התמונה, צוין כי עצם העובדה שסעיף 301ב' מתמקד ברכיב האחראיות, וביתר פירוט היקף האחראיות הפלילית שמלמת העבירה, ולא ברכיב העונש, וליתר דיוק מתן שיקול דעת לבית המשפט להפחתה בעונש (דנ"פ 19/19 **דאן נ' מדינת ישראל** (30.12.19)), משפיעה על רף ההוכחה (ע"פ 2483/22 **מחAMYID נ' מדינת ישראל** (9.5.23), להלן: "ענין מחAMYID"; ע"פ 5374/20, המזוכר לעיל). ככל שלנאים מיחסת עבירה לפי סעיף זה, ובහינתן שאחריות היא אחד מיסודות העבירה, הרי שעל המאשימה להוכיח מעיל ספק סביר. עם זאת, במצב שבו הנאשם מעלה טענה הגנה שלפייה הנسبות מלמדות על אחראיות מופחתת, עולה השאלה מה רף ההוכחה אשר עליו לעמוד בו, העלתה ספק סביר או שמא עמידה במאזן הנסיבות (ראו: דין בענין מחAMYID וכן בע"פ 5374/20 והഫניות שם). בהקשר דומה, לעניין תחולתו של פתח המילוט שבסעיף 301(ב), בע"פ 3308/17 **וחידי נ' מדינת ישראל** (15.1.20) (להלן: "ענין וחידי"), הובעה דעתה כי על נאשם הטעון זאת להגנתו, להוכיח במאזן הנסיבות את אותן נסיבות מיוחדות ונימוקים מיוחדים.

על רקע הדברים אלו נבחן האם יש להחיל את הדין החדש על המקרה שלפנינו.

המאשימה טענה כי מעשיו של הנאשם עוניים לשולש נסיבות חמירות שנקבעו בסעיף 301א:

נסיבה מחמירה הקבועה בסעיף קטן (1) **"המעשה נעשה לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית"**;

נסיבה מחמירה הקבועה בסעיף קטן (2) **"המעשה נעשה במטרה לאפשר ביצוע עבירה אחרת או להקל את ביצועה, או במטרה להסתיר את ביצועה של עבירה אחרת, או לאפשר הימלטות מן הדין לאחר ביצוע העבירה האחראית; לעניין זה, "UBEIRA אחרת" - עבירה שעונשה שבע שנות מאסר או יותר"**;

נסיבה מחמירה הקבועה בסעיף קטן (7) **"המעשה נעשה באכזריות מיוחדת, או תוך התעללות גופנית או نفسית בקורבן"**.

נתחיל בנסיבות הקבועה בסעיף 301א(א)(2).

יסודות עבירה לפי סעיף 300(א)(3) לחוק העונשין בנוסחו הקודם נבדלים מיסודות עבירה לפי סעיף 301א(א)(2) לחוק העונשין לאחר תיקון 137, בשניים:

הדרישה כי "UBEIRA ACHORAT", אשר במטרה לאפשר את ביצועה בוצעה עבירת הרצח, תהא צו שעונשה שבע שנים מסר או יותר. היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה שונה מ- "במזהד" ל- כוונה או אידישות. במובן זה יש בדי החדש משום דין מכך, שכן מזיד דורש יחס רצוני של פיזיות. עם זאת, משקבענו כי הנאשם פעל בכוונה אין בכך כדי להשליך על עניינו (ראו עניין פרידלן).

בעניינו מתקיימים שני התנאים שבדין החדש, שכן העונש הקבוע לצד עבירות ניסיון שוד בנסיבות חמירות, כאמור בסעיף 402(ב) ביחד עם סעיף 25, עומד על 20 שנים מסר (והאונש בגין ביצוע עבירות השוד וניסיון השוד הקבועות בסעיפים 402 - 403, נع בין שבע לעשרים שנות מסר). למפורט ארוכות לעיל הוכחה גם הכוונה. על כן, מעשיו של הנאשם אינם מהווים עבירות רצח בסיסית כי אם עבירת רצח בנסיבות חמירות. משקבעו סעיף 301א(א) כי די בקיום אחת מהנסיבות לצורך הקביעה כי מדובר ברצח בנסיבות חמירות, הרי שהדין החדש אינו מהווה דין המקל עם הנאשם, ואין חובה להמשיך ולבוחן האם התקיימו יתר הנסיבות המחייבות שלහן טענה המאשימה.

עם זאת, מצאנו לבחון גם את יתר טענותיה של המאשימה לעניין תחולתו של סעיף 301א.

קביעה שמעשה המתה נעשה בנסיבות סעיף 301א(א)(7) לחוק, היינו נעשה תוך אכזריות מיוחדת, או התעללות גופנית או נשפחת בקרובן, היא קביעה שאינה מוגדרת ומתחמת והיא, במידה רבה, נשענת על פרשנות ושיקול דעת שיפוטי. זאת, בתמצית, משום שהחוק בנוסחו הקודם לא כלל נסיבה זו, ובהינתן שתיקון 137 נכנס לתוקפו בשנת 2019, הרי שטרם התפתחו קווים מנחים בפסקיקה.

יפים לעניין זה דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 3168/19 **איילין נ' מדינת ישראל** (26.1.22) (להלן: "עניין איילין"):

"ישם אל לב כי סעיף 301א(א) לחוק הקבוע את עבירת הרצח בנסיבות כולל אחת-עשרה חלופות. כל החלופות שותת, שכן, כאמור, די בהתקיימות אחת מהן כדי להכניס את המעשה לגדרי העבירה. ברם, יש מלאכת הסיווג פשוטה יותר, ויש והוא מורכבת יותר. יש חלופות שנגזרות ממשמען של הקורבן- למשל, החלופה השלישית, שעוניינה בכך שהקורבן הוא עד במשפט פלילי (סעיף 301א(3) לחוק); או החלופה השמינית, שעוניינה בכך שהקורבן הוא קטן שטרם מלאו לו 14 שנים, קטן שעובר העבירה אחראי עליו או חסר שע כהגדתו בחוק (סעיף 301א(8) לחוק). ישן חלופות המבוססות על מאפיינים של המעשה, למשל, החלופה העשירית- מעשה טרור כהגדתו בחוק (סעיף 301א(10) לחוק). לעומת דוגמאות אלו, שמהות נסיבות שקל יחסית לבחון את התקיימותן, ישן נסיבות שדורשות שיקול דעת שיפוטי והגדרת מונחים שתפתחת במהלך הזמן בפסקיקה. ככלו הן שתי הדוגמאות שלפנינו- החלופה הראשונה (סעיף 301א(1) לחוק) והחלופה השביעית (סעיף 301א(7) לחוק)".

בעניינו טענה המאשימה כי מעשה ההמתה נעשה תוך אכזריות מיוחדת והתעללות גופנית.

נודה כי הגדרות אלו אינן פשוטות כלל ועיקר, בית המשפט נדרש לקבועות שספק אם הן בתחום המשפט או בתחום הנפש, המוסר, הערכים, וזאת תוך שימוש בכלים בסיסיים על מנת לבנות את יסודות הפסיכיקה. כן, בית המשפטבחן את המונח אכזריות מיוחדת לאור דברי ההסבר להצעת החוק (הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 124) (עבירות המתה), התשע"ו-2015, ה"ח 972, עמ' 172 (להלן: הצעת החוק)), ומצא כי מדובר ב"דרישה לאכזריות החורגת מזו הגלומה בעצם מעשה המתה", וכי נדרשת "פגיעה נוספת בקרובן" שהתלוותה לרצח. דרישת זו, כר נקבע, שמה דגש על החוויה או הסיטוט ליתר דיוק) שעבר הקרבן טרם מצא את מותו (על אף שהדבר לא מעוגן בלשון החוק), היא בוחנת הן את עצמת הפגיעה הפיזית בו והן את עצמת הפגיעה בכבודו (שכן מעוגנת בלשון החוק). אם כן, ניתן לומר כי אכזריות מיוחדת כוללת פגיעה נוספת בקרובן וגרימת סבל מיוחד, מעבר לאלו הכרוכים בעצם מעשה הרצח.

בעניין אילין ציינו ארבע דוגמאות שהוכרו בפסקה בעוננות על דרישת הסעיף, ומהוות אינדיקציה לתחולתו: האחת, שיטת ביצוע הרצח מגלה אכזריות מיוחדת - לדוגמה בעניין גרנות המזוכר לעיל, נקבע שהנאשם רצח באכזריות מיוחדת את רعيיתו המנוחה על רקע ריב. ממשך שעתים הנאשם תקף אותה, הכה אותה בעוצמה רבה, לכל הפחות 19 פעמים, באמצעות פטיש, תוך שניסתה להתנגד לו.>Zירת התקיפה הייתה הנו בסלון הנו במבואה, כאשר בשלב מסוים הלא הנאשם לחדר השירותים, משם נטל בקבוק של חומצת מליח שאotta שפר על פניה ואל תוך פיה, תוך שווידה כי המנוחה בלהה את החומצה הרעליה. בשלב זה חנק הנאשם את המנוחה באמצעות הנחת מגבת על ראשה.

ניתן גם להפנות לע"פ 1130/19 **ושא נ' מדינת ישראל** (27.12.20) (להלן: "ענין שוא") שם נקבע שהמערער רצח באכזריות את רעייתו המנוחה בכך שתוך כדי נסעה עצר את הרכב יצא ממנו וחבט, באמצעות משקלות ברזל ובנים, בראש ובגוף המנוחה שוב ושוב, תוך שהיא חזקה לעזירה. המערער גרר את המנוחה לרכב ונסע כ- 150 מטרים עד שעצר שוב, יצא מהרכב וחזיר על מעשו (לא המשקלות). שוב נכנס המערער לרכב לאחר שגרר את המנוחה אליו. בפעם השלישי שעצר את הרכב, הוציא את המנוחה מהרכב, הניחה על הקרקע וכרך שני איזיקונים אותם חיבר סיב צווארה.

דוגמה שנייה, מעשה הרצח בוצע לנגד עיניהם של עדים נוספים, למשל הוריו או ילדיו של הקורבן. בעניין אילין נקבע כי בעלה של המנוחה רצח אותה באכזריות מיוחדת, לא רק בשל המאבק של המנוחה במטרה להתחמק מהמערער או האופן שבו גרר אותה הנו בבית הנו בתוך הבית, לא רק בשל עצם חיתוך גרונה באמצעות סכין, אלא וביעיר משומש שללאור כל התקיפה הייתה נוכחת בתה, בת ה- 17, של המנוחה, כשהיא מנסה למנוע מהמערער לפגוע בהמה, צופה בעמשו בחוסר אונים, ובאה מתבוססת בדמה ברגעים האחרונים לחיה. בית המשפט העליון שם דגש על מודעות המנוחה לנוכחות בתה, וקבע כי יש בכך משום פגיעה נוספת במנוחה וגרימת סבל מיוחד, מעבר לזה הכרוך בעצם מעשה הרצח. כן הבהיר כי גם המבצע צריך להיות מודע לעובדות אשר מגבשות את האכזריות המיוחדת.

שתי דוגמאות נוספות התייחסו למצבים שבהם לביצוע הרצח נלווה אלמנט של השפה או פגעה בכבוד, ולמשמעותם שבוצעו כלפי גופת הקורבן לאחר הרצח, כגון אינוס או השחתת הגוף.

בעניין מחאמד (ששניים מחברי הרכב זה ישבו בערכאה הדינית בעניינו ונחשפו למראות זירת הרצח) אישר בית המשפט העליון את הקביעה כי מתקיימת דרישת האזריות המוחדת, וצין שלמנוחה (אמו של הנאשם) נגרמו כאב וסבל חריגים וקיצוניים מעבר לרצח עצמו, שכן בזמן שהוא עזקה עצקה שבר, בנה חבט בה למוות, בכל גופו, ואף שיסף את גרכינה עד כריתת כמעט מלאה של הראש מהצואר.

פירטנו את הדוגמאות שבפסקיקה, אך נציג, כי חלקן אינן מעוגנות בלשון החוק. הסעיף שבו עסוקנן, יצק תבנית ללא שוללים ברורים, ועלינו לנתקות משנה זהירות בבודנו לבחון האם מקרה מסוים תואם לאותה תבנית, פן נאלץ מושלש להשתלב במשמעותו. כפי שצוין בעניין איילין:

"לצערנו, השילוב של הדמיון המועות של הרוצח ושל שיקול הדעת הרחב שמקנה לשון החוק, מעלה כי מוטב, ודאי בשלב זה של פיתוח הדיון, להיזהר מקביעת כללים פרשניים באופן פסקי לכאן או לכאן."

שקלנו את מעשיו של הנאשם והגענו לכלל דעתה כי גם בענייננו ראוי לקבוע כי הרצח נעשה בנסיבות של אזריות מיוחדת או התעללות גופנית. מעשיו של הנאשם קשים, ולא נחזר על הממצאים הרבים שאותרו בגופת המנוח. נזכר ונזכיר כי המעשים בוצעו בקשייש כבן 93, עת ניעור משנתו, בשעת לילה מאוחרת, וזר התהלהר בביתו מבצרו. הוא הוכה, נחנק, גרב הוכנסה לפיו, ראשו הוטח ברצפה פעם אחר פעם, וחלקים נוספים מגופו נחבלו קשות. אם לא די בכל אלה, לאחר שהבהיא ששהה אליו הכרתו, נאלץ בשנית לעبور מסכת התעללות דומה, ראשו הוטח ברצפה והנפטר חנק אותו עד שהbia למותו. אמנם, כפי שצוין בע"פ 1464/21 **קפוטין נ' מדינת ישראל** (11.9.22) לא כל רצח "רע ואזררי" שככל אלימות קשה וחבלות עצמתיות עונה להגדרת אזריות מיוחדת וחוסה תחת סעיף 301(א)(7) לחוק. גם בע"פ 578/21 **abbo סרארי נ' מדינת ישראל** (16.2.23) (להלן "ענייןabbo סרארי") צוין:

"אין זה דבר טבעי להרשיע את הרוצח, וכמעט במקרה הנשימה להסביר מדוע מעשה הרצח המדובר פחות אזררי ממעשה רצח אחר. או ליתר דיוק, מדובר ישמעי רצח אזררים ממנו. כל רצח הוא אזררי, וכל קורבן הוא עולם ומלאו".

עם זאת, במקרה הנוכחי שוכנענו שמותו של המנוח נגרם תוך אזריות מיוחדת.

פנה בהקשר דין לע"פ 3992/22 ותד נ' **מדינת ישראל** (7.5.23):

"ביחס להיפפה של נסיבה זו, עמדתי בעבר על כך שי" נכוון למועד כתיבת שורות אלה, במקרים בהם הרשיע בית משפט זה ברצח בנסיבות של אזריות מיוחדת או של התעללות, הודגש בעיקר הסבל הפיזי שנגרם לקורבן, ובכלל כך אופן המתה ממושך, באמצעותות כליה רצח שונים, ועל פני זירות שונות. באותו המקרים ניתן משקל גם לעובדת העובדה של הקורבן אשתו של הרוצח ואם ילדיו [...] בע"פ 3168/19 איילין נ' מדינת ישראל, פסקה 4 לחות דעתו (26.1.2022)). הopsis והבהירתי כי על בסיס כוונת החוקן והספרות המשפטית, בבחינת נסיבה זו יש להתמקד בסבל מיוחד שנגרם לקורבן, בניגוד, למשל, להתמקדות ביסוד הנפשי של העולה (שם, בפסקה 6)".

הנה כי כן, שmeno לנגד עינינו את מצבו של המנוח בלילה שבו נגדעו חיו, ושובנו כי בגילו ומצבו נגרם לו סבל מיוחד סבל שארך דקות ארוכות מאוד.

טענה המשימה כי נסיבות המקירה מתאימות גם להרשעה בעבירות רצח **בנסיבות חמורות לפי סעיף 301א(א)(1)**. לא מצאנו כי עלה בידי המשימה להוכיח את טענתה בעניין זה.

תחילת נצין כי טענה זו הועלתה ללא פירוט של ממש, והסתכמה בכך שהעובדת שהנאשם תקף את המנוח, חדל ממעשו והחל לחפש בדירה, אז שב ותקף אותו, משקפת הליר ממש של שキלה וגיבש החלטה לפגוע במנוח ולהמיטו. זאת, גם אם התקיפה הייתה ספונטנית. המשימה לא התייחסה לכך שבפסיכיה עוברת כחוט השני הקביעה כי הסעיף בא לשנות את המצב שחל טרם הרפורמה, **ולקבוע שמדובר של המתה בכוונה שנוצרה באופן ספונטני לא יכנסו בגדרי נסיבה חמורה זו**.

נסיבה חמורה זו.

כך למשל, צוין בעניין ابو סرارה:

"**ניסיוח הנסיבה חמורה נועד להבהיר את כוונת החוקק לשנות מה המצב שחל עבור לרפורמה ולקבוע שמדובר של המתה בכוונה שנוצרה באופן ספונטני לא יכנסו בגדרי נסיבה חמורה זו** (דברי ההסבר, בעמוד 170). זאת, תוך יצירת הבחנה בין מקרים שבהם מעשה הרצח בוצע לאחר שהעשה שקל והחליט להמית את הקרבן - אשר יכנסו בגדרי הסעיף; לבין מקרים שבהם ההחלטה להמית התגבשה באופן ספונטני, ללא הפעלת שיקול דעת של ממש, ולא הכנה הכלולה פעולות מקדימות שיביצע העושה קודם לביצוע הרצח - אשר יותר מחותча לו".

ראו גם ע"פ 3546/19 **עודדה נ' מדינת ישראל** (15.1.23) (להלן: "עניין עודדה").

המשימה גם לא התייחסה לפרקי הזמן הנדרש לצורך תכנון או הליר ממש של שキלה וגיבש ההחלטה להמית.

אשר להליר של תכנון, נקט הסעיף בזו הלשון - "**המעשה נעשה לאחר תכנון**".

בהתאם נקבע בע"פ 4066/22 **ז'ירנוב נ' מדינת ישראל** (25.6.23) (להלן "uneiין ז'ירנוב"):

"**לשון הסעיף דורשת כי מעשה הרצח בוצע לאחר תכנון. הינו, נדרש תכנון מוקדם למעשה הרצח, אשר יתקיים מבעוד מועד וקדם למעשה המתה, אך שאינו יכול להתגבש במהלך מעשה המתה עצמו כדי שהוכר עבור לרפורמה.**".

עוד נקבע שתכנון דורש רכיב נוסף, רכיב איקוטי, כגון הכנת כלי הרצח, תכנית פעולה מראש.

בע"פ 7722/19 **זרנסאי נ' מדינת ישראל** (19.4.21) (להלן "uneiין זרנסאי") נקבע כי שרשרת פעולות שדורשות זמן ומאמץ ייחשבו בוגדר תכנון. הליכת המערער (באוטו הליר) לביתו לצורך הצדידות בסיכון שאחריה תר בבית, ושובו של המערער למקום שבו שהוא המנוח, מהוות פעולות תכנון כדרישת הסעיף (ראו גם: עניין ז'ירנוב; ע"פ 7985/20 **גואטה נ' מדינת ישראל** (29.1.23); ע"פ 8956/20 **מרטינס נ' מדינת ישראל** (28.6.22) להלן "uneiין מרטינס"). עם זאת,

לא כל ה策ידות בנסח מהוּה תכון במובן זה. כך למשל, בעניין עודה נקבע כי אין די בכך שהמערער הילך לזרת התגוזשות בזמן שנשא עמו נשק, על מנת לקבוע שהתקיים רכיב התכון, שכן לא הוכח שה策יד בנסח למטרת תקיפת המנוח.

בעניינו, לא הוכח קיומו של תכון כדרישת הסעיף, ועל כן ניתן לבחון האם התקיים "הילך ממשי של שקייה וגיבוש החלטה להמית".

חלופה זו שמה דגש על ממד הזמן, במספר אופנים.

אופן אחד הוא כרונולוגי, הינו ציר הזמן מתחילה בשקייה העשה ההמתה (بعد, נגד, כיצד), ממשך אל קבלת ההחלטה, ומסתים בהוצאה לפועל. אופן שני, נובע מהנוסח הילך "מששי" ו-"גיבוש" ההחלטה, אלו מגלמים בתוכם דרישת שלמעשה תהיה שהות מספקת לשקל את מעשו ולקבל ההחלטה.

הפסיקה הדגישה כי יסוד השקייה נפרד מיסוד גיבוש ההחלטה (ראו למשל: ע"פ 20/5363 **פרץ נ' מדינת ישראל** (11.7.22) להלן "ענין פרץ"; עניין ז'ירנוב; עניין גרכנות), וכי מדובר בשני תנאים מצטברים שעל המאשימה להוכיח (עניין גרכנות וענין פרץ). הפסיקה דנה בפרק הזמן הנדרש לצורך גיבוש שני יסודות אלו, תוך מתן דגש לכך שאין לקבוע מסמורות בעניין.

בעניין ז'ירנוב ציין כי המחוקק הדגיש את הצורך להפריד בין הילך השקייה לגיבוש ההחלטה להמית "אי לך, הילך שקייה אשר מתבצע בעיצומו של עשה הקטילה לא יבוא בשערי הנסיבה המחייבת, בשונה כאמור מהדין שקדם לרפורמה בעבירות ההמתה".

באופן דומה נקבע שהתיקון לחוק נועד לבטל את הפרשנות הרחבה שניתנה בעבר לכונה תחיליה כאמור בסעיף 300(א)(2), תוך רצון ברור להבחן בין כוונה תחיליה לכוונה ספונטנית.

בעניינו, קבענו כי הנאשם היה מודע לאפשרות שמעשו יגרמו למוות של המנוח, ואף מצאנו כי ביצוע עבירה רצח בכונה תחיליה. עם זאת, הרשעה התבבסה על חזקת הכוונה, וכפי שצוין לעיל, למעשו של הנאשם לא קדם תכון. הנאשם תקף את המנוח, הן בפעם הראשונה הן בפעם השנייה, בתגובה לכך שהמנוח התעורר או חזר להכרה (בהתאמה). הנאשם הגיב באופן מיידי לכך שהמנוח חזר להכרה בתקיפתו, וההחלטה להמיתו התפתחה בהכרתו במהלך התקיפה השנייה. יתכן והיה זה בשלב הראשון שבו הניח את ידו על צווארו, יתכן שמחcit הדקה לאחר מכן, אך ההחלטה שכך להמית את המנוח אינה שיקולה כלל ועיקר להילך ממשי של שקייה וגיבוש ההחלטה להמית.

למען שלמות התמונה נפנה לעניין פרץ שם צוין:

"**העובדת שההחלטה להמית גובשה תוך כדי אירוע אלים** למשל, **כשלעצמה אינה שוללת שלביות** ואת האפשרות **שהיה הילך שקייה ממשי**. מה גם **שאיתורו אלים יכול להמשך על פני זמן**, וממילא **עשויות להיות בו** הزادמונות **שונות לשקייה ממשית של המעשים והשלכותיהם**".

אך בהמשך הובאה:

"בבואנו לבחון האם מקרה מסוים נכנס בגדיר סעיף 301א(א)(1) יש לקחת בחשבון את האמור לעיל כי המחוקק התכוון למצוות הפרשנות המרחיבת שניתנה בפסקה למונה "כוונה תחיליה". כמו כן, יש להידרש לחובה להציב על נסיבות פוזיטיביות המבוססות את קיומם של תנאי הסעיף. לצד זאת, אין מקום לדרש הלין ממושך ואינטנסיבי של שקילה [...] מכל מקום, המשקנה בדבר תחולת הסעיף על מקרה מסוים תלוי בנסיבות המקרה ובראיות המובאות, ויש לבחון כל אירוע בזיהירות המתבקשת".

לדידנו, לא עליה בידי המאשינה להוכיח באופן פוזיטיבי את קיומם של התנאים שבסעיף.

האם אחריות מופחתת?

כעת יש לבחון את טענות ההגנה שלפניו יש להרשיء את הנאשם בעבירה של **המתה בנסיבות של אחריות מופחתת או לחלוף להרשייעו בעבירות הרצח הבסיסית**, בהתאם לפתח המילוט.

סעיף 103ב, שכותרתו המתה בנסיבות של אחריות מופחתת קובע בסעיף קטן (א):

על אף האמור בסעיפים 300 ו- 301א, הגורם בכונה או באדישות למוות של אדם והמעשה נעשה כשהנאשם היה נתון במצב של מצוקה نفسית קשה, עקב התעללות חמורה וمتמשכת בו או בין משפחתו, בידי מי שהנאשם גרם למוותו, דין- מסר חמץ עשרה שנים.

כפי שקבענו לעיל, טענת הנאשם כי המנוח פגע בו מינית בהיותוILD נדחתה. די בכך על מנת לדחות את טענתו לעניין אחריות מופחתת. עם זאת, נוסיף להלן, מודיע מלא דין טענות הנאשם בעניין זה להידחות.

מהפן המשפטי, נתחיל בכך שטענת ההגנה עצומה ומעורפלת למדי. נטען בעניין זה:

"[...] בשלב מסוים עלה לו "פלשבק" מהתקיפה המינית שפגע בו המנוח וזה השפיע עליו באותו אירוע, בנוסף בעדוותה בבית המשפט טענה ד"ר סנפир כי אנשים מסוימים מהפרעת אישיות ופוסט טראומה לפעמים סובלים "פלשבק" של האירוע או המקרה שגרם לאותה הפרעת אישיות או פост טראומה [...]."

בהמשך: "אין חולק כי מוותו של המנוח נגרם כתוצאה של אלימות קשה, אולם לא ניתן להתעלם מהפגיעה המינית ותוצאותיה הרסניות לחיו של הנאשם".

עוד בהמשך: "[...] ההתרצות הסתבכה ותוצאותיה לא תוכנו מראש, למורת שבשעת מעשה קשה שגרם הנאשם למנוח ולאור עדותו בדבר "פלשבק" מעברו, הביע הנאשם צער עמוק ובקשת סליחה לתוצאה שגרם".

לא מצאנו כי נעשה ניסיון ממשי לטעון, לא כל שכן להעלות ספק סביר, כי מתקיימים יסודות סעיף 303ב(א) שלפיהם בשעת המעשה הנאשם היה נתון במצב של מצוקה نفسית קשה, כי אותה מצוקה היא תוצאה של התעללות חמורה

ומתמשכת.

גם אם נניח כי היה עולה בידי הנאשם להוכיח שהמנוח פגע בו מינית בילדותו, בזמן שהוא בחוג סיף, עדין לא היה לכך מנתה להוכיח את טעنته כי אותה פגעה מינית היא שהובילה אותו, שנים אחר כך, להריגת המנוח. על מנת להוכיח טענה זו היה על הנאשם לעבור שתי משוכחות, האחת, שבעת המעשה היה נתון במצב של מצוקה نفسית קשה. משוכחה נוספת היה הוכיח הטענה כי אותה מצוקהنفسית קשה מקוריה בפגיעה המינית. בשתי משוכחות אלו כשל הנאשם. טענותיו בדבר מצבו הנפשי בעת ביצוע מעשה ההמתה לא נטמוכו בנסיבות עובדתי. משכך גם לא הטענה שהפגיעה המינית היא הגורם לאוותה מצוקהنفسית קשה. בבחינת מעבר לנדרש, נציג כפי שציגו לעיל, הנאשם אובייחן כסובל מתקסנות בתר חבלתיות ואישיות גבוליית, בעברו ניסיונות אובדןים, אך בהתאם לרשומה הרפואית שהוצאה לעינינו, מקורות של אלו באליות הקשה שחוווה מצד אביו, בשימוש בסמים ופעילות עברינית.

מצאנו אם כן לדוחות את טענת הנאשם שלפיה יש להרשייע בעבירה של המתה בנסיבות של אחריות מופחתת בהתאם לסעיף 103ב(א).

למען זהירות, ועל אף שהדבר לא נטען במפורש, אלא בדומה לטענת הקנטור, מדובר היה בטענה משתמשת (לכל היוטר), נסיף כי גם לא מצאנו שניית להחיל את סעיף 103ב(ב)(1), שזו לשונו:

(ב) על אף האמור בסעיפים 300 ו-103א, הגורם בכוננה או באדישות למוות של אדם באחת מהנסיבות המפורטות להלן, דינו - מאסר עשרים שנים:

**(1) המעשה בוצע בתכווף לאחר התגרות כלפי הנאשם ובתגובה אותה התגרות, בלבד
שמתקיימים שניים אלה:**

(א) בעקבות ההתגרות הנאשם התקשה מיד ניכרת לשלוט בעצמו;

(ב) יש בקושי האמור בפסקת משנה (א) כדי למתן את אשמו של הנאשם, בשים לב למכלול נסיבות העניין;

בהתאם לפסיקה, סעיף זה דין במצב של קנטור, אך ב嚷god לדין הישן שלפיו העדר קנטור היה אחד מהיסודות שעיל המאשימה להוכיח על מנת לבסס הרשעה בעבירות הרצח בכוננה תחילתה, הדיון החדש בוחן קיומו של קנטור, בתנאי ההפחתה באחריות ולענישה מוקלה (ראו למשל: עניין מרטינס). מכאן עולה השאלה על מי מוטל הנTEL להוכיח קיומם של התנאים בסעיף, אך כפי שציגו כבר לעיל, כאשר הטענה מועלית מצד הנאשם כטענת הגנה, עולה השאלה מהו הנTEL הראייתי, העלתה ספק סביר, או עמידה במאזן הסתברויות (ראו לדוגמא: עניין שווא). בעינינו, כבר צינו בהקשר של העדר קנטור, כי לא הוכח קנטור מתחשך. ודאי שלא הוכחה התגרות מצד הנאשם בסמוך לתקיפה, וה הנאשם אף לא עמד ברף המינימאלי של העלתה ספק סביר.

אחרונה היה עולת ההגנה שלפיה מתקיימות נסיבות מיוחדות המפחיתות את דרגת האשם, ועל כן יש להחיל על מעשה

ההmeta את הוראת סעיף 301(א)(ב) לדין החדש, שקבע "פתח מילוט".

לפי הסעיף בית המשפט רשאי להרשיء בעבירות רצח שאינה מהיבת עונש של מאסר עולם, בהתאם לסעיף 300 לדין החדש, אף אם התקיימה נסיבה מחמירה, אם מצא **"מנומות מיוחדות שיירשוו, כי מתקיימות נסיבות מיוחדות שבשליהן המעשה אינו מבטאدرج אשמה חמורה במיוחד"**.

הפסיקה שדנה בסעיף זה קבעה כי פתח המילוט יחול רק במקרים חריגים שבחריגים; שכורת אינה בוגדר נסיבות מיוחדות (ענין זרסנאי); את התיבה "נסיבות מיוחדות" יש לקשור עם מעשה ההmeta עצמו, ולא עם שיקולים אחרים, כגון נסיבותו האישיות של הנאשם שבית המשפט מתחשב בהן בעת גזרת עונשו (ע"פ 6338/20 **ח'ים נ' מדינת ישראל** (7.7.22) להלן "ענין ח'ים"; ענין וחידי); טענה שהנאשם לא התכוון לגרום למותו של המנוח או שהביע חרטה אינה מהווה נסיבה מיוחדת (ענין וחידי; ע"פ 5995/21 **אבו אלחסנה נ' מדינת ישראל** (16.6.22)).

בענין ח'ים נקבע כי הסעיף יועד למקרים יוצאי דופן שבהם הרשות נאשם בעבירות רצח בנסיבות מחמירות, המחייבת הטלת עונש מאסר עולם, אינה תואמת את מידת אשmetתו ואף אינה עולה בקנה אחד עם עקרונות הצדק ותכליות העונשה. כך למשל, רצח מתוכנן שמקורו במנייע שלמחלה חשוכת רפואי, והוא בבחינת המתת חסד. כדוגמה לנסיבות מיוחדות צוין מקרה של מבצע בצוותא שחלקו במעשים מצומצם מאד (ענין עצבי). עוד נקבע, כי נסיבות מיוחדות יכולות להיות אלו הקבועות בסעיפים 40ט(א)(6)-(9) לחוק העונשין. הרלוונטיים לעניינו הם סעיפים קטנים 7 ו-8.

סעיף קטן 7 עוסק ביכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השלייטה שלו על מעשהו, לרבות עקב התగורות של נפגע העבירה. סעיף קטן 8 עוסק במצוות הנפשית של הנאשם עקב התעללות בו על ידי נפגע העבירה. המקרה של פנינו אינו בבחינת חריג ולא מתקיימות בו נסיבות מיוחדות. משכך אין מקום להחיל עליו את הוראותיו החריגות של הסעיף.

ההגנה מוקדה טיעונית בענין זה בנסיבותו האישיות של הנאשם, ובכך שהמנוח תקף מינית את הנאשם בילדותו. כפי שהסביר, נסיבות אישיות, קשות ועגומות כל شيء, אין רלוונטיות. אשר לתקיפה המינית, אמן מדבר בנסיבה שבאופן עקרוני יכולה להיות רלוונטית, אך זו, כאמור ארוכות לעיל, לא הוכחה עניינו.

סוף דבר

החלנו להרשיء את הנאשם ביצוע עבירות כניסה והתרצות, לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין, ביצוע עבירת ניסיון שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, ובעבירות רצח בכוונה תחיליה וטור ביצוע עבירה, כאמור בסעיפים 300(א)(2) ו- 300(א)(3) לחוק העונשין, בהתאם לדין הישן בשל במועד ביצוע העבירות.

אין בכוחו של הדיין החדש להקל עם הנאשם, שכן מעשוulos לחייב עבירות רצח בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 301(א)(2) ו-(7) לחוק העונשין, כנוסחו ביום בהתאם לדין החדש.

ניתנה היום, כ"ז בטבת תשפ"ד, 08 ינואר 2024, במעמד הצדדים.

**א' לוי, שופט
[אב"ד]**

ע' קיטון, שופט

ע' וינברגר, שופטת